

» Sınıfın devrimci baharına yürüyoruz!

Geçmekte olduğumuz dönem bir dizi imkan barındırmaktadır. Bir taraftan düzen siyasetinden saçılan pis kokular, öte taraftan emekçi kitleleri hedef alan saldırılar, kitleleri devrimci politikaya daha açık hale getirmektedir. (s.4)

» Daha fazla Ontex, Greif, Feniş...

Türk-İş yönetimini iddialı çıkışlarla hedef alıp kendi alanlarında her türlü kepezeliği hayata geçirenlerin iddialarının hiçbir inandırıcılığı yoktur. İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarının hedefte olduğu bir dönemde SGBP bileşenlerinin suskunluğu söylem ile pratik arasındaki uçurumu gösterir niteliktedir. (s.9)

» Mısır'da anayasa referandumu...

ihvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin 3 Temmuz 2013'te alaşağı edilmesinden sonra kurulan geçici hükümet, hazırladığı anayasayı referanduma sundu. (s.20)

Kendi davamız için dövüşeceğiz!

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından dinci-gerici iktidar dalışmasının tek önemi, pislik içinde debelenen düzen gerçeğini her yönüyle görünür kılmasıdır. Bir kez daha tüm çıplaklığıyla görülmüştür ki burjuvazinin herhangi bir akımının işçi ve emekçilere ağır sömürüyle birlikte, demokrasi adına baskı, adaletsizlik ve zorbalıktan, istikrar yanılması eşliğinde yolsuzluk, rüşvet ve kokuşmadan, kalkınma yalanıyla yağma, talan ve ağır yaşam koşullarından başka verebileceği hiçbir şeyi yoktur. Çünkü onun düzeni tüm dünyada çoktan miadını doldurmuştur. Kapitalizm

insanlığı sefalet ve yoksulluk içinde çürütmekten, savaşlar içinde tüketmekten başka her türlü olanağını yitirmiş durumdadır. Düzen güçleri arasında süren dalışmanın bir kez daha altını çizdiği bu gerçek, tüm işçi ve emekçiler için devrim ve sosyalizm kavgasına bir çağrıdır aynı zamanda. Düzeni paklayacak sandık alternatifleri oluşturmak varsın liberal parlamenteristlere kalsın. Sosyalizm için mücadele ve devrim, durmaksızın pislik üreten ve yaşamı zehirleyen bu düzenden kurtulmanın yegane yolu olmaya devam edecektir!

Gericilerin iktidar dalaşı kızışıyor...

Çürümüş düzene karşı tek yol devrimdir!

Bir kez daha tüm çıplaklığıyla görülmüştür ki burjuvazinin herhangi bir akımının işçi ve emekçilere ağır sömürüyle birlikte, baskı, adaletsizlik ve zorbalık, yolsuzluk, yağma, talan ve ağır yaşam koşullarından başka verebileceği hiçbir şeyi yoktur.

Dinci-gerici güçler arasındaki iktidar kavgası hız kesmeden sürüyor. Dalaşmanın ağırlık merkezi Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’na kaymış durumda. AKP şefi bu hedefi 17 Aralık operasyonundan hemen sonra açıkça ilan etmişti zaten. Operasyondan bu yana savcılıklar ve polis teşkilatındaki tasfiyelerin haddi hesabı yok. Yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun Bilal Erdoğan’ını da kapsayan ikinci dalgası bu sayede durduruldu. Hakkında arama kararı olduğu halde babasıyla polis korumasında rahatça gezebiliyor. Yine de cemaatin polis teşkilatı üzerinden hamleleri son bulmadı. Önce Suriye’deki çetelere İHH üzerinden silah taşıyan TIR operasyonu perdesi sahnelendi. Olay üzerinden hem cemaatin temel hedeflerinden biri olarak MİT’in, dolayısıyla AKP’nin sorumluluğu tescillendi, hem de operasyonun engellenmesi ve savcı ile polislerin görevden alınması nedeniyle AKP iktidarının teşhiri sağlandı. Benzer bir atak bu hafta başında Van merkezli El Kaide operasyonuydu.

Kirli ortakların pislik saçan kavgası

Bu süreçte AKP’nin manevralarından biri, Özel Yetkili Mahkemeler ve Ergenekon savcısı Zekeriya Öz üzerinden gündeme geldi. Düne kadar gözbebeği sayılan ve alabildiğine şişirilen savcı Öz, AKP şefinin hışmına uğramaktan kurtulamadı. Bu arada AKP sözcüleri, Ergenekon’un sorumluluğunu tümüyle cemaate yıkmak için “orduya kumpas kurulduğu” iddiasıyla dalaşmanın alanını genişletmek yolunu tuttular. Bu, aynı zamanda ulusalcı güçleri yedekleme amacını da içeren bir çıkıştı. Orduyu iğdiş etmekte ve derin devletin eski kadrosunu temizlemekte dinci-gerici koalisyonun gözde silahı ÖYM’ler ise sözkonusu kumpasın ölümcül ayağı olarak öne itildi.

Fakat AKP asıl vuruşu HSYK üzerinden yapmaya çalışmaktadır. Düzenin yargı erkinin sınıf ve emekçi kitle mücadelesi karşısında biçimsel olarak dahi bağımsız olmadığı biliniyor. Fakat dinci-gericiliğin iktidarlaşma döneminde egemen sınıflar için bile “yargı bağımsızlığı” her yönüyle bir yana itilmiştir. Bugün amansız bir dalaşmaya tutuşan ortaklardan biri, ÖYM’lerin gerçek niteliği ve işlevini açığa vurarak bu gerçeği tüm çıplaklığıyla itiraf etmiştir. Aynı gerçek 12 Eylül 2012 referandumu sayesinde yeniden yapılandırılan HSYK üzerinden de itiraf edilmektedir. Dün elbirliğiyle iktidar mevzilerini ele geçirip aralarında bölüşen dinci-gerici koalisyon güçlerinin, bugün birbirleriyle tutuştukları kavgada yeniden paylaşım savaşını karşılıklı darbe olarak nitelemelerinin hiçbir değeri yoktur.

Elbette 17 Aralık operasyonu salt bir rüşvet ve yolsuzluk operasyonu değil. Fakat cemaatin, iktidar bölüşümünde payına düşmüş yargı ve polis gücünü kullanarak Tayyip Erdoğan ve AKP’ye saldırması olgusu, ne kendisinin çirkef sicilini ve yolsuzluk ortaklığını aklıyor ne de ortaya saçılan pisliklerin önemini azaltıyor. AKP’nin “darbeciliğe” karşıtlık kılıfı

altında ve “paralel devleti temizlemek” söylemiyle sahneye koyduğu ise dört dörtlük bir yargı darbesidir.

Genetik suç ortaklığı

Kabile devletlerinde dahi örneği az bulunur bu “it dalaşması” burjuva düzenin çirkefini ortaya sermekle kalmıyor, sermaye düzeninin biçimsel demokrasisinin tüm kurum, ilke ve işleyişi, olabilecek en kaba şekilde ayaklar altına alınıyor. Bunda her türlü sınır aşıldığı için emperyalist merkezler bile uyarı üstüne uyarı yapmak ihtiyacı hissediyorlar. Tabii bu arada toplumsal-siyasal atmosfere hiçbir zaman olmadığı ölçüde zehirli kokular pompalanıyor.

Meselenin bu yanı o denli öne çıkmış bulunuyor ki “darbe”yle ve “paralel devletle” mücadele arsızlığı yapılarak dalaşmayla ortaya saçılmış gerçeklerin kolayca tali plana itilebileceği umuluyor. Oysa olayın asli yanı, bu “it dalaşında” kimin kime ne yaptığı değil, bu dalaşma sayesinde düzenin ve egemenlerin gerçek yüzünün sıradan emekçi nezdinde bile tüm çıplaklığıyla açığa çıkmış olmasıdır. Bugün iktidar kavgasına tutuşmuş olmaları, onların kirli geçmişini değiştirmiyor. Dinci-gerici koalisyonun unsurları tüm suçları birlikte işleyerek, tüm yolsuzluk-rüşvet olaylarında elbirliği yaparak, işçi sınıfı ve emekçileri birlikte ezerek bugünlere geldi. Birinin belge-bilgi-kaset biriktirme ve şantaj uzmanı olması ve suç ortağının olay esnasındaki pervasızlığından, aşırı özgüvenin yarattığı dikkatsizliğinden yararlanmış olması onu zerrece masum kılmaz. Ya da AKP şefinin “darbe mağduru” pozuna bürünüp “sandık” böğürtüsüyle kulakları sağır etmesi, o sandığın arkasında en başta cemaatin gücünün olduğunu, zamanında iktidarı bile-isteye paylaştığını, “paralel devleti” birlikte tesis ettiğini unutturamaz. İlgii ve dikkatleri bundan alkoymaya, gerici güçlerden kimin haklı kimin haksız olduğuna, kimin galip kimin mağlup olacağına yöneltmeye çalışan her türlü tutum ve çaba, din bezirganlarının suçlarına ortak olmaktır ve en az onun kadar lanetlidir.

Dalaşmanın taraflaştırıcı cazibesi

AKP-cemaat dışındaki düzen kuvvetleri zaten bu konuda saflarını çoktan seçmiş bulunuyor. Partileri, medyası, sivil yaftalı kuruluşları vb., neredeyse tüm düzen muhalefeti açıkça cemaatiin arkasında saf tutmuş görünmektedir. Zira cemaat demek aynı zamanda ABD emperyalizminin desteği demektir. Örneğin CHP açıkça onun “alternatif hazırlama” girişimlerinin gönüllü piyonu gibi hareket etmektedir. Yerel seçimler için adaylar belirlenirken dahi kıstas buradan kurulmaktadır.

Düzen muhalefetinden farklı olarak Türkiye solunun ulusalcı cumhuriyet bayrağı altında toplaşmış bulunan kesimi ise zımnen cemaatin platformundan ses vermektedir. Zira yıllar boyunca salt AKP karşıtlığına daralmış olmak ve onun düşüşünü düzen

sularında “alternatif” haline gelmenin ve parlamenter hayalleri gerçekleştirmenin olmazsa olmazı görmek, daha ötesine geçmeyi engelliyor. Bazıları yer yer AKP-cemaat ortaklığına işaret etseler ve “devrimci alternatif” ihtiyacını dillendirseler bile, bu hiçbir şekilde kokuşmuş cumhuriyetin yerle bir edilmesi demek olmuyor. Hep de parlamenter düzlemde bir iktidarlaşmadan, örneğin yerel seçimlerde “halkın yönetiminden”, “yerel iktidarlaşmadan” vs. ibaret “alternatif”ten söz edilmektedir. Bir başka deyişle köhnemiş cumhuriyetin 90 yıllık evriminin gelip vardığı yer olan kokuşma gerçeği, devrim ihtiyacına değil, düzeni temizleme çizgisine bağlanmaktadır.

Dinci güçlerin iktidar kapışmasında reformist cephedeki asıl ibret verici tutum ise Kürt hareketine kalmış oldu. MİT görüşmeleriyle yürüyen sözde “çözüm süreci”ne yalnızca Abdullah Öcalan’ın inanıyor olması sayesinde, AKP bugün ondan devşirdiği “darbe”, “paralel devlet” gibi argümanlara sahiptir. Öcalan’ın son açıklamalarının ise AKP’nin yangınına beklediğinden daha bol ve daha serin sular serptiğine kuşku yoktur, her ne kadar Selahattin Demirtaş, “*Biz bu ateşe benzin taşımayacağız*” sözünü düzeltmeye çalışsa da. Nitekim sonrasında “paralel devlet” ve “darbe mağdurluğu” edebiyatı, Tayyip Erdoğan’ın sıradan yığınları, özellikle de dinci-gericiliğin karanlığındaki kitle tabanını etkilemekteki en önemli tutamağı haline gelmiş bulunuyor. Kürt hareketinin “demokratik cumhuriyet” programının çatısı olan HDP içinde yer alan kuyrukçu sol, kabul etsin ya da etmesin, Kürt hareketi tarafından açıklanan çerçevenin objektif olarak bir parçası durumundadır.

Pislik üreten düzene karşı tek yol devrimdir!

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından dinci-gerici iktidar dalaşmasının tek önemi, pislik içinde debelenen düzen gerçeğini her yönüyle görünür kılmasıdır. Bir kez daha tüm çıplaklığıyla görülmüştür ki burjuvazinin herhangi bir akımının işçi ve emekçilere ağır sömürüyle birlikte, demokrasi adına baskı, adaletsizlik ve zorbalıktan, istikrar yanılması eşliğinde yolsuzluk, rüşvet ve kokuşmadan, kalkınma yalanıyla yağma, talan ve ağır yaşam koşullarından başka verebileceği hiçbir şeyi yoktur. Çünkü onun düzeni tüm dünyada çoktan miadını doldurmuştur. Kapitalizm insanlığı sefalet ve yoksulluk içinde çürütmekten, savaşlar içinde tüketmekten başka her türlü olanağını yitirmiş durumdadır. Düzen güçleri arasında süren dalaşmanın bir kez daha altını çizdiği bu gerçek, tüm işçi ve emekçiler için devrim ve sosyalizm kavgasına bir çağrıdır aynı zamanda. Düzeni paklayacak sandık alternatifleri oluşturmak varsın liberal parlamenteristlere kalsın. Sosyalizm için mücadele ve devrim, durmaksızın pislik üreten ve yaşamı zehirleyen bu düzenden kurtulmanın yegane yolu olmaya devam edecektir!

Düşmanlarımızın davası için değil kendi davamız için dövüşeceğiz!

Tüm bu zenginlikler işçi sınıfının sömürülmesiyle, üstüne de vergi gibi yöntemlerle soyulmasıyla elde edilmiştir. İşçi sınıfı, burjuvazinin ve onun şu ya da bu partisi arasındaki kavgaya taraf olmamalı, fakat tümüne karşı sınıf kavgasına atılmalıdır.

AKP ile cemaat arasındaki kavgaya karşısında devrimci bir tutum alabilmek ve bunu pisliğin şurasına burasına bulaşmadan tutarlı bir politik mücadeleyle birleştirebilmek, oyuna gelmeden, tuzağa düşmeden ilerlemek her şeyden önce tüm bu yaşananları sınıfsal bir perspektifle değerlendirebilmeye bağlıdır. Bunun için tarafların işçi sınıfı karşısındaki konumlarını netleştirmeliyiz. Bu konuda en büyük yardımcımız tarihsel bilincimizdir. Tarihsel bilinç mevcut olayları, öznel ve rastlantısal olmaktan çıkarıp toplumsal gerçekliği içerisinde ve belli bir tarihsel çerçeve içerisinde sosyal ve ekonomik bağlantılarıyla kavramayı kolaylaştırır.

KontROLSÜZ biçimde devam eden iktidar kavgası, burjuvazinin egemenlik aygıtı olarak devletin siyasal niteliğini ayan beyan ortaya koymuştur. “Kuvvetler ayrılığı”, “yargının bağımsızlığı”, “hukukun üstünlüğü”, burjuva devletin gerici siyasal niteliğinin üzerini örtmek için kullanılan tüm bu kavramların içinin ne kadar boş olduğu görülmüştür. Öyle ya devletin hiçbir kurumu yok ki, AKP ile cemaat arasında pay edilmemiş olsun. Her gerçek ciddi siyasal güç mücadelesinde olduğu gibi taraflar üstün gelmek uğruna ellerinde ne varsa onu kullanmaktadırlar. İktidar dümenini tuttukları ölçüde de yasaları ve kurumları ihtiyaçlarına göre eğip bükmektedirler. Yetmediği yerde ise kaldırıp bir kenara atmaktadırlar.

Tüm bunlar kanıtlamaktadır ki, devlet toplumun üstünde karşıt çıkarları dengeleyen ve toplumsal ilişkileri düzenleyen bir aygıt değil, toplumun ana gövdesine yabancılaşmış, bir avuç asalağın egemenlik aygıtı, zenginlik kaynağıdır.

AKP ile cemaat kavgasıyla görünür hale gelen bu gerçekler, bu devletin değişmez yapısal özelliğidir. Bu gerçekler tüm bir cumhuriyet tarihini boydan boya kesmektedir.

Cumhuriyet’in ilk yılları sermaye birikiminin zayıf olduğu koşullarda, devletin Kemalistler eliyle burjuva sınıfın palazlanması için elinden geleni yaptığını görürüz. İkinci dünya savaşı, karaborsa ve savaş ekonomisi yıllarıdır. Koçlar, Sabancılar milyonların yaşam savaşı verdiği bu yıllarda küplerini doldurmuşlardır. Sonrasında da bu düzen değişmemiştir. Koçlar’ın, Sabancılar’ın, Eczacıbaşılar’ın devleti, işçi sınıfını en beterinden bir kölelik düzenine mahkum edecek önlemleri alırken, diğer yandan da bir soygun çarkı olarak işlemeye devam etmiştir.

Bazen toplumsal muhalefetin susturulduğu dönemlerde bu çark öylesine hoyratça ve acımasızlıkla çalışmış, öylesine büyük ve aleni vurgun dönemleri yaşanmıştır ki, toplumda derin izler bırakmıştır. 12 Eylül’ün ardından gelen Özallı yıllar böyle bir dönemdir. Vurgunun, soygunun, talanın haddi hesabı yoktur. Devlet ihaleleriyle muazzam servetler edinen müteahhitlerin, hayali ihracatçıların yıllarıdır bu yıllar. Özelleştirme yağmasıyla birikmiş zenginliklerin burjuvaziye peşkeş edildiği yıllardır. Türedi zenginler yanında elbette düzenin değişmeyen efendileri, her

dönemin kazananları Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, Karamahmetler, Şahenkler’in dönemidir.

Hırsızlıkta Tayyip yılların Özallı yıllardan geri kalır bir yanı yoktur, bir parça din kisvesi ile ağır bir sansür ve baskı rejimi altında gizlenmeye çalışılmıştır sadece. Ancak iktidar kapışması sayesinde artık gizlemek imkansızdır, pislikler ortaya serilmektedir. Tayyip hükümet olanaklarını kullanarak yandaş sermayenin palazlanması için ellerinden geleni yapmışlardır. Uzanlar gibi önceki dönemde büyük vurgunlar yapan sermaye gruplarının birikimlerine el koyup serveti yine yandaşlarına aktarmıştır. Özelleştirme adı altında büyük bir peşkeş çarkıyla da hem “yandaş” sermaye palazlandırılmış, hem de Tayyip ve ortakları bundan büyük servetler edinmişlerdir. Ama Tayyip en büyük hizmeti, yine Özal döneminde olduğu gibi özelleştirme ve bazen doğrudan kaynak transeferi yoluyla Koçlar’a, Sabancılar’a, Şahenkler’e yapmıştır. Bu kodamanlar Tayyip sayesinde tarihlerinde görmedikleri ölçüde palazlanmışlardır.

AKP’nin başı Tayyip Erdoğan’ın da içerisinde olduğu yolsuzluk ve peşkeş çarkının nasıl işlediği medyada çarşaf çarşaf ortaya seriliyor. Araziler rüşvet karşılığı peşkeş çekilirken, her türlü hukuk dışı işlem alınan yüklü komisyonlar karşılığında yasal kılıf içerisine sokuluyor. Tek bir sözle olağanüstü zenginlikler el değiştiriyor vb... Fakat öte yandan da anlaşılıyor ki cemaat de aynı biçimde çalışıyor. Bizzat Fethullah Gülen de bir gölge başbakan gibi davranıyor. Koçlar, Sabancılar, Cinerler ile iş bitirmek-iş bağlamak üzerine ilişkiler kuruluyor. İhaleler bağlanıyor, dışarıda bu burjuvalar adına iş kovalanıyor vb.

Bu noktada yeniden belirtelim ki, AKP’si, cemaati, CHP’si ve MHP’si hangisi olursa olsun, kirlenme şu ya

da bu düzen partisine özgü bir sapma değil, kurulu siyasal düzenin yapısal özelliğidir. Partiler gelir-gider ama bu temel gerçekler olduğu gibi kalır. Hatta kurulu burjuva cumhuriyetin belkemiğini oluşturan sermaye grupları dışında, çoğu zaman her devrin adamları denilebilecek türden adamlar aracılığıyla bu somut bir kişilik de kazanır. O hale gelmiştir ki, hükümet partileri değişse de hemen her dönemde bakan, milletvekili ya da şu ya da bu mevkide bir yer bulanlar vardır. Bu tür burjuva siyasetçiler, bulundukları partinin kullanım süresi dolduğuna kanaat getirdikleri an rotayı hükümet adayı başka bir partiye kırmakta hiçbir sıkıntı çekmezler. İşte bugün AKP için yolun sonu görününce bu türden adamlardan bir kısmının adresi CHP olmaktadır. CHP de bu tür kişileri hazmetmekte hiçbir sorun yaşamamaktadır. Çünkü burjuvazi at değiştirmektedir!

Buradan çıkarılacak en dolaysız sonuç ipliği pazara çıkarılan AKP şahsında gideniyle CHP ve ortakları şahsında gelmekte olanıyla, tüm bu düzen partilerinin gerisindeki bu sınıfsal bağlantıları bıkmadan usanmadan anlatmak olmalıdır.

İşçi sınıfı şunu iyi bilmelidir ki, yağmalanan, talan edilen, elden ele geçirilen ve daha fazlası için her türlü çirkefliğe başvurulmuş zenginliklerin kaynağı kendi emeğidir. Tüm bu zenginlikler artı-değer yoluyla işçi sınıfının sömürülmesiyle, üstüne de vergi gibi yöntemlerle soyulmasıyla elde edilmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfı, burjuvazinin ve onun şu ya da bu partisi arasındaki kavgaya taraf olmamalı, fakat tümüne karşı sınıf kavgasına atılmalıdır. Aksi halde bugünkü gürültü patırtı ne olursa olsun burjuvaların bu kavgası biter, ama sömürü düzeni daha önce de olduğu gibi devam eder.

Sınıfın devrimci baharına yürüyoruz!

Tüm güç ve enerji, işçi sınıfını kendi bağımsız devrimci sınıf tutumu üzerinden taraflaştırma ve örgütlenme hedefiyle seferber edilmelidir. İçinden geçmekte olduğumuz dönem bu açıdan bir dizi imkan barındırmaktadır.

Bahar dönemine sayılı günler kaldı. Önümüzde 8 Mart'tan 1 Mayıs'a uzanan yoğun ve tempolu günler bizleri bekliyor.

Bu yoğun döneme, düzen siyasetinde yaşanan çürüme ve bunun ortalığa saçtığı pis kokuların ağırlığı altında giriyoruz. Hazırlıklarına hız verilen seçim sürecinin düzen siyasetinin toplum üzerindeki basıncını daha da artıracığı ise açık. Tüm bu tablo bahar dönemine hazırlanan devrimci-ilerici güçler ile sınıf ve emek örgütlerine önemli sorumluluklar yüklüyor.

Bu sorumlulukların başında ise, düzen siyasetinin tüm dağıtıcı etkisi ve basıncına rağmen işçi ve emekçilerin yüzünü sınıf mücadelesi gündemlerine çevirebilmek, bahar dönemini bu temelde örgütlemek yer alıyor.

11 Ocak mitingi ve gösterdikleri

Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen 11 Ocak Ankara mitingi, hem yolsuzluk ve rüşvet operasyonları üzerinden emekçi kitlelerde biriken öfkeye kanal açmak, hem de yaklaşan bahar sürecine hazırlık bakımından önemli bir imkandı. Miting, bir nevi bahar sürecinin erken bir startı olabilirdi. Fakat ön hazırlık süreciyle birlikte 11 Ocak Ankara mitingi bu iddianın çok gerisinde bir tablo ortaya çıkardı.

Bunun gerisinde ise her şeyden önce miting örgütleyen güçlerin yasak savmacı yaklaşımları yer almaktadır. Bu tutumun yansıdığı en somut alan ise mitingin ön hazırlık süreci olmuştur. Öyle ki, mitingin çağırıcısı olan güçler hemen hiçbir ön hazırlık çalışması yürütmemiştir. Mitinge sayılı günler kala kendi üyelerinin ya da bağlı şubelerin dahi mitinge dair açık bir fikre sahip olmaması, durumun vahametini de gözler önüne sermiştir.

Bütün bu tablo, mitingin toplumun gündemine gereğince taşınamamasına yol açmış, katılım bakımından hayli zayıf ve coşkusuz bir miting tablosu böylece ortaya çıkmıştır.

11 Ocak ve reformizm

Ankara mitingi, parlamenterizm batağına saplanmış olan reformist solun sınıf mücadelesi içerisindeki uğursuz rolünü de bir kez daha gözler önüne serdi.

Zira mitingin çağırıcısı olan sendika ve meslek örgütlerinin başını tutan güçlerin politik arka planında reformist parti ve örgütler yer almaktadır. İlgili sendika ve meslek örgütlerinin yönetici kastının sınıf mücadelesi ve politik gelişmeler karşısındaki tutum ve davranışlarına bu politik kimlik ve konumları rengini vermektedir.

Biz bu gerçekliğe son olarak 11 Ocak Ankara mitinginde tanık olduk. Bugün tamamen düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapan, varlık koşulunu buradan gerekçelendiren ve kendisini bu

zemin üzerinden vareden reformist solun ana gündemi yerel seçimlerdir. Tüm toplumsal ve sosyal gelişmelere yönelik politik yaklaşımlarına yerel seçimlere hazırlık yön vermektedir. Son yolsuzluk ve rüşvet olayları üzerinden yaşanan politik gelişmeleri de bu bakış üzerinden değerlendiren reformist sol, kendisine düzen siyasetinde yer açmak için büyük bir çaba içerisine girmiş bulunuyor.

İşte bu yaklaşım 11 Ocak Ankara mitinginin akıbeti üzerinde de belirleyici olmuştur. Sınıf mücadelesini geliştirmek ve ileri taşımak, işçi sınıfını kendi bağımsız devrimci sınıf konumu üzerinden örgütlemek ve burjuvazinin karşısına dikmek gibi bir derdi ve iddiası olmayan reformist solun sendika ve meslek örgütleri içerisindeki temsilcileri, 11 Ocak mitingini de yasak savmacı bir yaklaşımla ele almıştır.

Devrimci bahara çok yönlü hazırlık

Sınıf devrimcileri, 11 Ocak Ankara mitingini bahar sürecine hazırlık açısından önemli bir başlangıç saydılar. Mitingin ön hazırlığını da bu temelde değerlendiren sınıf devrimcileri, miting sürecini düzen siyasetinin boğucu-bunaltıcı atmosferi karşısında işçi ve emekçilere devrimci sınıf mücadelesinin gündemleri üzerinden müdahale etmenin vesilesi yaptılar.

Şimdi önümüzde 1 Mayıs'a, hatta Haziran'a kadar uzanan çok daha yoğun bir süreç bizleri bekliyor. Zira geçtiğimiz yıl patlak veren Haziran Direnişi, devrimci baharı yaza bağlayan yeni bir halka olarak mücadele tarihimiz içerisindeki yerini almış bulunuyor. İşte bu uzun ve tempolu sürece devrimci hazırlık, dönemin

kazanılması bakımından belirleyici olacaktır.

Bu dönem içerisinde yapılacak olan yerel seçimler ve hali hazırda devam eden gerici kapışma, devrimci bahara hazırlık bakımından sınıf devrimcilerinin omuzlarına ek sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumlulukların ilkinin, en genel çerçevesiyle devrimci sınıf gündemleri üzerinden bahar dönemine etkili bir politik-örgütsel hazırlık oluşturmaktadır. İkincisini ise - bu ilkinin de yön verecek şekilde- her geçen gün dozu artırılan gerici düzen siyaseti ve onun çatlaklarında politika yapan parlamentarist sol karşısında etkili ve kesintisiz bir ideolojik mücadele oluşturmaktadır.

Baharı kazanmak için devrimci seferberlik

Yukarıda altı çizilen sorumluluklar çerçevesinde öncelikle tüm dikkatler sınıfı devrimci politikaya kazanmaya odaklanmalıdır. Tüm güç ve enerji, işçi sınıfını kendi bağımsız devrimci sınıf tutumu üzerinden taraflaştırma ve örgütlenme hedefiyle seferber edilmelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönem bu açıdan bir dizi imkan barındırmaktadır. Bir taraftan düzen siyasetinden saçılan pis kokular, öte taraftan sınıf ve emekçi kitleleri hedef alan çok yönlü saldırı programı, emekçi kitleleri devrimci politikaya daha açık hale getirmektedir. Sınıf devrimcileri bahar döneminde bu olanaklardan en etkili bir şekilde faydalanmasını bilmeli, her türden gelişmeyi devrimci sınıf mücadelesini büyüme bakışıyla değerlendirmelidir.

Ancak bu koşulda devrimci sınıf çizgisi bahar döneminde bir güç haline gelebilir ve bütün olarak bahar dönemini kazanılabilir.

Beyzbol sopası AKP şeflerini hizaya getirdi

“Dış komplo, küresel darbe” gibi zırvaları tekrarlamaya devam eden AKP şefi, son günlerde ABD’nin adını ağızına almamaya özen gösteriyor.

17 Aralık’ta patlak veren yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet skandalı, iktidar ve rant savaşına tutuşan dinci-gerici koalisyonun iki kanadı arasındaki ortaklığın nihayete erdiğinin ilanı oldu. Cemaat, resmi bir kurum olmaması ve delillerle dolu dosyaları el altında bulundurmanın rahatlığıyla hareket ederken, dinci-gerici iktidarın resmi temsilcisi olan ve gırtlığına kadar çirkefe battığı gözler önüne serilen AKP ise, ölümcül bir darbe aldı. Eski ortağına diş bileyen Tayyip Erdoğan’la müritleri, karşı hamleler yapıyorlar fakat halen Cemaate karşı taarruza geçmeyi göze alabilmiş değiller; belli ki, bu konuda ciddi çekinceleri var.

Dinci-gerici iki odak arasındaki çatışma bir ayını doldurmasına rağmen, halen skandallara yenileri ekleniyor. Zira son bir ayda yaşanan pek çok olay, iki tarafın, ama özellikle AKP iktidarının herhangi bir yasa veya kural tanımadan, tam bir çete gibi hareket ettiğini gözler önüne serdi. Burjuva yasaların bile paçavra döndüğü bu çatışma sayesinde, toplumun çoğunluğu, rejimdeki yozlaşma ve kokuşmayı görmüş oldu.

AKP efendiye kafa mı tutuyor?

Birbirini izleyen rezaletler, doğal olarak dış politikaya, özellikle de ABD ile dinci gerici güçlerin ilişkilerine de yansıyor. Yolsuzluk ve rüşvet skandalı patlak verdiğinde, AKP güdümündeki kitlenin nabzına göre şerbet vermek kaygısıyla hareket eden Tayyip Erdoğan, operasyondan ABD ve İsrail’i sorumlu tuttu. Daha da ileri giderek, ABD’nin Ankara Büyükelçisi’ni doğrudan hedef aldı.

İktidara ABD’nin tam desteğiyle gelmiş bir başbakan için “pek cüretli” gibi görünen bu tutumun, gerçekte demagojiden başka bir şey olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Kapısına dayanan skandaldan paçayı kurtarma telaşına düşen AKP şefi, kısa sürede ABD-İsrail ikilisine dil uzattığına pişman oldu. Ne de olsa,

kendisini başbakanlık koltuğuna oturtan Washington’daki efendilerin, istedikleri zaman o koltuktan aşağı edebileceklerini, kimse AKP şefinden daha iyi bilemez. Budan dolayı ABD’ye kafa tutmak, Tayyip Erdoğan’la müritlerinin çapını ve ufku aşan bir iştir.

Bir kez daha ağız değiştirdiler

AKP’nin “dış güçler komplosu” söylemini, Washington’daki efendilerini kızdıracak noktaya varması, içine gömüldüğü bataklıktan çıkabilmek için nasıl da çırpındıkça battığını gözler önüne serdi.

Düne kadar “Ulusal ve bölgesel politika ve çıkarlarımız, ABD’nin çıkar ve politikalarıyla tam bir uyum içindedir” diye böbürlenlenler, iktidar ve rant savaşında köşeye sıkışınca, Washington’daki efendilerine kızmaya, görüntüde de olsa dil uzatmaya başladılar.

“Efendiye dil uzatma cüreti” gösteren AKP, Washington’un kaş çatmasıyla hizaya girmeye başladı. Kimyası iyice bozulan Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, dinci-gerici iktidarın şefleri, ABD-İsrail karşıtı demagojik keskin söylemlerini kesiverdiler.

Obama’nın beyzbol sopasını sallamasıyla ağız değiştiren AKP şeflerinin içine düştükleri bu alçaltıcı durum, yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan iktidarın açmazını daha derinleştirdi. Çünkü tabanın nabzına göre şerbet vermeye çalışırken, “büyük efendi”nin hassasiyetlerini biran için unutan iktidarın şefleri, beyzbol sopasıyla terbiye edilebilecek durumda olduklarını göstererek, rezil duruma düştüler.

Efendiye yaranma telaşı

“Dış komplo, küresel darbe” gibi zırvaları tekrarlamaya devam eden AKP şefi, son günlerde ABD’nin adını ağızına almamaya özen gösteriyor.

Kontrolünü yitirdiğinde ABD veya İsrail’e dil uzatan Tayyip Erdoğan, kısa sürede geri adım atmak zorunda kalıyor. Defalarca tekrarlanan bu sahne, pek çokları için ‘kabak tadı’ vermeye başladı. Döne döne sözlerini yutmak zorunda kalan AKP şefinin makus talihi, onu, pek çok kere Washington’daki efendiler önünde eğilmek zorunda bıraktı.

Kendisiyle telefonla konuşan Obama’nın elinde tuttuğu beyzbol sopasını gördükten sonra da aynı duruma düşen Tayyip Erdoğan, bu defa mesajı Japonya’dan verdi.

Tokyo’da yaptığı açıklamada, “Türkiye’nin bölgesel ve küresel güç olmak gibi bir hedefi yok. Türkiye sadece üzerine düşen görevi yapmak suretiyle bir yere oturtuluyor. Diğerleri hırs diye tanımlanır ki, bu her zaman tehlikelidir. Böyle bir hırsımız yok” şeklinde konuşan AKP şefi, “Washington, bize hangi misyonu biçiyorsa, yerine getirmeye hazırız” mesajını Obama’ya ilettili.

Bilindiği üzere Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisi, yakın geçmişte farklı havalara bürünmüşlerdi. “Eski Osmanlı topraklarının ağası biziz, oradaki kardeşlerimizle yeniden buluşacağız” lafları ediyorlardı. Gelineen noktada AKP şefini 180 derece dönüş yapmaya zorlayan esas neden, Washington’daki efendiye yaranma çabasıdır.

Yolsuzluk ve rüşvet bataklığında çırpınan AKP iktidarı, Türkiye’nin Washington büyükelçisini değiştirerek, efendileri nezdinde imaj tazelemeye de çalışıyor. MGK Genel Sekreterliği de yapan Tokyo Büyükelçisi Serdar Kılıç’ı Washington Büyükelçiliği’ne atayan Tayyip Erdoğan, yeni büyükelçinin daha etkili bir AKP savunuculuğu yapmasını umuyor. Zira yeni Washington sefiri hem Tayyip Erdoğan’ın özel doktorunun abisi hem de AKP Samsun Milletvekili ve Başbakan’ın özel kalem müdürü Çağatay Kılıç’ın amcası.

Emperyalistler yıpranan atlara yatırım yapmaz

Görünen o ki, ABD’nin tam desteğiyle iktidar merdivenin tepesine tırmanan Tayyip Erdoğan’ın, tepeden dibe inme süreci, Haziran Direnişi’yle başlamıştı. Son olaylarla bu iniş hızlandı. Bu durumda ABD’nin, “yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanarak iyice yıpranan at” için ağıt yakmasını gerektirecek bir durum kalmamıştır. AKP şefini, “biçeğiniz misyonu harfiyen oynamaya hazırız” noktasına sürükleyen de, bu gerçeğin farkında olmasıdır.

Siyasi yasaklı iken bile Graham Fuller, Morton Abramowitz, Paul Wolfowitz, Marc Grossman gibi istihbarat, siyaset ve Yahudi lobisinin etkin isimleriyle görüşebilen Tayyip Erdoğan, muhtemeldir ki, bu aralar o günleri özlemle yad ediyor. Oysa ABD’nin yıpranan atları otlamaya terk ettiği herkesin malumudur. Hal böyleyken AKP hükümetini halen yıkmadıysa, kokuşmuş rejimin bekasını düşündükleri içindir. Ama koşullar oluştuğunda, piyasaya yeni at sürmeleri de kaçınılmazdır.

Eğitimde 10 yılın sahte bilançosu!

Milli Eğitim Bakanlığı, son on yıllık çalışmaların sonucunu çıkaran ve önümüzdeki on yıl için hat çizen raporunu açıkladı. AKP'nin iktidarda olduğu 2003-2013 yılları arasındaki döneme ilişkin veriler gerçeği yansıtmamanın gerisinde kalıyor. Zira eğitimde oldukça geri noktalarda olan Türkiye için rapor 'pembe tablo' çiziyor.

İhtiyacın gerisinde kalan "ilerleme"

Ortaöğretim İzleme ve Değerlendirme Raporu'nda, öğretmen verilerine ilişkin olarak şunlar ifade ediliyor: "Liselerde öğrenci sayısındaki önemli artışa bağlı olarak ortaya çıkan öğretmen ihtiyacı büyük ölçüde karşılanıyor. Liselerde ülke genelinde öğretmen başına öğrenci sayısı 2011 yılında 18 iken 2013'te 16 oldu. Söz konusu oranın OECD ortalaması ise 14."

Genel ortalamaya vurulduğunda ortaya çıkan bu tablo, sınıf mevcutları ve bir öğretmenin kaç öğrenciyle ilgilenmek zorunda kaldığı gibi somut gerçeklerle birlikte ele alındığında 'ilerleme' namına bir anlam ifade etmiyor. Öğrenci sayısının öğretmen sayısına bölünmesinden çıkan sonuç, gerçeği karşılamıyor.

Ayrıca bu ortalamada öğretmenlerin ağır çalışma koşulları es geçiliyor. Öğretmen ihtiyacını genel ortalamayla sınırlı gösteren raporun baz aldığı OECD istatistiklerine göre öğretmenlerin en uzun çalışma süresi Türkiye'de. Verilere yansımayan bir diğer nokta da öğretmen ortalamasının kaçının kadrolu kaçının sözleşmeli ya da ücretli çalıştığı.

Rapor derslik sayısı artışına yaptığı vurguda da yönetsel bir eksiklik barındırıyor. Raporda, derslik sayısının artışı kendi içinde ele alınıyor. Ancak derslik sayısındaki artışla öğrenci sayısındaki artışın birlikte ele alınması, ihtiyacı karşılayıp karşılamadığı sonucuna ise bunun üzerinden varılması gerekiyor.

Ağırlıklı artış imam-hatip liselerinde

Liselere göre öğrenci dağılımının sunulduğu raporda, 10 yıl içinde imam-hatip liselerindeki öğrenci sayısının artışı dikkat çekiyor. Ortaöğretim Genel Müdürlüğü'ndeki öğrenci sayısında düşüş yaşanırken, Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürlüğü'ne giden öğrenci sayısında sınırlı düzeyde artış olduğu, Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ndeki okullarda ise önemli bir artış yaşandığı göze çarpıyor. 2013 yılında imam hatip liselerine giden öğrenci sayısının 380.771 olduğu, bunun da toplam öğrenci sayısının %10'unu ifade ettiği belirtiliyor.

Seçmeli derslerde de "ilerleme" illüzyonu

Rapor 'bilimsel' verilerle ilerleme hikayesi yazmaya devam ediyor. Seçmeli derslere ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyor: "Türkiye'de evrensel ölçütlere ulaşma noktasında önemli bir dönüşüm gerçekleştirildi. OECD ülkelerinde ortak derslerin türü ve sayısı daha fazla iken Türkiye'de seçmeli derslerin oranı belirgin bir şekilde yüksek oldu. Seçmeli ders oranı Türkiye'de yüzde 42 iken OECD'de yüzde 14'tür. Türkiye'de programlar ortak derslerin oranı açısından da OECD ülkelerinden farklılaşmaktadır."

Verilerin gerçeği yansıtmayıp yansıtmadığı şöyle dursun, bu konuda da rapor yönetsel bir karışıklık taşıyor. Bu veriler, zorunlu-seçmeli dersler dışındaki seçmeli derslerin uygulanma oranını yansıtmıyor.

Sonuç olarak, rapor bir kez daha sermaye düzenin her açıdan nitelsiz eğitimi aklamak, gerici-piyasacı uygulamaların geldiği noktanın örtbas edilmesi, 'pembe tablolar' ile gerçekleri çarpıtmak için hazırlanmış oluyor.

Alevi öğrenciye dayak!

Gericiler okullarda baskı ve saldırganlıklarını arttırıyor. Amasra'da Alevilere yönelik karalamaların açığa çıkmasının ardından şimdi de Çorum'da Alevi bir öğrenci din dersinde konuştuğu iddiasıyla dövüldü.

Kadıkırı Köyü İlköğretim Okulu Müdürü tarafından darp edilen A.R.Ç.'nin kulağından kan geldi. A.R.Ç. hastaneye kaldırılırken yaşadıklarını ailesine anlattı. Sınıfta arkadaşıyla konuştuğu iddiasıyla müdüre götürülen öğrenci A.R.Ç., müdür Şeref Bilal tarafından darp edildi.

Öğrenciye hastanede "darp sonrası kanama" raporu verildi. Baba Tanju Ç., suç duyurusunda bulundu. Baba Tanju Ç., "Biz Aleviyiz. Çocuğum din dersini dinlemediği için dövüldü. Sorumluların cezalandırılmasını istiyorum" dedi.

Müdürün saldırısı üzerine Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı Ercan Geçmez, İnsan Hakları Derneği (İHD) Başkanı Öztürk Türkdoğan ve Alevi Kültür Dernekleri Genel Sekreteri Ali Doğan, Çorum'a giderek incelemelerde bulundu.

Türkdoğan, "Son yıllarda Aleviler üzerindeki baskılar artmıştır. Din dersini dinlemediği için bir Alevi çocuğu dövülmüştür. Bu bir insan hakları ihlalidir. Bu olayın takipçisi olacağız" dedi.

Geçmez ise, "Bu saldırılar bir devlet politikasıdır. Zorunlu din dersleri kaldırılmalı, Alevi çocuklarına yönelik bu asimilasyon politikası son bulmalıdır" dedi.

Gericiler, eğitim kurumlarında bir yandan "kızıl-erkekli" uygulamalarıyla ayrımcılığı beslerken diğer yandan Alevilere yönelik baskılarını saldırganlık boyutuna taşıyorlar. Devlet tarafından özellikle Alevilerin ağırlıklı olarak gittiği okullarda gericiler görevlendirilerek baskı politikası besleniyor.

Polisin okul 'ziyareti'

Gölcük Barbaros Hayrettin Lisesi 3. sınıf öğrencisi A.S., ildeki AKP protestosuna katıldığı için polisin okul müdürüyle konuştuğunu söyledi. A.S.'nin iddiasına göre, eylemden birkaç gün sonra Güvenlik Şube'den bir polis okula gelip, okul müdürü Zeki Kılıç'ı ziyaret etti.

A.S. bu görüşmeye dair şunları ifade etti: "Okula gelen polis, beni müdüre şikayet etmiş. Müdür Bey de beni çağırıp, uyarıda bulundu. Ben bu ülkenin bir genci olarak demokratik hakkımı kullandım. Hükümeti protesto ettim diye neredeyse beni okuldan atacaklar. Demokratik hakkımı kullanmaya her ortamda devam edeceğim. Lise öğrencilerinin bu şekilde fişlenmesini de kınıyorum."

11 Ocak mitingi üzerine...

Ciddiyet ve emek olmayınca başarı da olmuyor!

Miting, enerjinin bir biçimde boşaltıldığı dostlar alışverişte görsün misali bir gösteriye dönüştü. Bu da egemenleri daha fazlası için cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB tarafından düzenlenen 11 Ocak Ankara mitingi geride kaldı. Miting hem katılım, hem de coşku ve vermesi gereken mesajlar bakımından oldukça sönüktü. Oysa rejimin solugunu kesen bir krizle boğuştuğu, AKP hükümetinin ipliğinin pazara çıktığı, işçi sınıfı ve emekçilerin derin sosyal hoşnutsuzluk içerisinde olduğu bir dönemde gerçekleşen miting, en azından tüm bu öfke ve hoşnutsuzluğun bir parça yansıdığı bir ayna işlevi görmeliydi. Böylelikle de hem yerel ve parçalı toplumsal muhalefetin birleşik bir tarzda kendisini ortaya koymasına zemin yaratmış, hem de merkezi bir eylem yoluyla yerel mücadelelere taze bir moral güç aşılamış olurdu. Fakat ortaya çıkan zayıf ve sönük tablo bu sonucu yaratmak bir yana, her şeye rağmen bu mitinge katılan işçi sınıfı ve toplumsal muhalefetin ileri güçleri üzerinde yorucu ve yıpratıcı etkilerde bulundu.

11 Ocak mitingindeki bu zayıflığın ortaya çıkmasının önde gelen sorumluları kuşkusuz ki böyle bir miting düzenleyen sendikalar ve meslek örgütlerinin yöneticileridir. Çünkü kararı alanlar, iddiayı ortaya koyanlar, planlayanlar onlardır. Ancak sonuçları itibarıyla bakıldığında da genel olarak en az sorumlu davrananlar da onlar olmuştur.

Mitinge sendikaların katılımına bakıldığında DİSK cephesindeki zayıflık çarpıcı boyutlardadır. Genel-İş'in Ankara Şubeleri'nin katılımı bir yana bırakılırsa DİSK'in diğer üye sendikalarının katılımı neredeyse dostlar alışverişte görsün misali, temsili düzeyde kalmıştır. KESK korteji DİSK'le karşılaştırılamayacak kadar kalabalık görünse de, KESK'in ölçülerine göre bu katılım bir fiyaskodur. Öyle ya sadece KESK'in Ankara şubelerinin ciddi bir eyleme katılımı genel olarak bu kadar olabilmektedir. Fakat görüldüğü kadarıyla yüzlerce üyesi olan şubeler ancak 3'ü 5'i geçmeyen sayılarla mitinge katılmışlardır. Bu da demektir ki sendikalar cephesinden ileri kesimler dahi mitinge katılmamışlardır. Bu ortada bir ciddiyet ve kararlılık

sorunu olduğunu gösterir.

Böyledir, çünkü bu çapta bir miting asgari başarıyla gerçekleştirmek, çaba ve ciddiyet ister. Oysa sendika yönetimleri cephesinden ne ciddiyet, ne de doğru dürüst bir çaba vardır. Sadece miting gününün cumartesi olarak seçilmesi dahi bunun kanıtıdır. Bu aynı zamanda bu miting örgütleyenlerin ufkunun son derece sığ olduğunu göstermekte, mitingten beklentilerinin de sınırlarını ortaya koymaktadır. Miting kararı tepeden inme alınmış, iddialı laflara rağmen miting sınırları baştan çizilmiştir.

Oysa bu mitingin örgütlenmesinde asgari ciddiyet, sorumluluk duygusu ve çaba gösterilseydi işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinden bağımsız olarak sonuç başka türlü olurdu. Fakat biliyoruz ki ciddiye alınır herhangi bir ön hazırlık çalışması yapılmamıştır. Ne bir işyeri toplantısı, ne bir aydınlatma çabası, ne de en önemlisi üyelerinin katılımını zorlayan bir örgütsel

kararlılık görülmüştür.

Bunların neredeyse hiçbiri olmayınca sonuç da başka türlü olmazdı. Öyle de oldu. Son derece etkisiz, mevcut toplumsal duyarlılığa yakışmayan, hatta onu zayıf gösteren bir tablo ortaya çıktı. Miting, enerjinin bir biçimde boşaltıldığı dostlar alışverişte görsün misali bir gösteriye dönüştü. Bu da egemenleri daha fazlası için cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Bunda kökleri ve siyaset tarzları sınıf hareketinin dışında olan reformist çevre ve partilerin rolü büyüktür. Genel siyasal hedefleriyle bağlantılı olarak bu kararları almakta, ancak başka araçlarının yanında çok da önem vermedikleri, daha çok da sendikaları parlamenter oyunlarına bir yedek lastik gibi gördükleri ölçüde sorumluluk almaktan uzak durmakta, emek vermekten de kaçınmaktadırlar. Zaten bu ilgisizlikleri ve sorumsuzlukları sendikalardan bağımsız olarak kendi katılımları üzerinden de olduğu gibi görülmüştür. Her ne kadar toplamda mitinge katılımın büyükçe bir bölümünü siyasal güçler sağlasa da, sonuçta tek tek bakıldığında reformistler başta olmak üzere siyasetler cephesinden de katılımda büyük bir zayıflık görülmektedir.

11 Ocak mitinginin bir yararının olması, bu tablo üzerinde ciddiyetle düşünüp bu başarısızlığın kaynaklarını tespit etmek ve yüreklice üzerine gitmekle mümkün olur. Aksi halde sendika yöneticilerinin yasak savdığı, işçi sınıfının geriliklerinin beslendiği, eylem isteği ve azminin yaralandığı eylem serisine bir yenisi daha eklenmekten başka bir sonucu olmayacaktır.

Kuşkusuz bu zayıflıkların üzerine gitmek, en başta da reformizmin işçi sınıfı ve emekçi hareketi üzerindeki hegemonyasını kırmak, demek oluyor ki, onların geri mücadele ve eylem anlayışlarını aşmak, sınıf devrimcileri ile ileri-öncü işçi ve emekçilere düşen bir görevdir. 11 Ocak mitinginden çıkarılacak en önemli derslerden biri de budur.

Yolsuzluğa ve zamlara karşı yürüyüş

Gebze'de, Emek ve Demokrasi Güçleri rüşvete, talana, yolsuzluklara ve zamlara karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

Moda Giyim durağından Kent Meydanı'na yürümek isteyen kitleyi polis barikat kurarak engellemek istedi. Polis engeli kitlenin kararlı duruşu sonrasında kaldırıldı.

Kent Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında, operasyonların sermayenin kendi arasındaki rant dalaşından dolayı olduğu vurgulanarak emekçilerin mücadeleyi büyütmekten başka seçeneğinin olmadığı belirtildi.

Daha sonra söz alan Feniş işçisi ise yolsuzluk

yapanlarla, bizleri kölece yaşam koşullarına mahkum edenlerin patronlar olduğunu vurguladı. Bu sömürü düzenine karşı tek seçeneğin 'direnişe geçip mücadele etmek olduğunu' ifade etti.

Esenyurt BDSP ise Ankara'da yapılacak miting öncesinde Depo Kapalı Cadde girişinden Haramidere Sanayi Metrobüs Durağı'na yürüyerek, "Yolsuzluk, rant ve rüşvet düzenine son! Bu pislği devrim temizler!" dedi.

Sınıf devrimcileri "Yolsuzlara akbil basmayacağız!" sloganıyla turnikelerden atlama eylemi yaparak metrobüse ücretsiz bindiler. Avcılar'a gelindiğinde ise Marmara Caddesi girişinde tekrar kortej oluşturularak ajitasyon ve sloganlar eşliğinde, Ankara'ya giden otobüslere binmek için Eğitim-Sen'e geçildi.

Kızıl Bayrak / Gebze - Esenyurt

Emekçiler yolsuzluk düzenine karşı yürüdü

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin "Bozuk düzende sağlam çark olmaz" diyerek yolsuzluk düzenine karşı örgütlediği miting için binlerce emekçi Ankara'da buluştu.

Türkiye'nin birçok yerinden gelen emekçiler sabah saatlerinde Ankara Garı'nda buluştu. Burada kortejlerin oluşturulmasının ardından Sıhhiye Meydanı'na yürüyüş başladı.

Sendikalar, meslek odaları, Alevi dernekleri, devrimci ve ilerici örgütlerin yer aldığı yürüyüşte, aralarında "Bu pisliği devrim temizler!", "Bozuk düzende sağlam çark olmaz!", "Kıdem tazminatını yedirmedik, memleketi de yedirmeyiz!" şiarlarının da bulunduğu pankartlar açıldı.

Sınıf devrimcileri de "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" ve "Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" şiarlı pankartları ve flamaları ile mitingde yer aldılar.

Direnişçi Feniş işçileri de dövizleriyle mitinge katıldılar.

Mitingde pankart, döviz, slogan ve konuşmalarda ağırlıklı olarak, yolsuzluklar, Ortadoğu'daki savaş politikaları, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikaları, Haziran Direnişi ve direnişçilere yönelik baskı, karalama politikaları teşhir edildi.

Kürt illerinden gelen sendika kortejlerinde Roboski Katliamı ve Rojava gündemine dair pankartlar ve sloganlar ön plandaydı. Giyilen kefenlerle Roboski'de katledilen 34 Kürt anılarak katliama dikkat çekildi.

Arama noktasından geçişler sırasında BDSP ve Gençlik Muhalefeti arama yaptırmayarak alana girdiler.

Yürüyüşün ardından Sıhhiye Meydanı'nda miting programı Gezi'de ve Roboski'de katledilenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı.

Ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen bir konuşma yaptı. Özgen, yolsuzluğa, rüşvete, adaletsizliğe, militarizme, baskıya, zulme ve sömürüye karşı "yeter artık" demek için toplanıldığını ifade etti.

Yolsuzluklara değinen Özgen, AKP ve cemaatin

düne kadar bunları birlikte yaptıklarını ifade etti. Paralel devlet tartışmalarına da bu vesileyle değinerek, kaldırılan her taşın altından AKP ve cemaatin çıktığını söyledi.

İktidarın yaptığı din ve inanç sömürsünü, KESK üyeleri, öğrenciler, avukatlar, siyasetçilerin ceza evlerinde olmasını, doğanın talan edilmesini, Roboski Katliamı'nı, Kürt sorunundaki yaklaşımları, Suriye'deki silahlı çetelerin AKP eliyle beslenmesini ve Ortadoğu'daki savaş politikalarını teşhir etti.

Ortaya çıkan bütün bu pislikleri hep birlikte temizleme çağrısı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Lami Özgen'in ardından kürsüde yerini alan DİSK Genel Başkanı Kani Beko mitinge katılan binleri selamlayarak başladığı konuşmasında "Tepemizdeki her çete savaşında gasp edilen bizim alinterimizdir. Onlar bizim geleceğimizin, bizim haklarımızın üzerinde tepişmektedir" dedi.

Daha sonra yolsuzluk operasyonunu teşhir eden Beko, ayakkabı kutularından çıkanların, 10 bin asgari ücret olduğunu, öldürülen, ücretleri gaspedilen işçilerin emeği olduğunu ifade etti. İktidarın 'adalet' ve 'kalkınma' politikalarını eleştiren Beko şu şekilde konuştu:

"Onların adalet dedikleri, hırsıza, katile, tecavüzcüye, işkenceye, sömürüye, zulme sağlanan sınırsız özgürlüktür. Onların adalet dedikleri sendikal hakların çiğnenmesi, grevlerin kırılması, düşüncenin yasaklanması, internetin kısıtlanması, gazetecinin susturulması, gençlerin kadınların baskılanması direnenlerin hapse atılmasıdır."

Hükümetin işçilerin eylemleri sonucu kıdem tazminatının gaspını rafa kaldırmak zorunda kaldığını dile getiren Beko, kavganın bitmediğini, sermayenin yeni saldırılara hazırlandığını söyledi ve kölelik yasalarını, sendikal baraj yasaklarını yıkıp geçeceklerini sözlerine ekledi.

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı ise konuşmasında, TMMOB üzerindeki baskılardan bahsederek, kendilerinin bilimin yol göstericiliğine inandığını ve baskılara karşı yılmayacaklarını belirtti.

TTB Genel Başkanı Özdemir Aktan ise işçi ve emekçilerin mevcut düzeni hak etmediğini, bunun Gezi'de haykırıldığını söyledi. Daha fazla özgürlük ve demokrasinin hak olduğunu ifade eden Aktan, maalesef bu mücadelede birçok kişinin kaybedildiğini, ancak artık geriye dönüşün mümkün olmadığını belirtti.

Aktan'ın konuşmasının ardından sahneden yapılan müzik yayınları ile devam eden miting halaylarla sona erdi.

Mitingden notlar:

* Mitingi örgütleyen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB açısından katılım son derece zayıftı. KESK içerisindeki görece en geniş katılımı Eğitim-Sen sağlarken DİSK'te ise Birleşik Metal ve Genel-İş sendikalarının katılımı ağırlıktaydı.

* TTB ve TMMOB ise çok daha sınırlı bir katılım sağlamış oldu. Örgütleyici kurumların yürütmüş olduğu çalışmanın ve katılımındaki zayıflığın yansıması olarak neredeyse bütün kortejlerde de cansız bir hava hakimdi.

* Keza reformist sol gruplar da kendi sınırlarının çok altında bir katılım sağladılar.

* Miting esnasında KÖZ'ün açmış olduğu ve "CHP ve cemaate yol verme" şiarının yer aldığı pankarta saldıran CHP'lilerle alandaki diğer siyasetler arasında bir çatışma yaşandı. Kitle CHP'lileri geri püskürttü.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çorlu'da devrimci faaliyete tahammülsüzlük!

Daha önce de devrimci faaliyete saldıran polis, yolsuzluk ve rüşvet düzenine karşı devrimci alternatifi gösteren faaliyete daha azgınca saldırdı. Düzeni teşhir ozalitleri, "Bu pisliği devrim temizler!" şiarlı afişler yapılıp yapılmaz yok edildi. Polisin, afişleri parçalayarak iz kalmayacak şekilde yırttığı görüldü. Yine aynı şiarlarla yapılan BDSP imzalı yazılımlar da polis tarafından kapatıldı.

Sınıf devrimcieri, bir işçi havzası olan ilçede yaşanan bu tahammülsüzlüğün şaşırtıcı olmadığına dikkat çekiyor, polis baskısına ve saldırılara rağmen devrimci siyasal çalışmanın engellemeyeceğini belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Daha fazla Ontex, Greif, Feniş...

D. Umut

Gerek sınıf hareketinin mevcut durumu gerekse de işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinden bağımsız ele alınamayacak sendikal bürokrasi gerçeği, ancak ve ancak kararlı bir mücadeleyle alt edilebilir.

İşçi sınıfının özörgütlülükleri olan sendikalarda yaşanan bürokratik çürüme ve bir bütün olarak sendikal harekette yozlaşma üzerine yapılan değerlendirmelerde veya tartışmalarda genel olarak gözden kaçırılan çok önemli bir nokta var.

Bu ise; sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin mevcut seyri içerisinde bürokratik tarz ve işleyişin şubelere, hatta ve hatta işyerlerine-fabrikalara indiği gerçeğidir. Bu gerçek es geçilerek, sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağalarının işçi sınıfı örgütlerini nasıl yönettiği (kontrol altında tuttuğu) sorusunun yanıtı doğru ve tam biçimde verilemez. Elbette ki, işçi sınıfı örgütlerinde yaşanan çürümeyi işçi sınıfı mücadelesinin düzeyi açısından ele alarak değerlendirmeye başlamak gerekir. Ancak, yakın dönemde yaşanan deneyimler üzerinden bu yazıda vurgulanmak ve işaret edilmek istenen nokta sendikal bürokrasinin tepeden aşağılara sirayet edişidir.

Bugün için en ileri iddialara (yer yer mücadeleciler görünümüne sergileyen) sahip sendikalara baktığımızda dahi farklı düzeylerde bu gerçeği görürüz. Yolsuzluğun, rantın, işçi aidatları üzerinden sürülen saltanatın ve tam anlamıyla ihanetçi bir çizginin hakim olduğu sendikal yapılardan ayrılrsa da, bu sendikaların pratiği de özü itibarıyla diğerlerinden çok farklı değildir. Bu tarz sendikalarla, ihanet ve işbirliğinin açık biçimde yürüdüğü sendikalar arasındaki belki de tek fark "kötünün iyisi" mantığını taşımaları veya rantın (dolayısıyla üye sayısının) yüksek olduğu sendikalara oranla işçi aidatlarının görece daha az çalınıp çırpılmasıdır.

Ontex deneyimi hafızalarda

Bu gerçeği, Selüloz-İş Sendikası İstanbul Şube'nin uzun yıllardır örgütlü olduğu Ontex fabrikasında geçtiğimiz yıllarda yaşanan işten atmalar ve açığa çıkan sendika-patron işbirliğinde açık olarak görmüştük. Uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün bulunduğu bu fabrikada TİS sürecine müdahale eden ve bunun bedelini işten atılarak ödeyen işçilerin aylar süren mücadelesine hep beraber tanık olmuştuk. Sendika genel merkezinin dışında şube yönetimi ve işyeri temsilcilerinin bizzat sorumlusu olduğu bu süreç, sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin tıpkı işçi sınıfının sermayeye ve kapitalistlere karşı mücadelesinden bağımsız olamayacağını bir kez daha hatırlatmıştı. Fabrikada patron ile sendika arasında kurulan kirliliğe çomak sokan işçilerin sonu, kapı önüne konulmak olmuştu.

Feniş'te yaşanan hak gaspları karşısında susan sendika bürokratlarına temsilcilik seçimlerinde taban iradesini tercih ederek yanıt veren Çelik-İş üyesi işçiler, EKV Fren'de Çelik-İş Sendikası'na tepkilerinden dolayı istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçişler, Standart Profil'de işçilere danışmadan TİS imzalanmasına karşı Petrol-İş Sendikası'nın işçiler tarafından basılması ve şube yönetiminin istifa ettirilmesi, Tuzla'da Teknik Plastik işçilerinin, Petrol-İş

Kartal Şubesi'nin patronla kapalı kapılar arkasında anlaşmasını sendikaya toplu giderek ve üç-dört gün alkışlı eylemlerle tepkilerini göstermeleri, İzmir'de Genel-İş Sendikası'nda birçok temsilcinin sendikal işleyiş tepkilerini istifa ederek göstermeleri, alt ve üst kademe bürokratlarına karşı yürütülen mücadelenin en yakın örnekleridir. Önümüzdeki dönemde bu tür tepkilerin çoğalacağından kuşku duymamak gerekir.

Elit ve Koroza aynasında bürokrasi gerçeği

Bugün için bu gerçeği hatırlamamıza vesile olan iki örnek, İstanbul Esenyurt'ta kurulu Elit Çikolata ve Ambalaj'da çalışan işçilerin karşılaştıkları bürokratik ve sınıf düşmanı uygulamalardır. Her ikisi de kendi alanlarında (gıda ve petro-kimya) pazara hakim olan bu iki şirkette yaşananlar birtakım farklılıklar taşıysalar da sorunu yaratan kaynağa işaret etmeleri bakımından önemli deneyimlerdir.

Koroza Ambalaj Fabrikası'nda öncü işçilerin başını çektiği sendikal örgütlenme mücadelesinde sendikanın pasif tutumu ve işçileri sahiplenmemesinin sonucu onlarca işçinin sendikal çalışma nedeniyle kapı önüne konulmasına neden olmuştu. Uzun bir süre sendika yönetimi tarafından çeşitli bahaneler öne sürülerek bekletilen işçiler sürecin uzaması ve üyelik çalışmalarının başlamaması nedeniyle hedef haline gelerek işten atılmışlardı. Sendikal ihanetin farklı bir biçimi olan bu olay, sendikalardaki bürokratik işleyişin işçi sınıfı mücadelesi önünde nasıl bir engelle dönüştüğünü göstermişti.

Yine uzun yıllardır sendikal örgütlülüğün bulunduğu Elit Çikolata Fabrikası'nda yaşanan son işten atma saldırıları sendikal bürokrasi gerçeğine ayna tutması bakımından oldukça önemlidir. Tek Gıda-İş'in kağıt üzerinde (şirketin uluslararası prestiji) bir toplu sözleşme yetkisinin bulunduğu bu fabrikada, ücretlerin 2 aydır ödenmemesine tepki gösteren işçilerin işten atılması sendikal yönetimlerin bir bütün olarak patronlarla kurdukları ortaklığı da işaret etmektedir. Tek Gıda-İş Sendikası İstanbul Avrupa Yakası Şube Başkanı Turgay Koç'u, örgütlü ve sektöründe öne çıkan firmalardan biri olan Elit'te yaşanan ücret gaspına ilişkin "iki aylık ücret ödenmemişse hemen eylem mi yapmak gerekir" tepkisi bu tespiti doğrulayan en önemli ifadedir.

Bu sözlerin Türkçesi şudur: "Biz patrona göbekten bağlıyız. Onun sözünden çıkamayız." Tıpkı Ontex

deneyiminde olduğu gibi Elit Çikolata'da işten atılan duyarlı-ilerici işçilerin karşı karşıya kaldığı saldırı, sendikaların önemli bir kısmının yasal olarak sahip oldukları toplu sözleşme yetkisinin örgütlülük açısından bir değer taşımadığını göstermektedir. Sendikanın varlığının biçimsellikten öteye gidemediği bu fabrikada yaklaşık bir yıl önce yaşananlar da aynı gerçeğin farklı bir yüzüne işaret etmişti. Sendika bürokratlarının iç hesaplaşmaları üzerinden işçilerin pazarlıklara konu edilmesi gerçeği sendikalardaki bürokratikleşmenin ulaştığı boyutu gözler önüne sermiştir.

Mücadeleciler geçinenlerin yerlerde sürünen pratiği

Her iki fabrikada yaşanan süreçlerin bir başka ortak noktası ise, bu iki sendikanın da, Sendikal Güç Birliği Platformu adı altında mücadeleciler pozlarına bürünmeleridir. Türk-İş yönetimini iddialı çıkışlarla hedef alıp kendi alanlarında her türlü kepezeliği hayata geçirenlerin iddialarının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Sermayenin saldırı planlarının yoğunlaştığı, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının hedefte olduğu bir dönemde SGBP bileşenlerinin suskunluğu söylem ile pratik arasındaki uçurumu gösterir niteliktedir.

Gerek sınıf hareketinin mevcut durumu gerekse de işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinden bağımsız ele alınamayacak sendikal bürokrasi gerçeği, ancak ve ancak kararlı bir mücadeleyle alt edilebilir. Protesto boyutunu aşmayan ve teşhirle sınırlı kalan pratikler ise mevcut durumu değiştirmemektedir.

Daha fazla Ontex, Greif, Feniş...

İşin bir yanı çürüme ve bürokratikleşmeyi teşhir etmek iken diğer yanı ise komite ve taban örgütlenmelerini yaygınlaştırarak sendikal bürokrasinin ayak oyunlarına karşı işçi inisiyatiflerini güçlendirmektir. Komitelerini kurarak DİSK/Tekstil'de örgütlenen Greif işçilerinin pratiği ve güçlü bir şekilde başlattıkları TİS süreci sendikal bürokrasinin oyunlarına karşı tek panzehirin taban örgütlülüğü olduğunu gösteren en canlı örneklerden biridir.

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde diğer bir görevi de sendikal bürokrasinin etkisinin kırılması ve dağıtılmasıdır. Bunun yolu da, Ontex, Greif ve Feniş gibi fabrikalardaki mücadeleleri yaygınlaştırarak olur.

Aloğlu'nun yalanları

Feniş gerçeklerinin üzerini örtemeyecek!

Üç aylık maaşlarını ve tazminatlarını gasp ederek Feniş işçilerinin işine son veren patron Sedat Aloğlu, 12 Ocak tarihinde *Radikal* gazetesinden Jale Özgentürk'e röportaj verdi. Gazetelerin magazin sayfalarında boy gösteren Aloğlu, bu sefer de Feniş'te yaşananlar üzerine konuşmuş, kendini "veren patron" ilan etmeye çalışmıştır.

Direnişin dört ayında susan Aloğlu, neden bugün konuşma gereği duymuştur? Aloğlu konuşma ihtiyacı duymuştur, kendini de sürecin mağduru gibi göstermeye çalışmaktadır, çünkü yaşadığı rahatsızlığın boyutu artmıştır. 4 ayı aşkın bir süredir Feniş işçileri kararlı olduklarını gösterdiler. Aloğlu bağlantılarını kullanıp oyalamanın her türlü yolunu denedi. Direnişteki Feniş işçileri başından beri dedikleri gibi her yeri Feniş'in direniş alanına çevirerek seslerinin duyulmasını sağladılar. Ama açıkça görüldü ki gününü gün ettiği evinin önüne gidilmesi, yaşam alanına girilmesi rahatını gerçek anlamıyla bozdu. Sessizliğinin bir nedeni de kendi gibilerin duymasını engellemektir. İşçiler kapısına dayanınca çıkıp herşeyi çarpıtan açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Ama Aloğlu'nun söylediği sözler gerçeklerin üzerini örtemeyecektir. Feniş'te yaşanan hak gaspına sessiz kalınmadı ve kazanana kadar da mücadelenin sesi yükseltilmeye devam edilecek. Bugüne kadar ne yapıldıysa direnişteki öncü işçilerin kararlılığı ve iradesi ile yapıldı. Bugüne kadar olduğu gibi direnişin iradesinin ve kararlılığının güçlenmesi için her türlü çabayı omuzlamaya devam edeceğiz. Direnişteki Feniş işçileri ve başından beri direnişin sesini yaymaya çalışan biz sınıf devrimcileri yaşananları tüm gerçekliğiyle her yerde anlatacağız ve sınıf dayanışmasını yükselteceğiz.

Sedat Aloğlu, "demokratlık" maskesi altında bir sömürücüdür!

Röportajına patronların hangi kuruluşlarında yer aldığını anlatan cümleleri Aloğlu'nun kendi sınıfıyla ne kadar örgütlü davrandığını ve sınıfının çıkarları için ne kadar sorumluluk aldığını gösteriyor. Ve bundan sonra da başlıyor demokratlığından dem vurmaya. Kürt sorunu gibi bir sorunda ne gibi çözüm projeleri ürettiğini anlatıyor. Sömürüde Türk-Kürt ayrımı yapmayan Aloğlu, demokratlık maskesinin arkasına saklanmaya çalışan biridir!

Sedat Aloğlu, krizin faturasını işçilere ödeten patronlardan biridir!

Aloğlu'nun anlattığı hikayeye bakılırsa yıllardır ekonomik sorun yaşıyormuş! 2001 ve 2008 krizleri kendisini çok etkilemiş. 2001 yılından beri Aloğlu'nun yaşadığı hayata bakalım, sırf magazin sayfalarına yansıyanlar bile paraları nasıl rahatça harcayabildiğinin kanıtıdır. Bir de Feniş işçilerinin yaşadığı sıkıntılara, her geçen gün daha bir girdikleri darboğaza bakalım. Feniş işçileri yıllardır maaşlarını düzensiz alıyorlardı ve bir aylık maaşları hep içeride kalıyordu. Kuşku yok ki bu parayı Aloğlu işletiyor. Geç verdiği yetmiyormuş gibi

bir de parça parça veriyordu. Patronlar krizlerden zarar almadan veya az zararla çıkabilmek için her zaman sömürüyü arttırırlar. İşçilerin bir kısmını işten çıkartıp kalanlarını daha uzun saatlere çalıştırırlar. Ve buna benzer birçok yöntem kullanırlar. Eğer örgütlü değilse kriz dönemlerinin kaybedeni hep işçiler olurlar. 2001 yılından beri Feniş'te yaşananlara bakıldığında görülmektedir ki "mağdurum" diyen Aloğlu da işçilerin üzerinden krizi atlatmaya çalışan patronlardan biridir!

Aloğlu, sorunu çözen değil sorundan kendine pay çıkarmaya çalışandır!

Tüm yaşananların ardından inandıracak birilerini bulabilecekmiş gibi işçilerin yaşadığı sorunu çözmek için çabaladığını iddia ediyor. Sözde işçilerin alacak sorununun çözülmesi için bakanlıklarla görüşüp çözüm üretmeye çalışıyormuş. Başından beri Aloğlu'nun tek çabası kendi açısından sorunu çözmeye dönüktür. Bankadaki borçlarını düzenlemeye veya devletten teşvik almaya çabalayan Aloğlu'nun kendinden gayri bir derdi yoktur. 638 kişinin yaşadığı sıkıntıları, Feniş'te başlayan direnişi arkasına alarak kendini mağdur gösterme ve bu işten kârlı çıkma derdindedir. Her durumda olduğu gibi bu durumdan da kendine pay çıkarmaya çalışan, Feniş işçilerinin yaşadığı sorunun kaynağı Aloğlu'dur!

Sedat Aloğlu, hırsız ve katildir!

Sedat Aloğlu, röportajında hep veren patron olduğunu iddia etmiştir. 638 çalışanı haklarını vermeden işsiz bırakan kendisi değilmiş gibi "iyi patron"u oynuyor. Yaptıkları ortadadır; 638 çalışanının haklarını vermeden işsiz bırakmıştır ve 3 bine yakın insanı hiç düşünmeden sefaletle sürüklemiştir. Haklarını vermediği ve işsiz bıraktığı işçileri güvencesiz çalışma koşullarına itmiştir. Ve Nizamettin Önelge inşaattan düşerek yaşamını yitirmiştir. Aloğlu'nun hırsız ve katil olduğunun üzerini artık hiçbir şey örtemez. Bizler tüm patronları tanıdığımız gibi, "iyi patron" diye bir tanımlama olamayacağını bildiğimiz gibi, yıllardır Feniş işçilerinin yaşadıklarından ve direniş sürecinden Aloğlu'nu da yakından tanıyor ve biliyoruz. Aloğlu hem hırsızdır hem de katildir!

Sedat Aloğlu yalancıdır!

Feniş Alüminyum'da yıllardır yaşananların üzerinden atlanıyor ve her şeyin sorumlusu Gezi Direnişi ilan ediliyor. Tam "sorunlarını çözeceği" bir anlaşma yapacakmış ki Gezi Direnişi patlak vermiş! Anlaşmanın günü de 31 Mayıs Cuma imiş. Yalanları burada da kalmıyor ve ekliyor işçilerin mücadele etmesiyle birlikte yükselttikleri "Her yer Feniş, her yer direniş!" sloganı kapıların yüzüne kapanmasına neden olmuş. Anlaşmanın imza gününün 31 Mayıs olduğu söyleniyor. Gezi Direnişi'nin patlaması 31 Mayıs gecesi itibarıyla gerçekleşti, yani 1 Haziran Cumartesi'ne tekabül ediyor. İmzalanacak anlaşmanın çoktan imzalanmış olması gerekiyordu. Baştan beri söylediği her şeyde olduğu gibi bu söyledikleri de yalıdır. Aloğlu, yalanla dolanla, yolsuzlukla işlerini döndüren her patron gibi iflah olmaz bir yalancıdır!

Aloğlu, sendika bürokratlarını besleyerek susturan bir patrondur!

Aloğlu'nun onca söyledikleri arasında söylediği tek gerçeği bulmak zor değil. Aloğlu, sendikanın Ankara'daki merkezi ile görüştüğünü ve sendikanın işçilerin eylemini desteklemediğini ifade ediyor. Direnişin ilk gününden beri kaçan, işçilerin "biz geliyoruz" demesinden korkmadıkça direniş alanına teşrif etmeyen sendika bürokrasisi ile karşı karşıyayız. İşçilerin ihtiyaçlarını karşılamayan bürokratlar, direnişin sürmesini engellemek için çaba harcıyorlar. Direniş sürecinde işçilerin ihtiyacını karşılayacak paranın ödenmesinden özellikle kaçınılmaktadır. Direnişin erimesi ve direnişin bitmesi için akbaba gibi beklenilmektedir. Sendika bürokratları ile patron arasındaki ilişki, yaşanan her süreçte işçilerin aleyhine uzlaşıldan anlaşılmaktaydı. İşçilerin her türlü mücadelesinin önüne geçmek isteyen ve çalışma koşullarına işçilerin biat etmesini isteyen her patron gibi Aloğlu da koltuklarını kaybetmemenin derdinde olan bürokrat sendikacıları besleyerek susturan bir patrondur!

Feniş işçilerinden Aloğlu'na yanıt!

Radikal gazetesi yazarlarından Jale Özgentürk, Feniş Alüminyum patronu Sedat Aloğlu ile yaptığı röportajı 12 Ocak günü köşesine taşımıştı. "Her zaman veren patron oldum" başlığı atılan röportajda Aloğlu mağdur rolü oynuyor, ardından da "Damdan düştüm ama işçi alacaklarının önceliği için mücadele veriyorum" diyordu.

Feniş işçileri ise Aloğlu'na yanıt verdiler.

Aloğlu'nun timsah gözyaşları döktüğünü söyleyen işçilerin açıklaması şöyle:

"Yavuz hırsız ev sahibini bastırır" sözünde ifade edildiği gibi patron Sedat Aloğlu kendini Radikal gazetesinde yaptığı röportajda Feniş'te yaşananların mağduru olarak yansıtmaya çalışmış. Patron Sedat Aloğlu, verdiği röportajda sanki bugüne kadar yaşanan sorunlar işçilerden kaynaklanmış kendisinin bu konuda hiçbir suçu yokmuş gibi bir konuşma metni sunmuşlar. Ama biz işçiler biliyoruz ki bugün yaşanan bu sorunun tek suçlusu Sedat Aloğlu'dur. 2001 yılından beri çalışanların maaşlarını taksitlere bölen, 10 senedir maaşlarımızı geciktirerek arkadaşların geçimini zorlaştıran, çoğunu kredi ve faiz batağına itmiştir. 638 işçiyi tazminatsız kapının önüne koyarken vicdanı sızlamayan bu şahıs, röportajında iyilik meleği kesilmiştir ama bu onun timsah gözyaşlarıdır. Bizim için hiçbir inandırıcılığı yoktur. Marjinal dediğiniz o güç işçilerin örgütlü gücüdür. Sizden alacaklarını alana kadar evinize de holdinginize de gelecekler!

Jale Özgentürk'e selam olsun. Gelsin bir de 130 gündür direnişte olan Fenış işçileriyle bir röportaj yapsın. Patronumuz "hep veren ben oldum" demiş. Eğer tazminatlarımızı verseydi şu an aramızda olmayan Nizamettin Önelge arkadaşımız geçinebilmek için inşaatta çalışmak zorunda kalmaz, düşerek hayatını kaybetmezdi. Biz biliyoruz ki, arkadaşımızın katili patron Sedat Aloğlu'dur. Onu kural dışı çalışma koşullarına iten patronun keyfi tutumlarıdır. Burada konuşması gereken biz işçileriz. Evinin önüne gelinmesinden rahatsız oluyormuş. Peki siz işsiz bıraktığınız işçilerin parasını, emeğini çalmaktan nasıl rahatsızlık duymuyorsunuz? Biz fabrikadayız. Haklarımızı alana kadar da burada olacağız ve direnenek kazanacağız.

Zafer direnen örgütlü MARJİNAL işçilerin olacak!

Feniş Direnişi'nden işçiler

14 Ocak 2014

Feniş işçileri Hak-İş'i çözüme zorluyor!

Feniş işçileri patron Sedat Aloğlu'nun oturduğu Ulus Savoy sitesi önündeki eylemlerini sürdürüyorlar.

İşçiler site önünde açtıkları pankart ve dövizlerle Sedat Aloğlu'nu teşhir ettikleri eylemlerini 10 ve 13 Ocak tarihlerinde de sürdürdüler. "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gaspedilemez!", "Partilerde yatılarda dolaşırsın, sana komşu olduk Sedat alışırsın!" ve "Sedat amca oturduğu yere bak, Tazminatımızı yedirmeyeceğiz şak şak!" pankartlarını açarak "Emek hırsızı Sedat Aloğlu!" dövizleriyle site girişinde ve yol kenarında eylemlerini sürdürdüler.

Eylemlerden sitede oturanların "rahatsız olduğu" gerekçesiyle site güvenlikleri kapının önünde bekleyerek işçileri biraz daha geride tutmaya çalıştılar.

Feniş işçileri Hak-İş'i çözüme zorluyor!

Feniş işçilerinin eylemleri yoğunlaştırması ve Aloğlu'nun evinin ve holdinginin önüne taşınması Hak-İş bürokratlarını da adım atmaya zorluyor.

Türkiye Barolar Birliği (TBB) Başkanı Metin Feyzioğlu'nun Fenış işçilerinin yaşadığı hak gaspları üzerinden Tayyip Erdoğan'la görüşmesinin ardından Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan'dan bir açıklama geldi.

Arslan, Fenış işçilerinin alacakları üzerine Çalışma Bakanı Faruk Çelik ve Türkiye Barolar Birliği (TBB) Başkanı Metin Feyzioğlu ile görüşmeler gerçekleştirdiklerini ifade etti. Sendika tarafından yapılan açıklamada Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile Hak-İş Genel Başkanı Mahmut Arslan'ın konuyla ilgili 'mutabakata' vardığı iddia edildi.

Buna göre Fenış özelinde uygulanmak üzere yasada istisnai bir durum yaratılarak kamu alacağından önce işçi alacaklarının tahsil edilmesi öngörüldü.

Kıdem tazminatının fona devri meşrulaştırılmak isteniyor

İddia edilen mutabakatı kendi kazanımları olarak sunan Arslan, bunu da AKP'nin kıdem tazminatını fona devri planlarını desteklemek için kullanıyor.

Arslan, işçilerin yaşadığı mağduriyetin kıdem tazminatı fonunun "önemi"ni ortaya çıkardığını iddia ederken ve "fon olsaydı bu sorun olmazdı" anlamına gelen açıklamalar yaparken hakları gasp eden patronları görmezden geliyor. Gasp edilen hakların alınması için mücadeleden kaçan bürokrat takımı yaşanan sorunları AKP'nin politikalarına dolgu malzemesi olarak kullanmaya kalkıyor.

Gündeme gelen çözüm tartışmaları ve görüşme trafiğinin gerisinde ise Fenış işçilerinin kararlı direnişi ve eylemli hattı yer alıyor.

10 Ocak 2014 | İstanbul

Taşeronluk köleliğine son vermek için mücadeleye!

Taşeronluk sadece taşeron işçilerin omzuna vurulmuş bir yük değil, aynı zamanda kadrolu işçilere karşı kullanılan silahtır.

Sermayenin taşeronu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, daha önce yaptığı bir dizi açıklamada taşeron işçilerin sorunlarının çözüleceğini belirtmişti. 2013 yılının başından itibaren yapılan bu türden açıklamalar taşeron işçilerin umutlanmasına yol açmıştı. Ancak aradan 1 yıl süre geçmesine rağmen tek bir adım atılmadı. Faruk Çelik, şimdi meclis gündemine taşıyacakları “torba yasa” ile taşeron işçilik sorununu çözecekleri vaadinde yeniden bulunuyor.

Taşeronluk köleliğinin son bulması talebine kulaklarını tıkıyorlar

Son dönemde taşeron işçilere müjde olarak sunulan yasal düzenlemelerin torba yasasında yer aldığına dair açıklamalar öne çıkıyor. Sermaye medyasına yansıyan bilgilere göre; taşeron işçileri için 1 yıl olan sözleşme süresi 3 yıla çıkarılıyor. Kamuda çalışan taşeron işçileriyle ilgili olarak verilen mahkeme kararları doğrultusunda çözüm bulunacağı belirtiliyor. Kamuda çalışan yaklaşık 11 bin taşeron işçinin kadroya alınacağı ifade ediliyor.

Torba yasa tasarısında, taşeron işçi çalıştıran bir şirkette işçinin hangi işe verileceği üzerine daha net tanımlamaların olacağı söyleniyor. Yani asıl iş ile yardımcı işlerin daha net tanımlanacağı belirtiliyor. Ancak biz günümüzden de biliyoruz ki kağıt üzerinde üretimde veya asıl işte taşeron işçi çalıştırmak yasak. Ancak bunun kendisi artık olağan bir durum. İşin kendisinin Çalışma Bakanlığı tarafından sürekli takip edilecek olması hiçbir şey değiştirmez. Aynı şekilde iş müfettişlerinin şimdi vermiş olduğu kanuna aykırılık belgesinin artık mahkeme tarafından verilecek olması da yaşanacakları değiştirmeyecek. Bugün nasıl bu kadar işçiyi yardımcı işlerde çalıştırılıyor gösterip, durumu “sümen altı” edebiliyorlarsa yarın da aynı şeyin yaşanacağı kesindir.

Torba yasada kanuna aykırı taşeron kullanılması

durumunda son sözü mahkemeler söyleyecekler. İş mahkemesinin kararları Yargıtay denetiminde olacak. Peki mahkeme kararlarını sermaye devleti veya kapitalist işletmeler uygulamazsa bunun cezası ne olacak? Mahkemeler, taşeron işçinin yaptığı işi asıl iş olarak tespit ederse, hem patrona hem de taşerona sadece ve sadece 14 bin TL idari para cezası verilecek. Taşeronda çalışan işçilerin aylarca ücret alamadığı, sigortaların eksik veya hiç yatmadığı, yani taşeron şirketlerin kârlarına kâr kattıkları bir düzende 14 bin TL'nin aslında göstermelik bir meblağ olduğu ve işçileri kandırmaktan başka bir anlam taşımadığı açıktır.

Torba yasa tasarısında taşeron işçisine ödenen ücretin bundan sonra asıl işverenin, üst işverenin denetleyeceği belirtiliyor. Düzenlemeye göre; “işveren, taşerona verilen her işte işçi ücretlerinin ödenip ödenmediğini aylık olarak kontrol edecek, ödenmeyen ücret varsa işçinin banka hesabına yatıracak.” Yani

“bozacının şahidi sıracı” hesabı kimin kime soracağı belli olmayan bir düzenleme getiriliyor.

Ödenmeyen ücretlerden bundan sonra asıl patronun da sorumlu olması için gerekli olan gecikmeli ödenen veya eksik ödenen ücretlerin önünü kapatacak veya ücretler ödenmediği zaman asıl işverenin ücreti ödeyeceğini belirten bir hükme torba yasa tasarısında yer verilmesidir. Oysa bu çerçevede torba yasasında herhangi bir maddeye yer verilmiyor.

Yeni yasa taşeron işçisine yıllık izin hakkını kullanmanın önündeki engelleri kaldıracağını da vaat ediyor. İşverenin sürekli değişmesi nedeniyle yıllık izin diye birşey göremeyen taşeron işçilerinin bundan sonra taşeronu değişse bile işe girdiği tarih baz alınarak yıllık izinlerini kullanabileceği ifade ediliyor. Patronlar için yıllık izinler esnek üretimin bir parçası kullanıldığı için torba yasa tasarısı bu haliyle geçse dahi işçiler için bir kazanım söz konusu olmayacaktır.

Torba yasada taşeron işçilerin lehine olabilecek tek bir madde var. O da taşeron işçinin asıl işlerde çalıştırıldığı tespiti halinde asıl işverenin işçisi sayılacağı ve geçmişe dönük izin-ücret vb. farklarını alabilecek olmasıdır. Bu maddenin torba yasa tasarısında yer almasının tek bir nedeni var. O da İş Kanunu'dur. Zira zaten İş Kanunu'nda alt işverenin yani taşeronun yaptığı tüm işlerden asıl işverenin sorumlu olduğu belirtiliyor. Üstelik taşeron işçilerin alacaklarına ve kamuda çalışan taşeron işçilerinin kamu işçisi olduğuna dair onlarca mahkeme kararı var. Ancak işten atma tehditleri vb. gibi durumlar düşünüldüğünde, işçinin mücadele etmeden herhangi bir hakkı alamayacağı ortadadır.

AKP ne yapmak istiyor?

AKP iktidarı 17 Aralık'tan bu yana son derece zor

Faruk Çelik: Taşerona kadro söz konusu değil

Geçtiğimiz günlerde basında yer alan “600 bin taşeron işçisine kadro verilecek” başlıklı haberlerin ağırlığı üzerine açıklama yapmak zorunda kalan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, “Son günlerde bazı basın yayın organlarında yer alan 600 bin taşeron işçisine kadro verileceğine dair haberler gerçeği yansıtmamakta” dedi.

Konuyla ilgili yazılı açıklama yapan Çelik, taşeron işçilerin kıdem tazminatı, yıllık ücretli izin, sendikalaşma, ücretlerinin tam ve zamanında ödenmemesi sorunları üzerinde durduklarını ifade etti. Taşeron işçilerin olmayan haklarını bir bir sayan Çelik, açıklamasının devamında taşeron işçilere kadro verilmesine yönelik çalışmalar yapıldığına, hatta çalışmaların tamamlandığına dair haberlerin gerçeği yansıtmadığını ifade etti ve şunları belirtti:

“Son günlerde bazı basın yayın organlarında yer alan 600 bin taşeron işçisine kadro verileceğine dair haberler gerçeği yansıtmamaktadır. Çalışanların hayat seviyesini yükseltmek, çalışma hayatını geliştirmek ve çalışma barışını sağlamak gibi temel görevleri olan Bakanlığımızın alt işveren işçilerinin kadroya alınması gibi bir çalışması bulunmamakla birlikte, çalışanların sorunlarının, sosyal tarafların katılımıyla çözülmesine yönelik çalışmalar devam etmektedir.”

Punto işçilerinden coşkulu yürüyüş!

DERİTEKS Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Punto Deri işçileri, sendikal haklarının tanınması ve işten atılanların geri alınması için 11 Ocak'ta bir yürüyüş gerçekleştirdi. Punto için fason üretim yapan Maksut Tat Deri'de çalışan işçilerin sendikaya üye olması üzerine tüm işçiler işten çıkarılmıştı.

Fabrikanın kurulu olduğu Zeytinburnu İlçesi'nde, 58. Bulvar girişinde buluşan işçiler, sendikalar ve kitle örgütleri burada kortej oluşturdular. En önde işçi çocuklarının taşıdığı "Babamızı ezemezsiniz, arkasında biz varız!" ozaliti ile "Artık yeter! Deri işçisi köle değildir!" ana pankartı yer aldı.

Punto işçilerinin eylemine, direnişçi işçilerin aileleri ve çocuklarının yanı sıra, TÜMTİS, DERİTEKS, Cam Seramik-İş, BDSP, DHF, DDSB, ÜİD-DER, ESP, SDP, EMEP, BDP, HDP ve düzen partisi CHP de katıldı.

58. Bulvar girişinden başlayan yürüyüş cadde sonunda, Zeytinburnu Çarşı içine kadar sürdü. Yol boyunca evlerinin camlarından, işyerlerinden seyreden emekçiler alkışlarla desteklerini sundular.

Çarşı içine gelindiğinde ilk olarak direnişçi işçilerden Ramazan Aygün konuştu.

"Sendikalaşma karşısında patron destekleniyor"

Aygün, sendikalaşma sürecini özetleyerek, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının kölece olduğunu söyledi.

Anayasayı yapanların kendi kurallarını bile çiğnediklerini belirten Aygün, patronların çiğnemesine de olanak sağladıklarını dile getirdi. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yer alan Akansel Koç'un Punto patronuna danışman olduğuna dikkat çeken Aygün, bunun devletin ve hükümetin patrona açık desteğinin bir göstergesi olduğunu belirtti. Aygün konuşmasını, mücadelelerini sürdüreceklerini belirterek, bakanlığa vermek üzere yürüttükleri imza kampanyasına destek çağrısı ile sonlandırdı.

DERİTEKS Sendikası Genel Başkanı Musa Servi de bir konuşma yaparak patronun sendikayı tanımayan tutumunu teşhir etti.

Konuşmaların ardından, imza standının olduğu yerde halaylar çekilerek eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den Punto işçilerine ziyaret

Sınıf devrimcileri 15 Ocak'ta gerçekleştirdikleri ziyarette Punto Deri işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltti. "Punto Deri işçileri yalnız değildir, yaşasın sınıf dayanışması! / BDSP" ozaliti açan sınıf devrimcileri sloganlar eşliğinde fabrikaya yakın bir noktadan yürüyüşe başladılar.

Fabrika girişinde bir süre işçilerle birlikte atılan sloganların ardından hep birlikte sloganlarla fabrikanın diğer kısmında bulunan mağaza önüne yüründü.

Bir süre burada atılan "Punto'ya sendika girecek başka yolu yok!", "Ya sendika girecek ya kepenkler inecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlardan sonra işçiler adına Ramazan Aygün sınıf devrimcilerini selamladı.

Fiili-meşru mücadeleyi büyütelim

Ardından BDSP temsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşmasına 169 günü geride bırakarak direnişlerini sürdüren işçileri selamlayarak başlayan BDSP temsilcisi, Punto Deri işçilerinin direnişinin bütün işçi sınıfının, ilerici ve devrimci güçlerin, aynı zamanda BDSP'nin direnişi olduğunu ifade etti. Punto Deri işçilerinin sergiledikleri direnişle, baskı ve sömürü koşullarına maruz kalan işçilere yol gösterdiklerini ifade etti. Mücadele içerisinde bedeller ödenebileceğini, işten atılmayla karşılaşılabilirliğini ifade ederek, fakat onurlu bir yaşam için mücadele etmekten başka alternatifin olmadığını ekledi.

Son olarak tüm işçileri sermayenin yasalarına takılmadan fiili-meşru mücadeleyi büyütme çağrısı yapan BDSP temsilcisi, Punto Deri işçileriyle dayanışma içinde olacaklarını belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Asıl güç işçilerde

Direnişçi işçilerden Ramazan Aygün de bir konuşma yaparak çay paydosunda dışarıda olan diğer işçilere seslendi. Aygün, patronların işçileri nasıl sömürdüğünü ve işçiler olmadan bir hiç olduğunu belirterek asıl gücün işçilerde olduğunu söyleyerek sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını belirtti.

Sonrasında ise gerçekleştirilen sohbetlerde hem direniş sürecine dair gelişmeler hem de farklı örgütlenme ve direniş süreçlerindeki deneyimlerin paylaşılmasının ardından ziyaret sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gediz EDAŞ işçileri kazandı

İzmir'de Bereket Holding'e satılan Gediz Elektrik Dağıtım, sendikalaştıkları ve haklarını talep ettikleri için işçileri işten atmakla tehdit etti. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmayan, yol-yemek paraları verilmeyen, maaşları düşürülen Enerji Sen üyesi işçiler Gediz EDAŞ'a karşı 23 Aralık'tan beri 5 bölgede iş bıraktı. İşçilerin 19 gün boyunca sürdürdükleri iş bırakma eylemi kazanımla sonuçlandı.

İşçiler 11 Ocak'ta işbaşı yaptı. Enerji Sen üyesi işçiler, en çok ölümlü kazaların maden ve enerji iş kolunda olduğunu ve buna rağmen Gediz EDAŞ'ta işçilere iş sağlığı ve güvenliği malzemelerinin verilmediğini vurgulamıştı.

Enerji işçileri bu süreçte Kemalpaşa, Çeşme, Urla, Bornova ve Konak'ta eylemler ve yürüyüşler düzenledi. Yaklaşık 150 işçinin 19 gün iş bırakması sonucunda kazanıma ulaşılırken yol-yemek parası ve kadro için mücadelenin devam edeceği vurgusu yapıldı.

Bosch'ta Türk Metal düzenbazlığı...

Düzenbazlar hesap verecek!

Bosch işçisinin iradesini böylesine hoyratça ve düzenbazca çiğnemeye kalkanlar, başta Türk Metal, yaptıklarının hesabını vermelidir.

Bosch'ta alavere dalavereyle yetkiyi almaya çalışan Türk Metal'in düzmece belgeler kullandığı açığa çıktı. Yetki davası için atanan bilirkişinin yaptığı incelemede Türk Metal'in öyle böyle değil, tam 850 Birleşik Metal-İş üyesini kendi üyesi gibi gösterdiği kanıtlandı. Dahası bunu öylesine keyfince yapmış ki, bu 850 işçinin arasında işten atma tehditlerine rağmen kararlıca direnen çok sayıda öncü işçi de var.

Bu gerçek, Türk Metal'in 10 Eylül 2012 tarihli 150 kişiyle çoğunluğu sağladığını iddia ettiği üye listeleri üzerinde yapılan incelemeyle ortaya çıktı. İncelemede Türk Metal'in bunun için, henüz istifa süreci başlamadan önce, iş başvuruları sırasında doldurulan üyelik fişlerini kullandığı da ispatlandı. 850 işçi, hiç haberleri olmadan Türk Metal üyesi gibi gösterilmiş.

Ancak böylesine bariz ve kaba usulsüzlüklere başvuran Türk Metal, yine de çoğunluk için gerekli sayının çok az üzerine çıkmıştı. Bu da demektir ki Bosch'ta onca baskı ve zorbalık bir işe yaramamıştır. Türk Metal hem politik olarak, hem de ahlaken yenilmiştir. Bosch işçisi iradesine ve onuruna sahip çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, Türk Metal bu dalavereyi çevirirken yalnız değildi. Hatırlanırsa aylarca yetki başvurularını bekleten Çalışma Bakanlığı, Türk Metal'in başvurusunu anında ve sabahın köründe görülmedik bir hızla sonuçlandırmıştı. Bu da yetmemiş, Birleşik Metal-İş'in açtığı itiraz davası, yine

görülmedik bir hız ve çabuklukla, hiçbir belge dikkate alınmadan Türk Metal'in lehine sonuçlandırılmıştı. Neyse ki bu denli büyük bir pervasızlık Yargıtay'dan dönmüş, ama yerel mahkemede yeniden görülmeye başlanan davada bu kez bilirkişi rezaleti yaşanmıştı. Ortadaki belgeleri ve açık gerçekleri görmezden gelen "bilirkişi" düzenbazlığı sürdürmeye çalışırken gerçekleri balıkla sıvayamamıştır. Böylelikle Bosch işçisinin iradesini mahkeme koridorlarında, bakanlık kapılarında boğacaklarını sananların oyunu bozulmuştur.

Bosch işçisinin iradesini böylesine hoyratça ve düzenbazca çiğnemeye kalkanlar, bunu yaparken hiçbir ahlaki ve hukuki kural tanımayanlar, başta Türk Metal ve bu düzenbazlığına ortak olanlar yaptıklarının hesabını vermelidir. Bunun için öncelikle de 850 Bosch işçisi önümüzdeki duruşmada düzenbazların karşısına dikilmelidir. Ayrıca Bosch işçisi tüm aşamalarda kirli ilişkilerin açığa çıkarılmasını istemelidir. Kim bu işten ne kadar para yedi, kaç a sattı kendini, nasıl bir rüşvet çarkı döndü? Bu sorular yanıt bulmalıdır!

Bosch işçisi kardeşlerimizi, bu düzenbazlardan artık kesin olarak kurtulmak için silkinmeye ve ayağa kalkmaya, onurlarına ve davalarına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Birliği

10 Ocak 2014

Cerrahpaşa işçileri işlerini geri istiyor!

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yemekhane işçileri işten atma saldırısına karşı 11 Ocak'ta direnişe başladı. Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, işten çıkarma kararı alan taşeron şirket ve sessiz kalarak saldırıyı destekleyen üniversite yönetimine karşı başhekimlik önünde bekleyişe geçti.

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yemek hizmetlerinde çalışan 11 işçi işten atıldı. Yıllardır çalıştıkları Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nden işçilerin bir kısmı 29 Eylül günü, bir kısmı da 20 Aralık günü rotasyona tabi tutularak üniversitenin Beyazıt Kampüsü'ne gönderilmişti. 1 Ocak günü Beyazıt Kampüsü'ne yeni şirketin gelmesi üzerine işçiler kendi işyerlerine döndüklerinde işbaşı yaptırılmadı.

Başhekimlik karşısında bulunan alana taleplerini anlatan dövizler asan direnişçiler, dağıttıkları bildirilerle tüm hastane emekçilerini ve hasta yakınlarını kendilerine destek vermeye çağırdı. Hastanede örgütlü bulunan başta SES temsilcileri olmak üzere tüm sağlık emekçilerine de direnişle ilgili bilgi verildi.

12 Ocak'ta yapılan eylemle birlikte işçiler direniş çadırı kurdular. Hastane bahçesinde yapılan eylemde işçiler adına basın metnini Yavuz Direk okudu. Çalışma koşullarını ve süreçlerini özetleyen Direk taşeron firma ve hastane yönetiminin işçileri hiçe sayan tutumunu teşhir etti.

Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Sekreteri Gürsel Kaya da bir konuşma yaparak mahkeme kararında işçilerin işe başladığı ilk gün itibarıyla Cerrahpaşa Tıp Fakültesi çalışanı olarak gösterildiğini belirtti.

Eyleme Eğitim-Sen Üniversiteler Şubesi, SES, TTB, Kocamustafapaşa Dayanışması, hastalar, hasta yakınları ve hekimler de destek verdi. Eğitim-Sen Üniversiteler Şubesi ve Kocamustafapaşa Dayanışması adına temsilciler kısa birer konuşma gerçekleştirdiler.

Konuşmaların ve çadırın kurulmasının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Migros-Ceva işçileri Migros Genel Merkezi önünde!

İşten atılan DGD-SEN üyesi Migros işçileri, direnişlerini 12 Ocak günü Ataşehir'de bulunan Migros Genel Merkezi önüne taşıdılar.

Migros Genel Merkezi'ne yürüyüş gerçekleştiren işçiler, mağazanın içerisine girerek bildiri dağıtımı gerçekleştirmek istediler. Ancak işçiler çevik kuvvetin saldırısına uğradılar. Polis saldırısına rağmen direnişlerini sürdüren Migros işçileri, çevredeki emekçilere seslenerek işçi kıyımını teşhir ettiler ve durum hakkında bilgilendirme konuşmaları yaptılar. Polis ise Migros Genel Merkezi önüne barikat kurdu.

Migros marketler grubuna bağlı 18'i CEVA Lojistik ve 15'i MBM Taşımacılık adlı taşeron firmalarda çalışan 33 işçi, 24 Aralık'ta işten çıkarılmışlardı. 24 Aralık'tan bu yana direnişlerini sürdüren işçiler 27 Aralık ve 31 Aralık'ta Kadıköy Migros Şubeleri önünde eylemler gerçekleştirmişti.

“Tüm insanları şifreleme silahla

Alternatif Bilişim Derneği Başkanı **Ali Rıza Keleş** ile internet alanındaki yeni düzenleme girişimlerini ve bunun yaratacağı sonuçlar üzerine konuştuk...

- İnternet üzerindeki denetimi arttıracak yasal düzenlemeler yapılmaya devam ediyor. Son olarak ‘Torba Yasa’ olarak adlandırılan tasarı içerisine “İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi ve Gerekçesi” maddesi konuldu. Bu kısıtlamanın çerçevesini bize anlatır mısınız?

- Öncelikle mevcut düzenlemenin oldukça kısıtlayıcı olduğunu hatırlayarak başlayabiliriz. Mevcut yasa uygulaması sonucu *engelliweb.com* inisiyatifinin tespitlerine göre 40 bine yakın site erişime engellenmiştir. Alan adları en çok telif hakkı ihlali ve müstehcenlik gerekçe gösterilerek engellenmektedir. Tabii bunların yanısıra muhaliflere ait birçok politik site de erişime engellidir.

Yeni gelen düzenleme zaten karşı olduğumuz bu sansürcü uygulamayı derinleştiriyor. Erişim engellemesi URL ve IP tabanlı yapılmaya başlanacak. Eski sistemdeki bir içerik için bütün siteyi kapatma durumu ile karşılaştırıldığında avantajlı gibi görünse de aslında tehlike daha büyük. Başlıca üç sebep sayabiliriz.

Birincisi düzenlemenin diğer maddelerinde görülebileceği gibi erişim engeli kararı vermek oldukça kolaylaşıyor. Yargılama süreci neredeyse devre dışında kalıyor. Hakimler 24 saat içinde karar verecek deniliyor. Bunun pratikteki karşılığı her önüne gelen engelleme kararını imzalayan mahkemeler olacaktır. Örneğin siz bir işyeri hakkında, orada yapılan bazı uygulamalar ya da haksızlıklar konusunda haber yaptınız. İşveren de marka değeri, ticari itibarı zedelemek gibi malum gerekçelerle mahkemeye gidiyor. Hakim sizden savunma almadan kapatma kararı verebilecek. Siz itiraz edip açtırana kadar da kapalı kalacak.

İkincisi de hükümet adına düzenleyici kurum yani BTK ve bakan olağanüstü yetkilerle donatılıyor ve belirli durumlarda kapatma kararı verebiliyor. Üstelik bu kararları vereceklerin soruşturulması Bakan’ın dolayısıyla Hükümet’in iznine veriliyor. Yani MİT gibi. Hukuk kırıntısından söz edilen yerde böyle yetkilerin sözü bile edilemez.

Üçüncüsü, sansürün belirsizleşmesi. URL / nesne tabanlı engelleme ile tek tek içerikler sansürlenebilecek. Yani bir video, görsel, metin vb.. Mevcut uygulamada engellenen sitelerde, bu site “şu kararlar erişime engellenmiştir” gibi uyarılar görüyoruz. Fakat yeni durumda bunu göremeyeceğiz. Yani neyin sansürlendiğini hiç bilemeyeceğiz. Daha önce bizden gizlenen alternatif yollarla gidip görebilirken, şimdi gizlenenlerin varlıklarını hiç bilemeyeceğiz.

- Pratik olarak nasıl bir karşılığı var bu maddenin? Kimi alternatif yöntemlerle engellenen sitelere erişim sağlanıyordu. Şimdi nasıl bir durumla yüzyüzeyiz? Örnekleri üzerinden bahsedermisiniz?

- Düzenleme ek olarak alternatif erişim yöntemlerini de engellemeyi amaçlıyor. Daha önce basitçe DNS sunucusu (internette gitmek istediğiniz sitenin IP adresini bildiren bir tür telefon rehberi) değiştirerek aşabildiğimiz engeller artık aşılamayacak. Eskiden yapılan erişim engelleri sadece Türkiye’de bulunan telefon rehberlerindeki numaraları değiştirmek şeklinde yapılıyordu. Biz başka bir rehber kullanmayı tercih ettiğimizde sistem doğru şekilde çalışmaya devam ediyordu ve istediğimiz sitelere erişebiliyorduk. Bundan sonra daha gelişkin yöntemlere başvurmamız gerekiyor. Örneğin VPN gibi.

Ama hem IP ve URL temelli engelleme yapılacak olmasının hem de Erişim Sağlayıcıların alternatif yöntemleri kullanıp kullanmadığımızı tespit etmeye çalışacak olmalarının çok daha büyük bir bedeli var. O da korkunç bir gözetim mekanizmasıdır. Çünkü bütün bunlar için oldukça yetenekli trafik analizi yapabilen altyapılara ihtiyaç var. Bu altyapılarla milyonlarca kullanıcının trafik bilgileri izlenecek ve erişmeye çalıştıkları nesnelere izin verilip verilmeyeceğine karar verilecek. Ayrıca bu erişim sırasında kullanıcı acaba farklı bir DNS mi kullanıyor, başka bir metod mu

deniyor şeklinde kontrollerin yapılması gerek. Bu da internette bilgi alışverişi yaparken alıp gönderdiğimiz paketlerimizin detaylı analizini zorunlu kılıyor. Bunun anlamı paketlerin içeriğinin okunması demek. Yani mahremiyetimizin talan edilmesi ve kişisel verilerimizin izlenmesi.

Tabii ki kanun bu şekilde yazmıyor. Ancak netice itibarı ile erişim sağlayıcı firmalar ve dolayısı ile BTK / TİB bu alt yapılar sayesinde bütün bunları yapabilme potansiyeline kavuşuyor. Bu potansiyelin hem ticari - bildiğiniz gibi kişisel verilerimiz satılıyor- hem de istihbari değeri oldukça yüksek. Fişleme ve gözetmele konusunda harika(!) bir sicile sahip olduğumuz bu ülkede, bizden bu potansiyelin hiç değerlendirilmeyeceğine inanmamızı bekliyorlar. Kurdun elindeki kuzu misali. Kuzu ne kadar güvendeseyse bizim kişisel verilerimiz ve mahremiyetimiz o kadar güvende.

- Özellikle Hazran Direnişi döneminde ve Arap dünyasındaki sosyal isyanlarda çokça bahsedildi, sosyal iletişim ağlarının rollerinden. İnternet üzerinde oluşturulmak istenen sansür, yasaklama ve cezaları, içinden geçtiğimiz bu tarihsel ve toplumsal koşullar göz önüne alındığında, nasıl anlamalıyız sermaye devletinin bu adımını?

- Bu düzenleme çok açık ki hükümetin sansür, denetim ve gözetim gücünü arttırmayı hedefliyor.

rını kuşanmaya davet ediyoruz!”

Fakat güncel bir anlamı daha var. Hepimizin gündemine zorla giren korkunç siyasi hesaplaşmalar yaşanmakta. Bu savaşlarda mevcut hukuk sistemi devre dışı bırakılıyor. Tüm devlet organları politik polarizasyonları gereği davranıyor. Bir de özel yaşamların malzeme edildiği kaset ve görüntülerin servis edilmesi gibi maalesef oldukça kirli yöntemler kullanılıyor. Bu yöntemler için başta internet olmak üzere tüm medya ve iletişim araçları alet ediliyor. Yasanın TİB ve Bakan'a sorgulanamaz olağanüstü yetki vermesinin bir sebebi de hükümetin bunlara karşı bir tür savunma hamlesi gibi yorumlanabilir. Yani hükümete yönelik açıklanacak bu tip malzemelerin kısa sürede engellenmesi. En güncel ve kısa erimli hedefi de bu gibi görünüyor.

Burada bir tehlike var. Evet bu videoların yayılması oldukça çirkin. Böyle içerikler hiç yayınlanmamalı ve mümkünse kim olursa olsun yayınlayanlar bulunup cezalandırılmalı. Ancak bir de “devlet sırrı” diye bizden saklananlar var. Yolsuzluk belgeleri var. Yani bilmemizde “kamu yararı” olan durumlar var. Bunlar ne olacak? Yani hükümetin savunma refleksinin bir tarafı da bu durumlara karşı gibi görünüyor. Bu kabul edilemez.

Bir de sorunuzdaki “sermaye devleti” ifadenize ilişkin bir şeyler söylemek isterim. Bu yasayı TÜSİAD yaptığı açıklama ile eleştirdi. Bilişim sektörünün büyük firmalarının temsil edildiği diğer dernekler de aynı şekilde karşı çıkıyorlar. Çünkü yasa bu haliyle sektöre büyük zararlar verecek. Erişim sağlayıcılara (ttnet, superonline, turkcell, vodafone) yer sağlayıcılara (hosting hizmeti veren firmalar) ve ticari toplu kullanım sağlayıcılara (internet kafeler) çok yüksek para cezaları getiriyor. Bununla yetinmiyor erişim engellemekle ilgili birçok angarya iş yüklüyor. Bu da bu birçok yatırımın kaçacağı ve daha rahat hareket edeceği ülkeler bulmaya çalışacak olması anlamına geliyor. Hükümete yakın isimlerin bile bu yasaya karşı çıkmasının temel sebeplerinden birisi de bu. Hükümet ulusal sınırları kalınlaştıracak, yurttaşları dünyadan izole edecek, ekonomiyi içe döndürüp küresel ölçekte hareket kabiliyeti çok yüksek bir sektörü ülkeden kaçırarak bir adım atmak üzere.

“İnternetin temel bir insan hakkı olduğunu savunuyoruz. Çünkü internet olmadan diğer temel haklarımızı kullanamaz ya da etkili kullanamaz hale geliyoruz. Haber edinme, ifade özgürlüğü, iletişim, eğitim, çalışma gibi çok temel haklar internet ile dolaysız ilişki içerisinde. Dolayısı ile konuya teknik sınırların ötesinde sosyal, siyasal, felsefi açılardan bakmak önemli. Bütün bunlar da zaten gündelik politik ve sosyal mücadelelerin konusudur.”

Madem ekonomi dedik. Bunun bize yansıması ne olacak. Tabii ki bu cezalar, erişim engellemesinin uygulanması için gereken altyapıların kurulmasının bedeli, TİB'in bu denetimleri yapabilmesi için gerekecek insan gücünün bedeli bize yansıyacak. Daha pahalı bir internet ve vergilerimizin oldukça gereksiz kullanıldığı bir örnek daha göreceğiz.

- İnternet üzerinde oluşturulmak istenen sansür, yasaklama ve cezalar karşısında neler yapmak gerekir?

- Üç konuya dikkat etmek gerek. Birincisi bu hamlelerin en önemli hedeflerinden birisi otosansürdür. Mesela Gezi sırasında Twitter gözetilmesinin hedefi aslında gözetilene alınan insanlar değildi. Ya da sadece onlar değildi. O gözetililerin en büyük mesajı ahaliye ibret göstermekti. Susun demekti. İlk anlar biraz başarılı oldu bile diyebiliriz. Fakat insanlar farkına varıp konuşmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Bu sebeple hiçbir durumda sözümüzü söylemekten imtina etmemeliyiz. İfade özgürlüğümüzü mümkün olan en geniş ve etkili şekillerde kullanmaya devam etmeliyiz. Çünkü

internetin bize sağladığı en büyük olanaklardan birisi bu.

İkincisi teknik direniş. İnternet devletlerin pek alışık olmadıkları bir minder. Yani burada kullanıcıların şansları biraz daha fazla. Olanaklar ve potansiyeller oldukça yüksek. Bu potansiyellere göz dikmek gerek. Uygulanacak her türlü denetim ve gözetimi aşabilecek araçlara sahibiz. Ama bunun için daha bilinçli olmamız gerekiyor. Her konuda olduğu gibi eğitim çok önemli. Bilinçli kullanıcılar olmak zorundayız. Wikileaks'in kurucusu Julian Assange'in güzel bir çağrısı var. Şifrelemek, şifreyi çözmekten daha kolaydır deyip, tüm insanları şifreleme silahlarını kuşanmaya davet ediyor. Şifrelemek, gözetim toplumuna karşı bireyin mahremiyet ve gizlilik hakkını korumak için yaptığı bir savunmadır. Bir tür direniştir. Ama aynı zamanda bizden aldıkları hakları geri almak için bir tür saldırıdır da. Bence bu çağrıya kulak vermek gerek. Yani bilgisayar ve internetle olan ilişkimizi yeniden tanımlamalıyız. Dijital bilgi/beceri birikimimizi yeniden kurgulamalıyız.

Son olarak sosyal, siyasal alanda hak savunuculuğu yapmamız gerekli. İnternetin temel bir insan hakkı olduğunu savunuyoruz. Çünkü internet olmadan diğer temel haklarımızı kullanamaz ya da etkili kullanamaz hale geliyoruz. Haber edinme, ifade özgürlüğü, iletişim, eğitim, çalışma gibi çok temel haklar internet ile dolaysız ilişki içerisinde. Dolayısı ile konuya teknik sınırların ötesinde sosyal, siyasal, felsefi açılardan bakmak önemli. Bütün bunlar da zaten gündelik politik ve sosyal mücadelelerin konusudur.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Beyrut Kasabı” hesap vermeden öldü!

Siyonist İsrail’in eski başbakanlarından, nam-ı diğer “Beyrut Kasabı” Ariel Şaron, sekiz yıl komada kaldıktan sonra öldü. İrkçi-siyonizmin en vahşi şeflerinden biri olan Ariel Şaron’un ölümü, bekleneceği üzere farklı tepkilere vesile oldu. Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri, siyonist şefi “kahraman” diye anarken, Filistin halkı başta olmak üzere Ortadoğu halkları ve ilerici-devrimci güçler ise Sabra ve Şatilla katliamlarının sorumlusu olduğunu bir kez daha hatırlatarak, Şaron’un “kahraman” değil, “azılı bir katil” olduğunu bir kez daha dile getirdiler.

Şeflerinden biri Şaron olan siyonistler, emperyalist güçlerin desteğiyle gasp ettikleri Filistin toprakları üzerinde, ırkçı İsrail devletlerini kurdular. Kuruluş sürecinden bugüne kadar, Filistin halkı şahsında insanlığa karşı sayısız suç işleyen bu devletin harcı karanlar arasında sayısız “kasap” vardır. Buna rağmen “Beyrut Kasabı”, bunların en azılıları idi.

Sicili kanlı bir şef...

Siyonist hareketin önde gelen diğer şefleri gibi, Şaron da, İsrail devleti kurulmadan önce, Filistin halkına karşı terörist eylemler düzenleyen siyonist çetelerle işe başladı. Siyonistlerin 1940’lı yıllarda kurduğu Haganah adlı terör örgütüne katılan Şaron, İsrail devleti kurulana kadar, örgütün cinayet ve sabotaj eylemlerine katıldı.

Şaron’un yanı sıra Moşe Dayan, İzak Rabin gibi etkili siyonist şeflerin de yer aldığı Haganah, Irgun ve Lehi adlı diğer terör örgütleriyle birlikte çok sayıda cinayet, sabotaj, göç ettirme saldırıları düzenledi ve zorla yerlerinden edilen Filistinlilerin topraklarını gasp etti.

Terör örgütlerinde işe başlayan Şaron, gasp edilmiş Filistin toprakları üzerinde kurulan ırkçı-siyonist İsrail devletinde, “devlet görevlisi” sıfatıyla Filistin halkına karşı suç işlemeye devam etti.

Topraklarının gasp edilerek İsrail devletinin kurulmasına karşı direnen Filistinliler, emperyalistler desteğindeki ırkçı-siyonistlerin vahşi saldırılarına maruz kaldılar. İsrail kurulduktan sonra da devam eden cinayet, katliam ve toprak gaspı, Filistin halkının çoğunluğunu mülteci durumuna düşürdü. Bu saldırılarda aktif rol oynayanlarından biri de Ariel Şaron’dur. Komaya girdiği 2006 yılına kadar da “en saldırgan” siyonist şeflerden biri olmaya devam etti.

1982 Beyrut işgalinin planlayıcısı

Siyonist şeflerin en azılılarının İsrail devletinde üst düzey mevkileri işgal etmeleri adettendir. Nitekim orduda konumlanan Şaron, Tümgeneral rütbesiyle emekli olduktan sonra, Savunma Bakanı oldu. 1982’de Lübnan’a saldıran İsrail ordusu, savunma bakanı Şaron’un emrindeydi.

İsrail ordusunun Beyrut’u işgal etmesi ve Filistin Direnişi’nin merkezini Tunus’a taşımak zorunda bırakılması, kuşkusuz ki, emperyalist-siyonist güçlerin ortak kararıydı. Ancak bu, Şaron’un Lübnan ve Filistin halklarına karşı işlenen bu ağır suçta etkin bir rol oynadığı gerçeğini değiştirmiyor. Zira işgali

gerçekleştiren İsrail ordusuna doğrudan emir verebilecek konumdaydı.

Emperyalistlerin desteğiyle Beyrut’u işgal eden İsrail ordusu katliam, yıkım ve yağmada sınır tanımadı. İşgalci ordu askerlerine dilediklerini yapma serbestisi tanıyan kişi ise, Ariel Şaron’dur.

Sabra-Şatilla katliamlarının sorumlusu

Şaron’un emrindeki İsrail ordusunun Beyrut’u işgal etmesinden kısa bir süre sonra, Filistinli mültecilerle Lübnanlı yoksulların yaşadığı Sabra ve Şatilla mülteci kampları kuşatıldı. Filistin direniş hareketi Beyrut’tan çekildiği için, kamplarda sadece çocuklar, kadınlar ve yaşlılar vardı. Kampların sakinleri silahsız ve savunmasız konumdaydılar.

İsrail’in tetikçi olarak kullandığı Falanjist/faşist katilleri kuşatma altındaki kamplara gönderen Şaron, bu kamplarda gerçekleşen vahşi katliamların birinci dereceden sorumlusuydu. Beyrut işgali, emperyalist/siyonist güçlerin bir kararı iken, kamplardaki katliamı planlayan bizzat Şaron’dur.

Şaron’un “Beyrut Kasabı” lakabıyla anılmasına neden Sabra ve Şatilla katliamları, İsrail’de bile infial yaratmıştı. Ancak bu, Beyrut Kasabı’nın İsrail devletinin tepesine tırmanmasına engel olmadı. O dönem savunma bakanlığı görevinden azledilen Şaron, kısa süre sonra, ırkçı-siyonist siyaset sahnesinin ilk sıralarına yerleşti.

Filistinlilerin evlerini yıkan “buldozer”

Siyonist İsrail rejimi, Beyrut Kasabı’nı ödüllendirmek için çok beklemedi. Şaron, ‘90’lı yıllarda, ırkçı-siyonizmin önde gelen “sivil” şeflerinden biriydi yine. Belli aralıklarla bakan koltuğuna oturan, sonra da başbakan olan Şaron, Filistinlilerin evlerini başlarına yıkma politikasını da doruk noktaya çıkardı.

Siyonistler, ilk dönemden beri Filistinlilerin evlerini yıkmaya başladılar. İşgal ettikleri köy ve kasabaların çoğunu yakıp yıktılar, sonra yeninden inşa ettiler. Amaçları, işgal edilen bölgelerde, Filistin halkına ait izleri tamamen silmekti. Ancak Şaron, İsrail işgali altındaki Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze’de yaşayan Filistinlilerin evlerini başlarına yıkma politikasıyla öne çıktı. Bu icraatlarından dolayı, Beyrut Kasabı’na, “Buldozer” lakabı da eklendi.

Siyonistlerin toprak gasp etme politikalarından biri de, Filistinlilerin topraklarına Yahudi yerleşimleri inşa edip, buraları “İsrail toprağı” ilan etmek. Bu gaspçı politikanın en yaygın uygulandığı dönem, Şaron’un bakan veya başbakan olduğu dönemlerdir.

“Beyrut Kasabı/Buldozer” Şaron, “en ırkçı-Yahudiler”i dolgu malzemesi yaptığı bu politikayla, Batı Şeria ve Doğu Kudüs’ü, Yahudi yerleşimleriyle kalbura çevirdi. Bu politikayı bütün siyonist hükümetler uyguluyor. Ancak bunun en pervasızca uygulayıcısı, yine Şaron oldu.

İrkçi-duvar inşaatının fikir babası

Şaron’un vahşi icraatlarından biri de, Batı Şeria’da inşa edilen 700 km. uzunluğundaki ırkçı-duvardır. Milyarlarca dolar harcanarak inşa edilen duvar, Batı Şeria’yı Kudüs’ten ayırmış, köyleri parçalamış, Filistinlilerin yaşam alanlarını üstü açık bir hapishaneye çevirmiştir.

İrkçi-duvar inşaatı, tüm uluslararası yasa ve anlaşmalara aykırı olmasına rağmen, emperyalistler himayesindeki ırkçı-siyonistler bu projeyi hayata geçirebildiler. Bir utanç abidesi olarak duran ırkçı-duvarın inşası, İsrail devletinin bir politikası olmakla birlikte, Beyrut Kasabı’nın bunda özel bir rolü olmuştur.

Halklara karşı işlenen suçların hesabı mutlaka sorulacak

Beyrut Kasabı/Buldozer Ariel Şaron’un, burada sadece bir kısmına değindiğimiz suç dosyası bu kadar kabarık olmasına rağmen, yazık ki, -pek çok eli kanlı katil gibi- hesap vermekten kurtulabildi. Fakat bu, Şaron’un temsilcisi olduğu ve hizmet ettiği ırkçı-siyonizmin de hesap vermekten kurtulduğu veya kurtulacağı anlamına gelmiyor.

İşgale ve zorbalığa karşı direnen halklar ve ilerici devrimci güçler, ezilen halklara, işçilere ve emekçilere karşı suç işleyenlerin yakasından düşmeyecek, bu zorbaları tarih sahnesinden silene kadar mücadeleye devam edecekleridir. Bu mücadelenin hedefinde olan diğer gerici/zorba güçler gibi, Şaron’un simgesi olduğu ırkçı-siyonistler de tarihin çöplüğünde yerlerini alacaklardır.

Lavrov-Kerry-Brahimi görüşmesi...

Cenevre Konferansı öncesinde yapılan görüşmede, Suriye'ye insani yardımlara izin verilmesi, ateşkes, mahkum takası gibi konular gündeme geldi.

Cenevre-2 Konferansı hazırlıkları kapsamında biraraya gelen Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile ABD'li mevkidaşı John Kerry, birkez daha Suriye krizini görüştü. Fransa'nın başkenti Paris'te gerçekleşen görüşmeye Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği'nin Suriye Özel Temsilcisi Lahdar Brahimi de katıldı.

Ateşkes ihtimali...

İki gün süren görüşmelerin ardından düzenlenen ortak basın toplantısında konuşan Kerry, insani yardımlara izin verilmesi, ateşkes ve mahkûm takası konusunda, Lavrov'la mutabık olduklarını belirtti.

İlk adım olarak Halep ve çevresini kapsayacak bir ateşkesi teşvik ettiklerini ifade eden Kerry, ABD ile kökten dinci çeteler arasındaki işbirliğini, dolaylı da olsa, itiraf etti. Zira Kerry, çeteleri ateşkes konusunda ikna edebilecekleri mesajını da vermiş oldu.

Suudiler, konferansı sabote etmeye çalışıyor

İnsani yardım, mahkûm takası ve ateşkes sağlanması için çaba harcadıklarını teyit eden Lavrov ise, isim vermeden, Suudi Arabistan'ın Suriye'deki savaşı kışkırttığını ve Cenevre-2 Konferansı'nı sabote etmeye çalıştığını vurguladı.

Bu arada hem İran'ın konferansa katılmasını engellemeye çalışan hem kökten dinci çeteleri mali açıdan finanse eden Suudi Arabistan'ın, savaşı durdurabilecek olası gelişmeleri engellemeye çalıştığını gösteren veriler artıyor. Lavrov'un Suudi rejimini suçlaması, belli ki, somut bilgilere dayalı verilere ulaşmasından kaynaklanıyor. Nitekim, esir alınan cihatçı çeteler arasında çok sayıda Suudin

olduğu ve bunlar tarafından verilen bilgilerin, Amerikancı kral ve şeyhlerin, cihatçı çetelerle suç ortaklığını çoktan kanıtlamıştır.

Beşar Esad'ı devirmek için her yola başvuran Amerikancı Suudi şeyh ve emirleri, "Esadsız çözüm" dayatmasında bulunmaya devam ediyorlar. Oysa bu "çözüm" gündemde değil. Suriye muhalefeti diye adlandırılan farklı kesimler bile, en azından şimdilik, "Esadsız çözüm" ısrarından vazgeçmiş bulunuyor. Buna rağmen körfezin kokuşmuş şeyh ve emir takımı, finanse ettikleri cihatçı katillerin savaşı daha da körüklemeleri için petro-dolar ve silah sevkiyatına fütursuzca devam ediyor.

İran'ı dışlama çabası...

Katılımcı ülkelere davetiye gönderen Brahimi, henüz İran'ı davet etmiş değil. ABD ile işbirlikçileri, İran'ın konferans dışında tutulmasını veya Esad yönetimine destek sunmayacağı garantisini vererek katılmasını dayatıyorlar. Ancak görünen o ki, bu dayatmalar pek bir işe yaramayacak. Zira ABD-Fransa-Suudi Arabistan-Türkiye cephesinin doğrudan, siyonist İsrail'in ise perde arkasından yaptıkları dayatmalara, İran'ın boyun eğmesi için hiçbir neden görünmüyor.

Bu arada Rusya-İran-Suriye dışişleri bakanlarının konferans öncesinde Moskova'da biraraya gelecek olmaları, Cenevre Konferansı'na katılsa da katılmasa da, İran'ın şimdiden sürece dahil olduğunu gösteriyor.

BM kaynaklarının bildirdiğine göre, yaklaşık 20 ülkenin dışişleri bakanı düzeyinde katılması beklenen konferans çalışmaları, 22 Ocak'ta İsviçre'nin Montreux kentindeki bir otelde başlayacak. İki gün süreceği bildirilen ön görüşmelerden sonra, konferans, BM'nin Cenevre'deki merkezinde devam edecek.

Maliki'den IKBY'nin petrol ihracatına tepki

Irak Kürdistanı'ndaki petrol ve doğalgaz kaynaklarının paylaşım krizi sürüyor.

Irak devletinden bağımsız bitirilmek istenen petrol anlaşmasıyla başlayan kriz belli geri adımlar atılmasının ardından soğumuştur. Fakat AKP hükümeti ve Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (IKBY) ihracat konusunda anlaşmaları ihlal etmesi Bağdat yönetimi tarafından tepkiyle karşılandı.

Petrol sevkiyatının başlaması üzerine Irak Başbakanı Nuri El Maliki açıklama yaptı. Maliki konuya dair şunları ifade etti: *"Irak petrolünün Petrol Bakanlığı yoluyla ihracatı dışında bir yolu hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz. Bu, anayasa ihlali. Önlemlerimiz var. Kuzey Irak, Irak petrolünün yüzde 17'sini üretiyor. O bölgenin petrolü merkezi hükümete devredilmek zorunda. Türkiye Irak'ın bağımsızlığına zarar veren bu konuya karışmamalı."*

Maliki ayrıca petrol sevkiyatının sürmesi durumunda merkezi hükümetin federal bütçeden yerele aktardığı kaynağı durdurma tehdidi savurdu. Enerji ihracatının kontrolleri altında olması konusunda kararlı olduklarını söyledi.

Irak Başbakan Yardımcısı Hüseyin El Şehristani ise, Türkiye devletinin Bağdat Büyükelçiliği maslahatgüzarı Efe Ceylan'ı konutuna çağırarak görüştü. Görüşmenin ardından açıklama yapan Şehristani, Irak hükümetinin Türkiye'yi bu konuda sorumlu tuttuğunu ve kayıplarını isteme hakkını saklı tuttuğunu belirtti. Yansıyan bilgilere göre Şehristani, Türk yetkililerin Irak Petrol Bakanlığı'ndan yetkililerin Kürt bölgesinden ihraç edilen petrol miktarını görmelerini engellediğini ifade etti.

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi, geçen hafta ham petrolün Türkiye'ye gönderilmeye başlandığını, Avrupa'ya ihracatın da bu ay sonu başlayacağını açıklamıştı.

"NSA bilgisayarlara sızdı"

ABD Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA)'nın bilgisayar takibi, telefon dinleme için kullandığı yöntemlere ilişkin haberler yansımaya devam ediyor. *New York Times* gazetesi, NSA belgeleri ve uzmanlara dayandırarak yaptığı haberde, internet bağlantısı olmayan bilgisayarlara da sızıldığını aktardı.

NSA, ABD dışındaki ülkelerde genellikle ağlar yoluyla erişilen bilgisayarlara casus yazılım yerleştiriyor. Fakat internete hiç bağlanmayan bilgisayarlara erişmek için radyo frekanslarının kullanıldığı ya da USB aracılığı ile bilgisayarlarla bağlantı kurulduğu iddia ediliyor.

Haberde bu yöntemin 2008'den beri uygulandığı belirtiliyor. Yöntem olarak çanta büyüklüğündeki bir aygıtın belli bir mesafeden verici olarak görev yaptığı ve saniyeden daha az bir sürede radyo dalgalarıyla hedef bilgisayara veri yükleme, alma ya da değiştirme işlemi yapabildiği belirtiliyor.

Dünya genelinde 100 bin bilgisayara yerleştirildiği iddia edilen casus yazılımın, ABD içinde herhangi bir bilgisayara yerleştirildiğine ilişkin henüz bir bulguya rastlanmadığı ifade edildi.

Ayrıca casus yazılımın sadece bilgisayarlara değil, akıllı telefonlara da yerleştirilebildiği ifade edildi.

Mısır'da anayasa referandumunu...

Yeni anayasa ile emekçiler ve sol/sosyalist güçler lehine bazı yasal kazanımlar sağlansa da, halk isyanının temel talepleri olan eşitlik, özgürlük, onurlu yaşam ve toplumsal adalet sağlanabilmiş değil.

İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin 3 Temmuz 2013'te alaşağı edilmesinden sonra kurulan geçici hükümet, hazırladığı anayasayı referanduma sundu. 14-15 Ocak günlerinde gerçekleşen referanduma katılımın %50'yi aşması bekleniyor. 50 milyonu aşkın seçmenin bulunduğu Mısır'da, kesin rakam henüz belli olmamakla birlikte, yapılan tahminlere göre, katılım 25 milyona ulaşabilecek.

Referandumun kesin sonuçlarının 18 Ocak Cumartesi günü açıklanması bekleniyor. Ancak oy sayımının başlamasından sonra yapılan ilk tahminlere göre, "evet" diyenlerin oranının %70'lere ulaşması mümkün görünüyor.

Referandumla birlikte, İhvan yönetiminin 2012'de hazırladığı anayasanın geçerliliği resmen sona ermiş oldu. Devrilen İhvan yönetiminin hazırladığı anayasa referandumuna katılım, %30 civarında kalmıştı. 16 milyon seçmenin katıldığı referandumda, 10 milyon evet, 6 milyon hayır oyu kullanılmıştı.

İhvan ve destekçileri, referandumu boykot ettiler. Hatta bazı bölgelerde şiddete başvurarak referanduma katılımı engellemeye de çalıştılar. İlk gün yaşanan çatışmalarda onu aşkın kişinin ölmesine rağmen, katılımın %50 civarında olması, Mısır koşullarında başarı kabul ediliyor. Bu arada, sol güçlerden 6 Nisan Hareketi de, yeni anayasa halk isyanının taleplerini karşılamadığı için, referandumu boykot ettiğini açıkladı.

Referandumu gayrı meşru ilan edip boykot eden İhvan hareketi, yeni anayasanın kabulüyle, son yasal dayanaklarını da yitirmiş olacak. Devrik cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin "meşru başkan" olduğu nakaratını aylardır tekrarlayıp duran dinci-gerici İhvan'ın, yeni anayasanın geçerli olmasıyla birlikte bu iddiası da tamamen havada kalacak.

İlk gün olaylı geçti

Referandumun ilk gününde birkaç kentte yaşanan çatışmalarda 11 kişi hayatını kaybetti. Onlarca kişi ise yaralandı. Hem kolluk kuvvetleriyle hem halkla çatışan İhvan militanları, birkaç yerde bombalı saldırılar düzenlediler. Oy vermek için yola çıkan bir grubu tarayan İhvan militanları, dört kişiyi katlettiler, çok sayıda kişiyi de yaraladılar.

Kahire, Cize, İskenderiye gibi kentlerde kolluk kuvvetleriyle çatışan İhvan militanlarından yedi kişinin öldürüldüğü bildirildi. Yer yer seçmenlerin sandıklara ulaşmasını engellemek için fiili saldırılar düzenleyen İhvan militanları, molotof kokteyli kullanarak bazı bölgelerde otomobil ve işyerlerini yaktılar. İhvan militanlarını dağıtmak için şiddetle saldıran polis, gerçek mermi kullandığı gözlemlendi. İhvan şefleri, 7 kişinin polis kurşunuyla öldürüldüğünü belirttiler.

Çatışmalar, ilk günün akşamına kadar devam etti. Olaylara katılan onlarca İhvan militanın tutuklandığına dair haberler var. İhvan şefleri geçici hükümeti suçlarken, kolluk kuvvetleri ise, sadece şiddete başvuranların tutuklandığını iddia ettiler.

Hem polisin hem ordu güçlerinin seçim

bölgelerinde yoğun bir şekilde üslendikleri gözlenirken, ikinci günde kayda değer olaylar yaşanmadı.

İhvan'ın boykot taktiği pek etkili olmadı

Hem geçici yönetimi hem hazırladığı anayasayı gayrı-meşru ilan eden İhvan hareketi, referandumun boykot edilmesi için çalıştı. İhvan tarafından düzenlenen gösterilerin kitlesel geçmemesi ve polis saldırısına maruz kalması, boykot çalışmasının etkisini sınırladı.

İhvan'ın boykot çalışması yaygın olmadı. Buna karşın ilk gün oy vermeye gidenleri engellemek için bazı bölgelerde fiili saldırılara başvuruldu. İhvan'ın bu akıldışı yola başvurması, boykotun pek etkili olmadığı izlenimini güçlendiriyor. Zira oy verme işlemini engellemek gibi, halkın tepkisini çeken yöntemlere başvurulması, İhvan hareketinin boykot taktiğinin pek etkili olmadığına göstergesi kabul ediliyor.

İhvan ve destekçileri dışında, 6 Nisan Hareketi de referandumu boykot etti. Halk isyanının şiarları olan demokrasi, özgürlük ve toplumsal adalet taleplerini karşılamadığı için anayasa referandumunu boykot ettiklerini açıklayan 6 Nisan Gençlik Hareketi, bu talepler uğruna mücadelenin devam edeceğini belirtti. İhvan ve destekçileriyle aynı taktiği izlese de, 6 Nisan Hareketi'nin gerekçeleri farklıdır.

Laik, liberal ve ulusalcı partiler ise, anayasaya evet çağrısı yaparak referanduma hazırlandılar. Anayasanın bazı noktalarda sorunları olduğunu dile getiren bu kesimler, bu eksikliklerin ileride giderilebileceğini savunuyorlar.

Sol/sosyalist güçler "evet" dedi

Mısır'daki sol/sosyalist parti ve örgütlerin önemli bir kesimini birleştiren "Sosyalist Güçler İttifakı", "anayasaya evet" çalışması yürüttü. Bu arada 6 Nisan Hareketi'nin de içinde yer aldığı ilerici gençlik örgütleri

de referandumda evet için çağrı yaptılar.

Sosyalist Güçler İttifakı, anayasada pek çok sorun bulunduğunu kabul ediyor ve bu sorunların mücadele ile çözülebileceğini savunuyor. Sorunlarına rağmen, anayasanın, İhvan anayasasından birçok noktada daha ileri olduğunu savunan bu güçler, Mısır tarihinde ilk defa anayasada yer bulan siyasi, ekonomik, demokratik, sosyal kazanımlar olduğunu ve bu yönüyle işçi ve emekçiler lehine maddeler içerdiğini belirtiyorlar.

Yeni anayasanın geçerli olmasıyla, fiilen kapanan İhvan döneminin resmen de kapanacağını savunan sosyalist ittifak, referanduma özel bir anlam atfediyor. İhvan hareketinin "terör örgütü" olduğunu söyleyen sosyalist ittifak bileşenleri, Mısır için yeni dönemin başlayacağını savunuyorlar.

Ordu etkisini arttırmaya çalışıyor

Geçici yönetim döneminde iktidardaki etkisini güçlendirmeye çalışan ordu, orduya karşı suç işleyenlerin askeri mahkemede yargılanması ve milli savunma bakanının seçilmesinde söz sahibi olma hakkını korudu. İhvan anayasasında da var olan bu maddelerin ilkinin kapsam alanı daraltıldı, ancak ikincisi olduğu gibi muhafaza edildi.

Ordu, hem halkın çoğunluğu nezdinde saygınlığını arttırmış olması hem İhvan'ın yenilgisiyle elde ettiği avantajlı durumu yasal güvence altına almaya çalışıyor. Görüldüğü kadarıyla, şimdilik bunu başarabildi de. İhvan hareketiyle giriştiği iktidar savaşında, en azından verili koşullarda ordu daha avantajlı bir konum kazandı. Bu arada Genelkurmay Başkanı ve Savunma Bakanı General Abdulfettah el Sisi'nin, görevinden istifa edip, cumhurbaşkanlığına aday olma olasılığının da yüksek olduğu bildiriliyor.

Birkez daha işçi ve emekçiler için belirleyici olan mücadele olacaktır

Yeni anayasa ile emekçiler ve sol/sosyalist güçler lehine bazı yasal kazanımlar sağlansa da, halk isyanının temel talepleri olan eşitlik, özgürlük, onurlu yaşam ve toplumsal adalet sağlanabilmiş değil. Zaten bu taleplerin anayasa ile karşılanması da mümkün değildir. Sınırlı kazanımlar, yeni dönemde mücadelenin araçlarını güçlendirme işlevi görebilir ancak.

Anayasaya evet diyen sosyalist ittifak bileşenleri ile gençlik örgütleri, elbette durumun farkındalar. Bazı yasal kazanımlara ulaşmak ve İhvan döneminin resmen kapanması için anayasaya evet diyen bu güçler, işçi sınıfının, emekçilerin, kadınların ve gençliğin temel taleplerini kazanıma dönüştürebilmek için mücadeleye devam etmek dışında bir yol olmadığını söylüyorlar. Sol/sosyalist güçler, kararlı bir mücadele olmadan isyanın taleplerini kazanıma dönüştürmek bir yana, halihazırda ulaşılan sınırlı kazanımları korumanın bile mümkün olmayacağı konusunda hem fikir görünüyorlar.

Hamburg'da kavga yeni başlıyor!

Hamburg'daki mücadele kimi açgözlü tekellerle, işçisi ve emekçisi ile tüm bir Hamburg halkı arasındaki bir mücadeledir. Eyalet hükümetinin asıl hedefi, "kentsel dönüşüm" ya da Almanya'daki adı ile "Mega Kent" projesini hayata geçirmektir.

Hatırlanacağı üzere, Hamburg polislinin göçmenlerin ve yoksulların yoğun olarak yaşadığı semtlere, yıllardır ilericilerin, otonomcu-anti-faşist grupların ve devrimcilerin toplanma merkezi olan kurumlara dönük saldırıları ve en son olarak Rota Flora Kültür Merkezi'nin kapatılma girişimi, on bin kişinin katıldığı öfkeli bir protesto eylemi ile karşılanmıştı. Göstericiler bir de karakol baskını gerçekleştirmişti.

Sosyal-Demokrat Eyalet Hükümeti özellikle bu baskını ve bu baskın sırasında kimi polislerin göstericiler tarafından tartaklanmasını bahane ederek, Altona, Sant Pauli ve Sternschze ilçelerini "Tehlikeli Bölge" ilan ederek 'olağanüstü hal' uygulamalarına başvurdu. Bu saldırıyla gerilim iyiden iyiye tırmandı. Eyalet hükümetinin açık ve etkin desteğini arkasına alan Hamburg polisi daha da saldırganlaştı. Tümüyü keyfi bir biçimde gece geç saatlerde göçmenlerin, ilticacıların ve anti-faşistlerin ikamet ettiği evleri bastı, gün boyu sokak başlarını tutarak kimlik kontrolleri yaptı. Bununla da kalmadı, yolcu otobüsleri durdurularak insanlar "arama" adı altında taciz edildi. Bu arada, olağanüstü hal uygulamasının ifadesi bu saldırılardan Hamburg'daki Occupy Kampı da nasibini aldı. Kamp bir daha açılmamak üzere kapatıldı.

Ne var ki, giderek tırmandırılan tüm bu polis devleti uygulamalarına rağmen göstericiler gerilemedi. Polisin her geçen gün daha da pervasız boyutlar kazanan tehdit ve tacizlerini protesto amaçlı eylemler devam etti. Neredeyse her gün bir protesto yürüyüşü yapıldı, binaların üst katlarından polislerin üzerine havai fişekler atıldı, saldırıları teşhir eden pankartlar açıldı ve polisin bölgeyi terk etmesini isteyen sloganlar haykırıldı.

Dahası, "Tehlikeli Bölge" olarak ilan edilen ilçelerde gerçekleştirilen eylemler, kitle yaratıcılığının örneği biçimler kazanmaya başladı. Her gün ve her saat taciz edilen emekçiler, bu kez de çantalarında kirli çamaşırlar, tuvalet fırçaları, salatalık ve diğer meyve türlerini taşımaya başladılar. Bu eylemler, polisin keyfi uygulamalarını boşa çıkarma amacı taşıyordu ve başarılı da oldu.

"Tehlikeli Bölge" uygulaması kaldırıldı (mı?)

Günlerdir sürmekte olan gerilimin iyice tırmanacağı ve çatışmaların daha da sertleşeceği bekleniyordu. Nitekim daha birkaç gün önce Eyalet Belediye Başkanı Scholz, polisin başvurduğu uygulamaları desteklediklerini, yani 'olağanüstü hal' durumunun süreceğini açıklamıştı. Yani sıra, basında çıkan kimi haberlerin gerçeği yansıtmadığını, Hamburg halkının önemli bir bölümünün mevcut uygulamalardan hoşnut olduğunu, zira bu uygulamalar sayesinde kendilerini daha güvenli hissettiklerini ileri sürdü. Ancak, aradan fazla zaman geçmedi, bu kez, önce, "tehlikeli bölge" uygulamasını gevşettiklerini, ardından da bu uygulamaya son verdiklerini açıkladı.

Şüphesiz ki, bu açıklamaların gerçek yaşamda bir karşılığı bulunmamaktadır. Zira "Tehlikeli Bölge" olarak ilan edilen ilçelerde hala toplu olarak yürümek, miting ve yürüyüş yapmak yasaktır. Keza, bu bölgelerde polisler hala yoğun biçimde devriye görevi yapmaya devam etmektedir. Yani, Hamburg'da "Tehlikeli Bölge" uygulaması ve bunun dolaysız ifadesi olarak polisin

keyfi tüm icraatları devam ediyor.

Öte yandan, Hamburg halkı ve ilerici, anti-faşist ve devrimci güçlerin bu icraatlara karşı eylemleri de sürüyor. Polisin bu uygulamalarını protesto etmek için 14 Ocak günü saat 18.00'de Dammator'dan Reeparbahn'a kadar yaklaşık bin kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü yapıldı. Bu yönlü protestolar devam edecek.

Bu daha başlangıç, kavga yeni başlıyor !

Hamburg'da günlerdir sürmekte olan protestolar, eyalet hükümetinin göçmenlere dönük ırkçı politikaları şiddetlendirmesi, bunun somut ifadesi olan Afrika ve Suriyeli mültecilere oturma hakkı vermemesi ve en son olarak yıllardır anti-faşistlerin uğrak yeri olarak işlev gören Rota Flora Kültür Merkezi'ni kapatmak istemesi üzerine patlak vermiştir. Ne var ki, sorun bunlardan ötedir. Kavga, SPD'li eyalet hükümetinin kasıtlı biçimde gösterdiği gibi, sadece "aşırı" sol grupların polisle çatışmasından ibaret değildir. Tam tersine, Hamburg'daki mücadele kimi açgözlü tekellerle, işçisi ve emekçisi ile tüm bir Hamburg halkı arasındaki bir mücadeledir.

Eyalet hükümetinin asıl hedefi, uzun süredir hazırlıklarını yaptıkları "kentsel dönüşüm" ya da Almanya'daki adı ile "Mega Kent" projesini hayata geçirmektir. Stuttgart'taki tarihi tren istasyonunu yıkarak ilk elden bu alanı ve çevresini, giderek de tüm bir kenti tam bir rant alanına çevirip yağmaya açmak örneğindeki gibi, Hamburg'un tarihi ve kültürel binalarını, çevresindeki yoksulların, göçmenlerin, ilerici, anti-faşist ve devrimci çevrelerin yoğun olarak yaşadığı semtleri yıkarak ranta açmak, yani yağmalamaktır. Hamburg'daki kavganın nedeni budur.

Sözün özü: Hamburg'da asıl kavga daha yeni başlıyor.

Paris Katliamı'nın birinci yılında kitlesele yürüyüş

Sakine Cansız ile birlikte Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in katledilişinin birinci yılında, Fransa Kürt Dernekleri Federasyonu'nun (FEYKA) çağrısıyla, Paris'te kitlesele bir yürüyüş gerçekleştirildi.

11 Ocak'ta Avrupa'nın çeşitli yerlerinden Paris'e gelen binlerce kişi Gar edu Nord'dan Republique Meydanı'na yürüdü.

Meydana varıldığında kürsüden yapılan konuşmalarda, katillerin bir an önce bulunup yargılanması gerektiği dile getirilirken, Kürdistan'da ve dünyada kadının özgürlük mücadelesindeki yeri vurgulandı.

Yürüyüşe Fransa Komünist Partisi (PCF), Avrupa Sol Partisi, Yeni Anti-kapitalist Parti (NPA), feminist örgütler, Fransa işçi sendikalarından CGT'nin yanı sıra Tamiller ile Türkiyeli sol örgütler katıldı.

Paris TKİP taraftarları yürüyüşe parti flamalarıyla katıldı. BİR-KAR ise "Sakine, Fidan, Leyla ölümsüzdür!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!" şiarlı dövizlerle yürüyüşte yer aldı.

Kızıl Bayrak / Paris

Kızıl Bayrak / Hamburg

Berlin’de on binler Karl ve Rosa’nın mezarı başındaydı...

“Gelecek her yerde sosyalizme ait olacaktır!”

Kapitalizm karşıtlığı ve sosyalizme özlemin damgasını vurduğu, Almanya’nın önemli politik eylemlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht yürüyüşü ve anıt-mezar ziyaretine on binler katıldı. 19 yıldır Berlin’de geleneksel hale gelen anmada, uzak-yakın çeşitli kentlerden gelen işçi, emekçi ve gençler iki devrimciyi andı.

Almanya sol hareketinde tercihler belirginleşti

Yürüyüşe DKP, MLPD ve Almanya Komünist Partisi/Yeniden İnşa gibi yerli ilerici ve devrimci partiler ile otonomcu gruplar katıldı. DKP hem güçlü katılımı, hem görseelliği ve hem de disiplini ile yine en fazla dikkati çeken parti oldu. Onu katılımı ve coşkusu ile MLPD izledi. Geçmiş dönemlerde içtenliğinden bağımsız olarak, bu etkinlikleri organize eden Alman Sol Partisi-Die Linke’den ise bir eser yoktu. Hiç kuşkusuz bu durum bu partinin giderek sosyalizm ve onun sembol ve değerleri ile araya mesafe koymasının, bağını koparmasının, ‘dört dörtlük’ bir sosyal-demokrat partiye dönüşmesinin çıplak bir ifadesiydi. Kısacası, geçmişin mirası *Junge Welt*’le temsil edilen genç kuşağa bırakılmış bulunuyor.

Türkiyeli göçmenler de anmadaydı

Her yıl olduğu gibi, TKP/ML, MKP, MLKP, TKP, ÖDP, TKEP/Leninist, DİDİF, Halk Cephesi, TİKB gibi Türkiyeli devrimci parti ve ilerici örgütler de yürüyüşte yerlerini aldılar. Zayıf katılımlarına karşın, yürüyüşün yine de en canlı ve en coşkulu kortejleriydiler. Kendilerine dönüklük yine tümüne hakim eğilimdi. Fakat enternasyonal dayanışma sloganlarıyla yerli işçi ve emekçilerin, yaşlı ve genç sosyalistlerin dikkatini çektiler.

Anma anti-emperyalist mücadelenin bayrağı oldu

Bir gün önceki XIX. Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı’nda olduğu gibi, bu yılki yürüyüş ve anıt-mezar töreninde de öne çıkan sorun emperyalist savaş sorunuydu. Yürüyüşte üzerinde savaş karşıtlığını dile getiren şiarların yazılı olduğu pankart ve dövizler taşındı. Ses cihazları aracılığıyla aralıksız biçimde savaş

karşısı ajitatif konuşmalar yapıldı ve bu içerikli sloganlar haykırıldı.

Küresel krizin de tetiklemesi ile kapitalizme dönük tepkideki artış ve buna karşın sosyalizme duyulan özlem, Ekim Devrimi ile elde edilmiş tarihsel kazanımlarını, komünizme ait sembol ve değerleri sahiplenme her yıl biraz daha belirgin hale geliyor. Bu yönelimin büyümesi, eylemden yansıyan oldukça anlamlı bir diğer gerçektir. Yürüyüş sırasında haykırılan kapitalizm karşıtı şiarlar ile devrim ve sosyalizm sloganları bunun ifadesiydi.

“Yaşasın enternasyonal dayanışma!”

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i anma amaçlı yürüyüş her yılki gibi saat 10.00’da ve Frankfurter Tor’da başladı. Önce kortejler oluşturuldu, ardından sloganlar ve devrimci marşlar eşliğinde yürüyüşe geçildi. Yol boyunca sloganlar hiç susmadı. Ancak, sık sık yerli-göçmen tüm kortejlerin Almanca olarak ortaklaşa haykırdıkları, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganı yürüyüşü daha da anlamlı hale getiren ve akılda kalmasını sağlayan slogandı. Her zamanki gibi birleştirici ve gerçek bir kardeşleşme zemini işlevini gördü.

Uzun bir güzergahtan geçilerek, aralarında sosyalizmin bu iki seçkin temsilcisinin mezarlarının da bulunduğu anıt-mezarlara gelindi. Anıt-mezarların olduğu alanın girişinde ve mezarların olduğu

platformda yaşlı kuşak sosyalistler yine oldukça baskındı. Pek çoğu ilk günkü heyecanı ve coşkusu ile yürüyüş kollarını izliyor, selamlıyor ve alkışlıyordu. Anıt-mezarlar, bir kez daha, yaşlı ve genç kuşağın buluşup, iki devrimci şahsında komünizmin sembol ve değerlerini savunup sahiplenme temelinde birleştikleri bir platform oldu.

Anma etkinlikleri, sosyalizmin tarihsel kazanımlarına bağlılığın ve tümünün şahsında tüm komünist sembol ve değerleri sahiplenme ve selamlamanın göstergesi mezar ziyaretinin ardından sona erdi. İki gün boyunca iki devrimci için yapılan anma etkinliklerine katılan binler, onların deyimi ile “Her şeye rağmen!” geleceğin her yerde sosyalizme ait olacağı inançları güçlenerek, geldikleri kentlere döndüler.

Anmalarda komünistler de yerlerini aldılar

Komünistler olarak biz de, her yılki gibi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in adlarına ve anılarına sahip çıkıp, bu amaçla yapılan tüm etkinliklerde yerimizi aldık. XIX. Enternasyonal Rosa Luxemburg Konferansı’na ve anma yürüyüşüne katıldık.

Yürüyüşte üzerinde “Gelecek her yerde sosyalizme ait olacaktır!” şiarının yazılı olduğu TKİP imzalı pankartla katıldık, TKİP imzalı orak-çekiçli kızıl bayraklar taşıdık. Yürüyüş boyunca ve anıt-mezarların bulunduğu alanın girişinde “Kapitalist barbarlığa ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı, sosyalizm için mücadele!” başlıklı TKİP-Yurtdışı Örgütü imzalı bildiriye yoğun olarak dağıttık. Bu arada, kortejimizde çok sayıda BİR-KAR flaması da taşındı.

Kortejimiz oldukça canlı ve coşkuluydu. Etkinliğin en sık tekrarlanan “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganının yanı sıra aralıksız biçimde devrim ve sosyalizme dair sloganlar haykırdık, devrimci marşlar söyledik. Anıt-mezarların bulunduğu alana girişte daha canlı atılan bu sloganlarımız, burada biriken yaşlı kuşak sosyalistlerce alkışlar ve zafer işaretleri ile karşılandı.

Yurtdışından komünistler

Devrimin kızıl karanfili yanibaşınızda açacak!

Yine aylardan Ocak ayı, Berlin sokaklarında yüzlerinde umut, tebessüm ve özlem dolu her yaşta insan soluk soluğa koşturuyor, ellerinde kızıl karanfiller. Berlin sokakları soğuk ama soğuğa aldırmayan sıcak taptaze umutlar, çelikleşmiş yumruklar, havayı yırtan sloganlar. Herşey yaşanabilir bir dünya için, herşey sosyalizm için. Rosa Luxemburg’un dediği gibi “Kum taneleri üzerine kurulu düzeni” yerle bir etmek için bütün mücadele.

Belki geç kalmışlardı, katledilmişlerdi Rosalar, Karllar... Ama bu bile düşmana büyük bir korku olmuş, uykularını kaçırın kabusu dönmüştü. Milyonları peşine dökten, bugün binleri Berlin’de biraraya getiren büyük bir mücadelenin parçası olmuşlardı.

Ellerindeki karanfilleri Rosalar’ın, Karllar’ın ve komünizm uğrunda şehit düşenlerin anıt mezarlarına bırakan gencinin yaşlısının, her milletten devrimcinin gözlerindeki o umut, o bakış, o saniyeler süren duygu yoğunlaşması, geçmişe özlem, geleceğe umutlar yüklemek sanki onlarca yılın bir anlık yansımasıydı.

Avuçlarındaki karanfili bırakırken, yumruklar sıkılıyor, sanki herkes sessizce söz veriyordu: “Bu kavga daha bitmedi” diye.

E. Aras

Yeşil/Sosyal demokrat hükümetin saldırıları boşa çıkartılacak!

Özellikle kent içi ve yakın çevre toplu ulaşımını olumsuz yönde etkileyecek olan milyarlık projeye karşı verilen mücadele yılları geride bırakarak devam ediyor. Yeşil-SPD hükümeti, başlattıkları yıkım projesinin ilerlemesi ile birlikte eylemlerinde sona ereceğini veya en azından katılımın azalacağını bekliyorlardı. Ne ki hesaplarında yanıldılar. Bu hareketin sırtına basarak eyalette iktidarı devralan tekellerin “yumuşak” yüzlü partilerinin sahtekarlığı yapılan eylemlerle açığa çıkarıldı. Kendiliğinden sönümlenmeyen eylemlere karşı 2013 yılının yaz aylarından başlayarak provokatif girişimlerde bulundular. Eylül ayında genel seçimlerin olmasından dolayı yasaklamayı ve saldırmayı erteleyen eyalet hükümeti, saldırısını Aralık ayından itibaren tırmandırmaya başladı. Noel ve yılbaşı tatillerinden de yararlanarak eylemleri istedikleri biçime sokabileceklerini hesapladılar.

Yeşil/SPD hükümeti baskıyı kara propagandayla tırmandırıyor

Geleneksel olarak Merkez Tren Gar’ı/HBF, önünde yapılan eylemi, “gürültü kirliliği” ve “trafiği tikiyor” bahanesiyle mahkeme kararı çıkartarak yasakladılar. Ancak eylemciler bu yasağa boyun eğmeyerek eylemlerini HBF önünde sürdürmeye devam ettiler. Kamuoyunda uzlaşma-çözüm arıyorlar yanılısaması yaratmak için hükümet temsilcisi ve polis eylemcilerin temsilcilerini geçen hafta görüşmeye çağırıldılar. Görüşmeden beklendiği gibi bir “anlaşma” çıkmadı. Eylemcilerin trafiği kilitlediği yalanı suratlarına çarpılarak, iptal edilmesi planlanan şehir içi toplu ulaşım hatlarının yaratacağı sorunlar kamuoyu ile paylaşıldı. Zira hükümet, yıkım projesinin ulaşım da yaratacağı kaosun, kirliliğin ve gürültünün kentte ve çevrede yol açacağı tepkilerin yeni bir eylem dalgasına

dönüşmemesi için mevcut eylemleri bir an önce bitirmeyi oldukça önemsiyor. Şimdilik bu gerici amacına ulaşamayan Yeşil/SPD hükümeti, önümüzdeki dönemde medya aracılığıyla başlattıkları karalama kampanyalarının belli bir başarı (!) sağlamasına bağlı olarak azgınca saldırganın planlarını yapıyorlar.

Hükümete ve polis dayatmalarına yürüyüşle tepki

Stuttgart’ta, kentsel yıkım projesi S21’e karşı eylemler devam ediyor. 13 Ocak’ta eylemlerin 205.’si yapıldı. Yeşiller-SPD eyalet hükümetinin, Merkez istasyon önündeki eylemi yasaklamasına ve kötü hava koşullarına karşı yapılan eyleme binlerce insan katıldı. Saat 18.00’de başlayan eylem sokak blokajı ve miting saat 20.00’ye kadar sürdü.

205.’si gerçekleştirilen Pazartesi eylemi bu atmosferde gerçekleştirildi. Merkez Gar önünde toplanan kitle inadına, kentin ana caddelerini işgal ederek yürümeye başladı, atlı-itli, coplu-silahlı polisin tehdidine boyun eğmeyen kitle kenti bir boydan bir boya yürüyerek geçti. Kent merkezi polis tarafından adeta işgal edilmişti. Eylemciler, eylemlerine devam edeceklerini ve temel hakları olan protesto haklarını kullanmayı sürdüreceklerini açıklayarak, yapılacak eylemlere daha güçlü katılma çağrısı yaptılar.

Önümüzdeki günlerde gerçekleştirileceği açıklanan eylem takvimi şöyle:

Mo., 20 Ocak, 18.00 Uhr: 206. Montagsdemo, ab Stuttgarter Hauptbahnhof

Sa., 25 Ocak, 14:30 Uhr: 8. Laufdemo, ab Stadtbibliothek (Bücherknast)

Mo., 27 Ocak, 18.00 Uhr: 207. Montagsdemo, ab Stuttgarter Hauptbahnhof

Kızıl Bayrak / Stuttgart

ETA’lı tutsaklar için on binler yürüdü!

BASK Kurtuluş Örgütü (ETA) üyesi tutsakların, bölgedeki hapishanelere sevk edilmesi için 12 Ocak’ta kitlesel yürüyüş gerçekleştirildi.

Bilbao’da düzenlenen yürüyüş bir gün önce İspanyol sorgu hakimi Eloy Velasco tarafından yasaklanmıştı. Velasco, yürüyüşün ETA tarafından dolaylı olarak organize edildiğini iddia etmişti. Eylemden sadece iki gün önce de tutsakların özgürlüğü için mücadele eden Herrera (Eve Dönüş) yöneticilerine yönelik operasyon düzenlendi. Herrera, ETA ile bağı olduğu gerekçesiyle geçtiğimiz aylarda yasaklanmıştı. Operasyon kapsamında ETA davalarına bakan iki avukat ve altı kişi gözaltına alındı.

BASK bölgesinin başkenti Bilbao’da gerçekleşen kitlesel yürüyüşte İspanya ve Fransa cezaevlerindeki 520 kadar ETA’lı tutsağın bölgeye yakın hapishanelere sevk edilmesini talep ettiler. Eylem geçtiğimiz yıllarda da gerçekleştirilirken bu yıl eyleme, Bask otonom bölgesinde iktidarda olan Bask Milliyetçi Partisi (PNV) de destek verdi. PNV, 1999 yılından bu yana ilk kez Basklı sol, ilerici örgütlerle eylemde yan yana geldi. Sendikaların da destek verdiği gösteriye katılım yüksek oldu. Eylemde ETA’lı tutsaklara destek şiarları ve af talepli sloganlar atıldı.

İspanya ETA’lı tutsaklara yönelik tecrit uygulamalarını arttırmak, baskıyla teslim almak için tutsakları yüzlerce kilometre uzaktaki hapishanelere sürgün gönderiyor. Aileler de tutsakların birbirleri ile iletişim kuracak şekilde transfer edilmelerini talep ediyor.

İspanya’da AVM projesine karşı militan eylemler

İspanya’nın kuzeybatısındaki Kastilya özerk bölgesine bağlı Burgos kentinde belediye park alanlarını kaldırma girişiminde bulundu. Kentin merkezindeki Vitoria Caddesi’ndeki park alanlarının kaldırılması, dört şeritlik yolun iki şeride indirilmesi ve bu alana AVM yapılması planlanan proje tepkiyle karşılandı.

Ağırlığını gençlerin oluşturduğu binlerce kişi, belediyenin projesine tepki göstererek eylemler yapıyor. 11 Ocak Cumartesi gününden itibaren süren eylemler polisle girilen militan çatışmalara sahne oldu.

Çatışmalarda 11 polisin yaralandığı, 40’tan fazla eylemcinin gözaltına alındığı ve iki kişinin tutuklandığı ifade ediliyor.

Sokağa dökülen kitleler, aynı zamanda, kendileri ekonomik krizin yükünü taşıırken belediyenin AVM için bütçe ayırmasına tepki gösteriyorlar.

Militan eylemler karşısında geri adım atmak zorunda kalan Belediye Başkanı Javier Lacalle, projeyi geçici olarak askıya aldıklarını, halkın temsilcilerinin de yer alacağı bir komisyon kurarak geniş katılımlı bir uzlaşma sağlanmadan inşaatlara yeniden başlanmayacağını açıkladı.

Belediye Başkanı’nın açıklamalarına rağmen tepki yatıştırılmadı. Sokaklarda barikatlar kuran gençler AVM projesinin askıya alınmasının yeterli olmadığını belirterek tümüyle iptal edilmesini istiyorlar.

Bu daha başlanğıç...

Yenilgilerle ulaşacağız zafere!

2. Bölüm

Sabah servisin geçtiği noktaya doğru ilerliyordu. Evden çıkarken birçok evden aynı anda, işçiler de işe gitmek için yürüyorlardı. Sokakların sessizliği işçilerin işe alelacele giden ayak sesleriyle şenleniyordu. Dere yatağına kurulu mahallede, yağmurun fazla yağması yoksullar için de felaketi getirirdi. Kaldırımları olmayan bu sokaklarda, evler tek katlı bakımsız ve perişan bir halde duruyordu. Oysa seyredilen televizyonlarda, ülkenin ne kadar ileride olduğu anlatılıyordu. Çok katlı sık ve süslü binalarda yaşamak ne kadar da güzel olurdu, düşler hep böyle kurulur her sabah servislere ve vardiyalara yetişmek için koşturulurdu. Kurulan düşlerin ötesindeki gerçeklerde ise bambaşka ruh halleri hakimdi. İşçilerin suratları asık oluyordu. Sabah işe gitmek birçoğunda mutsuz bir hava uyandırıyorordu. Bunda bir etken de insanların oruçlu olmasıydı herhalde. Ramazanda gece sahura kalktıkları için uykuyu tam alamadıklarından gözler patlayacak gibiydi. Temmuz sıcaklığını her yana yayar iken mücadele de sıcaklığını hissettiriyordu. Servis bekleme noktasına geldiğinde bir kargaşa hâkimdi, vardiyadan dönenler ve yeni işe gidenlerin her gün yaptıkları işler yine bir güne daha başlıyordu. Servis trafiği çok yoğundu. Mahmut servise bindiğinde yabancılık çekmişti, “selamunaleyküm” diyerek orta kısımlardan boş olan bir koltuğa oturdu.

Kafasında ilk günün heyecanı vardı. Nelerle karşılaşacağını merak ediyordu. İşe yeni başlayacaktı. Aslında birçok yerde çalıştığı için de yabancılık çekmiyordu. İnsan hali işte her yenilik bir heyecanı da yanında getiriyordu. Yarım saat sonra fabrikanın kapısına gelindi. Bütün servisler aynı anda buluşmuştu fabrikanın önünde. Herkes soyunma odalarına doğru yöneldi, Mahmut kafasını arkaya çevirerek gelen işçilere baktı, kimileri birbirleri ile şakalaşiyor kimileri ise asık yorgun suratlarıyla, adımlarını attırmaya çalışıyorlar, soyunma odalarına doğru ilerliyorlardı.

İşçilerin kart ile girdikleri yerde beklemeye başladı Mahmut, yetkili birinin gelmesini bekledi. Yanında dört işçi daha vardı. İş elbiselerini giyen işçiler, yeni gelen işçilere hiç de iyi bir gözle bakmıyorlardı. Bakışlarındaki nefreti Mahmut görmüştü. Yetkili birinin gelmesini bekleyen Mahmut ve yeni işçiler yarım saat beklediler. Yarım saat sonra iri yarı, bıyıklı bir kişi elinde dosyalar ile geldi. Kendisini ustabaşı olarak tanıtan kişi, depoya doğru gelmelerini işaret etti. Depoda yeni elbiseler alındıktan sonra, fabrikada temizlik yapan bir kişiyi çağıran ustabaşı “bu arkadaşlar yeni iş başı yapacak soyunma odalarına götür, üzerlerini değiştirsinler”, kısa boylu şişman işçi “tamam, hemen” deyip yeni gelen işçileri soyunma odalarına doğru götürdü.

Dolaplara elbiselerini koyan yeni işçilerden biri, temizlik işi yapan işçiye “burası nasıl? diye bir soru sordu. İş arar iken, işçiler koşulları pek sormuyorlardı. Tanıdık varsa ondan koşullar öğreniliyor yoksa, “iş var mı?” sorusu soruluyor işe alınırsa şanslı olunuyordu. Temizlik işçisi “eskiden iyi idi, ama sonra bu sendika muhabbeti çıkınca eski düzen olmadı.” “Nasıl sendika

iş?” diye sordu tekrardan. “Ya burada çalışan eski işçiler DİSK’i getirmek istemişler, patron da anlaşılabileceği sendikayı getirdi, zaten işe girer iken de söylemişlerdir. Patron sendikası Türk Metal belki bileniniz vardır. Neyse ya siz işinize bakın sendika zaten bir işe yaramaz, her ay şimdi bir yevmiyemiz oraya gidecek, ne gerek var ki sendikaya” dedi. Yeni işe başlayan işçi “işte sizin gibi işçiler var ya, ulan sendika işçi için iyidir” diye tepki gösterdi. Temizlik işçisini kastederek “böyleleri de işçi işte” dedi. Temizlik işçisi “öyle diyorsun da sendika var, bir de Türk Metal var” bunun neresi sendika. İşçiler adına bugüne kadar ne yaptığı görülmüş, onu da bir öğren istersen” dedi.

Üzerini giyen işçiler yukarı çıktılar, ustabaşı tekrardan karşısındaki işçilere baktı. “Siz neden tıraş olmadınız?” diye bir fırça bastı. “Size işe girmeden önce sürekli tıraş olunacak denilmedi mi?” diye sesini yükseltti. Karşısındaki işçiler bir şey diyemediler. Ustabaşı, formenlerden birini çağırarak, “bunlar yeni işe başlayacaklar” dedi, formene teslim etti. Formen işin gidişatına göre yeni işçilere iş bölümü yaptırdı. İşçiler kendi aralarında “herhalde metal profilleri çecek bizim sakallar, ne sakallarımız varmış be kardeşim, zannedersin zımpara taşı” Kısa boylu olan “iyi ki bir işe başlayacağız, sonu ne olacak bilmiyorum” diyerek elleriyle durumu anlatan bir işaret yaptı.

Mahmut ve yenilerden bir işçi arabanın altında monte edilen bir parçanın yapıldığı bölüme verildi. Burada altı kişi çalışıyordu. Bir kişi yanlarına gelerek sadece yapılacak işi gösterdi. Onun dışında aralarında hiçbir muhabbet geçmedi. Hemen işe koyuldu, bant usulü gelen araçlara parçayı yetiştirmesi gerekiyordu. Hiçbir vasfın gerekli olmadığı bu işte herkes her işi yapabiliirdi. Yanındaki işçi kafasından şunları geçiriyordu: “Bunlar nasıl insanlar ya işe başlamışız, bir hoşgeldin bile demiyorlar, hiç muhabbet kurmuyorlar, adeta düşman gibi bakıyorlar.” Mahmut’a dönerek “nasıl insanlar bunlar buzdolabından çıkmışlar herhalde” diye sordu. Muhtemelen bu sendika işinden kaynaklıdır diye cevap verdi Mahmut, vidaları takmaya devam etti.

Öğlen sonu olduğunda içlerinde genç olan bir tanesi bir soru sordu sadece “seni buraya kim gönderdi?” Mahmut “ben kendim buradan geçer iken başvurdum, sonra aynı gün görüştüm işe aldılar” dedi. Karşısındaki işçi hiç inanmadı. “Yani sendika göndermedi seni?” diye sordu. Mahmut kısaca “yok” dedi. Mahmut “burası nasıl bir iş yeri yav kardeşim dedi, işe başladık herkes bize düşman gibi bakıyor, kimse bir merhaba bile demiyor” dedi. İşçi Mahmut’a dönerek “sen boş ver herkesin bir bildiği vardır, işine bak” dedi. Sonra ekledi “bizim arkadaşlarımız sendikaya üye olduğumuz için işten atıldı, sizi de onların yerine aldılar, he bir de patron sendikası kendi adamlarını gönderiyor senin de onlardan biri olmadığın ne malum?” diye bir soru sordu Mahmut’a. Mahmut sustu, “ben kendim geldim, ister inan ister inanma” dedi. Genç işçi “benim de kimseden korkum yok, işten çıkacağım zaten askere gidiyorum, ama

arkadaşlarımın da yanındayım” dedi. Neyse sen işine bak diye uyardı.

Mahmut aslında yaşanan süreçlerin hepsini karşısındaki kişiden daha iyi biliyordu. Ama çaktırmaması gerekiyordu, inandırıcı olmak için de bazı şeyleri gerçekçi yapmaya çalışarak inandırıcı olmaya çalışıyordu. Herhalde bu rolleri profesyonel tiyatrocular bile yapamazdı. Arabalar seri bir şekilde geliyorlardı, işi yetiştirmek için oluştuyordu, yapılan iş ise sadece vidaya, somun takmaktı. Öğlen sonrasında başka bölüme geçirildi.

Yeni iş için yan taraftaki bölüme geçti. Gözlüklü orta yaşlı, beyaz tenli ustaya seslendi formen “bu işi bu arkadaşta öğret” dedi. Bir anda gözlüklü işçinin yanındaki işçiler hareketlendi, arabanın ön tarafına doğru yöneldiler. Kimsenin duymayacağı şekilde konuşmaya başladılar. Mahmut bulunduğu bölümdeki diğer işçilerin yanında beklemeye başladı. İşçilerden bazıları “hayırlı olsun kardeşim, yeni mi başladın?” diye bir soru sordu. “Evet dün başladım, siz ne kadardır buradasınız” dedi. Biz de yeni başladık, iki hafta oldu.

Ön tarafa giden eski işçilerdi kendi aralarında birşeyler konuşuyor, yeni işçilerin yanında hiçbir şey konuşmuyor, hatta selam bile vermiyorlardı. Çünkü patronun ve patron sendikasının içlerine yerleştirdiği ajanlar vardı. Mahmut kafasından iyi bir ortam olduğunu düşündü. Çelişkilerin olması işlerin daha da kolay gideceğini kafasından geçiriyordu.

Beyaz tenli işçi, Mahmut’a işi tarif etmeye başladı. Mahmut ismini sordu. “Serdar” dedi. Mahmut da ismini söyledi. Mahmut bu işçiyi hatırladı, Birol’un tarif ettiği öncü işçilerden biriydi. Arkadaşlardan öğrendiği isimlerde ilk iletişim kurulması gereken işçiler arasında ismi geçiyordu.

Serdar usta işi tarif ediyordu, arabanın iç dizaynındaki bir parçanın montajı yapılıyordu. Arabaların markasına göre işin zorluğu da artıyordu. Her modelden bir araba yapıyorlardı ve bunların değişik işlemleri vardı, hepsinden birisini gösteriyordu Mahmut’a. Serdar ve arkadaki istasyonda çalışan işçiler Mahmut’un bu bölüme verilmesini çok iyi görmüyorlardı. Serdar’ın en kısa zamanda işten atılacağı düşüncesi içlerini kemirmeye başlamıştı. Otuza yakın arkadaşları bir ay içerisinde geçen ay işten çıkarılmıştı sendika çalışmasından. Patron sendikasının ajanları gözleri dört dikmiş, fabrikanın içerisinde geziniyorlardı. Özel olarak gönderilen ajan işçilerden biri çok dikkat çekiciydi. Orta boylu göbekli bu kişi, patronları andıran bir yapısı vardı. Sürekli kadınlar hakkında konuşuyordu. Lüks yerlerden, Türk Metal’in otellerinden ve bu sendikanın kendisinden yana olan işçilere ne gibi avantajlar sunacağından bahsedip duruyordu. Ekip halinde yapılan bu işte hep kaytaran o oluyordu. Yeni işe başlamasına rağmen, çok fazla çalışmıyordu, sürekli etraftaki işçilerin kimlerle konuştuğuna bakıyordu.

Yan tarafa kimsenin duymayacağı yöne doğru eski işçiler yöneldiler. Halka oluşturmuşlar kendi aralarında

fısıf fısıf konuşuyorlar diğer işçiler duymaması için uğraşıyorlardı. Mahmut hiç orali olmadan işine devam ediyordu. Arkadaki istasyonda çalışan işçiler bu duruma kulak kabartıyorlardı.

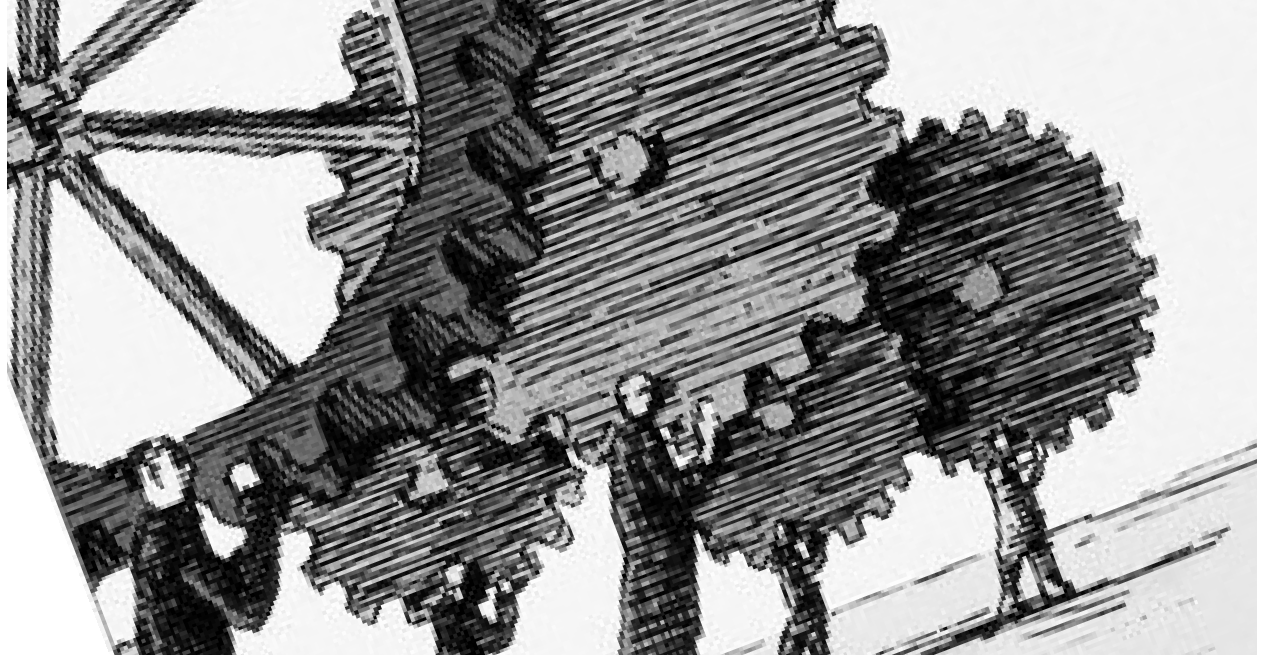
Patron sendikasının gizli olarak gönderdiği, elemanlar arka istasyonda çalışıyorlardı. İşçilerin örgütlendiği sendika hakkında “örgütçüler onlar, fabrika iflas eder. Eğer onlar fabrikaya gelirse, her şey eylem yapar patronumuz dayanamaz” dedi içlerinden orta yaşın üzerinde, kır saçlı olan işçi. Karşısındakiler de onu dikkatle dinliyordu. Hayatında ikinci defa bir yerde çalışan işçi “Valla ben köyden yeni geldim, örgüt, sendika nedir, diğer sendika nedir pek anlamam” dedi. Şaşkın bakışlarla “ben normalde çobanlık yaparım, sevdiğim kızı kaçırdığım için buraya geldim, meslek de yok ne yapacan işte bu işe girdik” samimi duygularla heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Genç, kilolu olan işçi “bunlar bölücü ya, biz vatanımızı böldürmeyiz, işimize sahip çıkarız” dedi. Herkes bir yorum getiriyordu, eski işçilerden biri “ne örgütü, ne vatani lan! Siz neyden bahsediyordunuz, bu dediğiniz sendika patron sendikasıdır, biz daha önce bu sendikaya gittik, bizi yarı yolda bıraktı, biz de araştırdık bu sendikaya gittik, arkadaşlarımızı işten attılar bize baskı yapıp zorla patron sendikasına geçirdiler. Şimdi Ramazan ayındayız oruç tutuyoruz, yalandan bahsedecek, birilerinden de korkacak değiliz, bu iş böyle işte.” Biran duraksadı, muhtemelen keşke söylemese idim diye geçirdi içinden, ya şimdi bunlardan biri ispiyon ederse diye düşündü “ya ne olursa olsun ben açık sözlü bir insanım, şimdi siz öyle konuşuyorsunuz bir de oruç tutuyorsunuz, başkalarının hakkı var bu işte yani kul hakkı var” dedi. İşçilerden birçoğu sustu ve bir sessizlik oldu.

Akşam iş çıkışında kapı önünde birileri bildiri dağıtıyordu. İşçilerden bazıları önüne bakmadan ve uzatılan bildirilere bakmadan geçiyordu. Genç işçiler ve mücadeleye duyarlı işçiler bildirileri alıyor ve kapı önünde dağıtım yapan kişilerle sohbet ediyorlardı. Mahmut servislerin olduğu noktadan bildiri alan kişilere bakıyordu. Birkaç kişiyi gözüne kestirmişti.

Ertesi sabah işe gelindiğinde fabrikada bir sessizlik hakimdi. Bildiride işçiler baskılara karşı mücadeleye çağırılıyordu. Kimse bir şey konuşmuyordu. Mahmut çok şey tartışılacağını düşünüyordu. Bu sessizliğe anlam veremiyordu. Bu baskılara karşı birkaç işçinin harekete geçmesi aslında fabrikayı harekete geçirebilirdi.

Öğle paydosunda fabrika sahibinin işçilerle toplantı yapacağı haberi yarım saat öncesinden duyuruldu. Çay içilen yerde patron işçileri bekliyordu. İşçiler geldikten sonra müdür konuşmaya başladı “birçok yerde fabrika açtık, fabrikamız bir iken üç oldu, bu sizlerin de özverili çalışması ile oldu, tabii biliyorsunuz büyüdükçe masraflarımız da büyüdü, maliyetlerimiz arttı.” Müdür büyüme endeksini allayıp pullayarak anlattıktan sonra patron konuşmayı devir aldı. “Arkadaşlar sizlere önemli bir haberimiz var. Maliyetlerin artmasına rağmen düşündük ki sizlerin de bizlerden talebiniz var. Ne yapabiliriz dedik ve yönetim kurulu olarak sizlere prim vermeye karar verdik.” İşçilerin yüzlerinde bir gülümseme oluştu. Patron konuşmaya devam ediyor “sizlere üç ayrı prim vereceğiz. Toplamda maaşın %10’u kadar, bu oranı üçe böleceğiz, %5’ini Ramazan Bayramı’nda %2,5’ini okul açıldığında diğer kalanı da Kurban Bayramı’nda, ayrıca 150’şer lira da bayram parası vereceğiz.” Patron açıklamasını bitirdikten sonra, işçilerin gülümsemeleri geçti, suratlar yere düştü. Patron ve müdürler işçilerden alkış bekliyor,

patron tamam mı arkadaşlar derken aslında yalakalar alkış tutacak ama sadece kendi alkışları olacağından korkuyorlardı. İşçiler 900 liranın %10’unu hesaplamış, bölmüş ne kadar olduğunu patronun ağzından çıkmasıyla kafalarında rakamı çıkarmışlardı. İşçiler evi geçindirmek için o kadar ince hesaplar yapıyorlar ki matematik profesörü olmuşlar adeta. Hayat aslında derslerde seilmeyen matematiği ev geçindirme durumu olunca zorunlu öğrenime tabi tutmuştu. Yaşlı ustalardan biri “patrona dönerek bunun için mi bizi çağırdın” dedi. Patron ve yalaka takımı bir şey demeden çekip gittiler. İşçiler, işlerine geri döner iken “yavaş bu kadarcık şeyi söylemek için yarım saat konuşuyor, sonra da bizden alkış bekliyor, 90 lira prim vermiş bunu da üçe bölecek, bunun için de bizden alkış bekliyor.”

Bildiri işçileri sessizliğe itmesine rağmen patronu hareketlendiriyordu. Aslında sessizliğin patrona korku yaydığı belli oluyordu. Akşama uşakları hemen damladılar fabrikaya. Bildiri ters tarafta etki yapıyordu, işçilerin harekete geçmesi gerekir iken patron harekete geçiyordu. Mahmut ise şaşırılmış, bildiri alan işçiler ile iletişime geçmeye çalışıyordu. Akşam bildiri alan işçiler, hep umutsuz konuşuyorlardı.

Akşam iş çıkışına doğru, ustabaşı geldi herkesi kapı önüne çıkmaya çağırıyor. Kapı önüne gelindiğinde patron sendikası pankartını çıkardı. Fotoğraf çekmek için fabrikanın giriş noktasına doğru ilerlemelerini istedi. Son model lüks arabasının bagajından pankartı çıkardı. Yalaka işçilerden ikisi hemen koştu, pankartı kaptı. Yeni işe giren işçiler neyin ne olduğunu bilmeden, söylenen yöne doğru ilerliyorlardı. Mahmut da bu işçilerin içerisinde idi. Daha önce işçi sendikasına üye olan işçiler kapının önünde bekliyor, şirketin reklâm tabelasının olduğu yöne gitmiyorlardı. İşçilerin kafasına sanki silah dayamışlar gibi, ayaklarını sürükleye sürükleye ilerliyorlardı. Yılışık bir tipi olan sendikacı “hadi arkadaşlar ilerleyin pankartın altına geçin”, diye çektiyor işçileri, işçilerin içerisinde biri “kes sesini sana sormayacağız herhalde nereye gidip gitmeyeceğimizi diye” bağırdı. Sendikacı ne yapacağını bilemeden eli ayağına dolandı. İşçilerin içerisinde karizması çizilmişti. Hemen devreye ustabaşı girdi “size diyorum çabuk buraya geçin, sadece bir fotoğraf çektireceğiz” işçiler ayaklarını sürükleyerek geçtiler. Yalakalar ön tarafa dizildi, elinde belge ile poz almaya çalışan sendikacıya işçilerden küfürler yağıyordu. Karakterizlik içine işlemiş olacak ki aldırış dahi etmiyordu, yüzüne tükürsen dua edecek kıvama gelmişlerdi. Aslında bu karakter asalak kişilerde

çoğunlukla görülen bir davranış biçimidir. Hayatı eline geçecek paradan başka bir değeri olmayan bu tiplerde hiçbir insani değer yoktur, buradakiler de yansımalarıydı sanki. Mahmut anlamlandırmaya çalışıyordu, birkaç kişinin tepki göstermesi ile her şey çok farklı olabilirdi, ancak sadece söylemde kalıyordu birkaç işçinin dışında, onlar da işten çıkartılmaktan korkuyorlardı. Türk Metal’in en büyük özelliklerinden birisiydi, öne çıkan işçileri fişlemek, Arçelik’te de ortaya çıkmıştı foyaları geçen hafta.

Mahmut çalışma masasına yaslanmış, çalışan işçilerin hareketlerini gözetliyordu. İşçiler de bir isteksizlik ruh hali vardı. Ama bir türlü harekete de geçmiyorlardı. Mücadeleden uzak duruyorlardı. Patron çok atak davranıyor, hiç boşluk bırakmadan bir yandan işten çıkartıyor, diğer yandan ise prim ile susturmaya çalışıyordu. Aslında sessizlik hali patronu tedirgin ediyordu ama hiç de tedirgin edecek derecede bir durum yoktu. Karşı bölümde çalışan bir grup işçinin daha önce patron sendikasına tepki gösterdiğini biliyordu Mahmut.

Gözüne kestirdiği işçi Mahmut’un çalıştığı bölüme doğru yaklaştı. Mahmut, iki haftadır çalışıyordu, artık acemilik geçmişti müdahale etmek gerektiğini düşündü. İşçi malzeme alır iken yaklaştı.

Mahmut “senin ismin Serkan değil mi, usta” dedi. İşçi Mahmut’un yüzüne baktı. “Evet dedi.” Mahmut “ben Birol’un arkadaşım, hani şu sendikadan kaynaklı çıkarılan işçinin.” İşçi “tamam anladım, görüşelim” dedi. Diyaloglar gerçekleşir iken işçi sağa-sola bakıyor kısık sesle “tamam sonra görüşelim” diyordu. Belli ki o da bu durumdan korkuyordu. Tedirginlik eline yansıyor, elinde tuttuğu parça titremeye başladı. Mahmut “işimiz bunlara kaldı ise yandık ki ne yandık” diye kafasından geçiyordu.

Mahmut “oh be sonunda biri ile iletişim kurabildik” diye içinden geçiriyordu. Herkes işten atılmaktan o kadar çok korkmuş ki, eski işçiler bazı durumlarda birbirlerine de selam vermiyorlar. Mahmut bu bekleyişi nasıl kıracağını düşünüyordu.

Daha öncesinden bildiği öncü işçilere Metal İşçileri Birliği’nden geldiğini söylemeye karar verdi. Başka çaresi yoktu artık, geçen konuştuğu işçi Mahmut’u nerede görse kaçıyor, konuşmak istemez gibi bir hali vardı. Konuşmak istediğini geçen hafta söylemesine rağmen öncü işçilerden Serdar ile görüşememişti. Eski işçiler arasında hala bir bağ vardı ve bu bağ güvenilir değildi. İşçiler arasında güven bağının oluşturulması gerekiyordu.

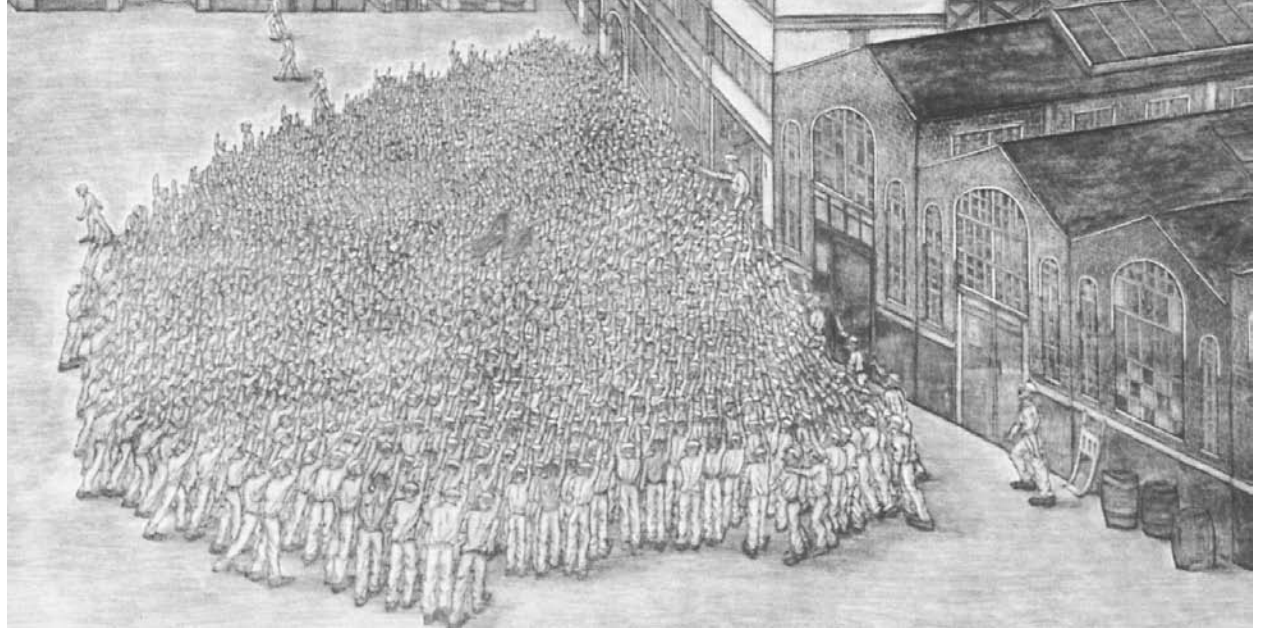
Serdar ve Serkan'ı biraraya getirdiğinde bir hareketliliğin olabileceğini düşündü Mahmut. Serdar'ın fabrikada çok büyük bir etkisi vardı ancak işten çıkarılmaktan aşırı derecede korkuyordu. 25 arkadaşı işten çıkarılmıştı. İşçiler birliği sağladıklarında, taleplerini kabul ettirebilecek güçleri varmış, üretimden gelen güçlerini kullanabilecek birliktelikleri var iken kullanılmamış. İşçi kıyımı ve patron sendikasının saldırıları da başlayınca herkeste güven kaybı yaşanmış. Sınıf mücadelesinde de isyan dönemleri öncesinde her zaman bir şeyler birikir. Bu birikimin ne zaman patlamaya yol açacağı da kestirilemez. Eğer bu birikimin doruk noktasında doğru yönlendirilemezse tekrar bir birikimin oluşması beklenir. Mücadele de önderlik ve deneyim de işte burada ortaya çıkar. Fabrikada daha önceki süreçte böyle bir durum değerlendirilememiş, şimdi ise tekrardan bu koşulları oluşturmak bir hayli zor gözüküyordu.

İnsanlar inançlarını kaybettiklerinde inancı belirleyen durumların tekrar gelişmesi de bir süreç istiyor. Serdar işte böyle bir güvensizlikle bakıyor, Serkan ise büyük hayal kırıklığı yaşamıştı. Mahmut bütün bildiği yöntemleri anlatıyor. Yok, Serkan ve Serdar harekete geçmemekte ısrarla direniyorlar. Mahmut yeni bir kanal açmak için başka işçileri zorluyor. Diğerleri de bu iki işçinin ağzına bakıyorlar. Yemekte, çay molalarında ve işte bulduğu aralarda diğer işçilerle irtibata geçmeyi zorluyor ancak herkes, Serkan'ı veya Serdar'ı gösteriyor.

Mahmut buranın uzun bir süreç istediğini gözlemliyordu. Patron sendikasının ajanları ise çalışıyor, sigara içilmesi için yapılan çardakta etrafı en iyi gözetleyen ve dinleyebilen yerlerde oturuyorlar. Mahmut'un yanında çalıştığı altı işçiden dördü patron sendikasının adamları. Kısa boylu, tıknaz ve göbekli daha önce patron sendikasında temsilcilik yapmış olan, işe geç geliyor, haftada iki gün gelmiyor. İşe geldiğinde ise kendi yapması gereken işi başkasına yaptırıyor. İçlerinden bazıları ise samimi, emekçi insanlar. Sadece iş bulamadıkları için patron sendikası tarafındalar. Kısa boylu, tıknaz olan daha deneyimli ve özel olarak gönderilenlerden, çalışır iken yaptığı bu asalak hareketler ise diğerlerinin dikkatini çekiyor ve tepkilerini topluyor. İki genç işçi kendi aralarında tartışıyorlar. "Bu, buranın patronu herhalde, kardeşim ne olursa olsun, burada birlikte çalışıyoruz en azından işin ucundan tutar." "Bu ne iş ya böyle, bizi enayi bellediler herhalde, şu eski işçiler de bize ancak 'hadi hadi' diyorlar, yav adam başımızda duruyor gık diye bir şey söylemiyorlar ona." Mahmut durumun farkına varmıştı. Genç işçilere "siz de tepkinizi koyun" diyordu. Mahmut'un işi onların işinden farklıydı ancak erken bittiği için onlara da yardım ediyordu.

Göbekli olan birçok kişi ile dalga geçiyordu. Konuşmalarında alaycılık ve dalga hiç eksik olmuyordu. O da bir yerde haklıydı, çalışmadan akşam etmesi zor oluyordu. Onun için birileri ile sürekli eğlenecek şeyler üretmesi gerekiyordu.

En sonunda dayanamayan genç işçilerden biri eski işçilere "Bundan sonra bu işi sırayla yapacağız" dedi. Eski işçilerden "sen ne diyorsun, yap işini" diye çıktı. Genç işçi üzerlerine yürüyerek "burada adam kayırmaca var, bu adaletsizlik son bulacak" dedi. Eski işçiler ve şişman tıknaz olan yutkundular. Eski işçiler korktukları için patronun adamı olan işçiye birşey diyemiyorlardı. Şişman işçi genç olanın kararlılığını görünce sesini alçaltarak "tamam kardeşim sıra ile yaparız" dedi. Genç işçi "adalet yerini bulacak, yoksa bizden günah gider ha" diye tehdidini savurdu.

Genç işçileri de patron sendikası göndermişti. Ancak onlar diğerinden farklı idi, genç işçiler bir işimiz olsun diye bakıyorlardı. Diğer birkaç kişi ise temsilci olmaya hazırlanıyorlardı, oysa işe gireli bir ay dahi olmamıştı. Çay molalarında genç işçilerle Mahmut birlikte oturuyorlardı. Genç işçilerden biri Mahmut'un Metal İşçileri Birliği'nden geldiğini biliyordu. Mahmut zor gününde genç işçiye bir iyilik yapmıştı. Mahmut patron sendikasının içinden de bilgileri alıyordu. Yana döne kendisini aradıklarını onlardan daha iyi biliyordu.

İşçileri oyaladığı ve aldattığı için Metal İşçileri Birliği sendikasının tutumunu teşhir eden bir bildiriye, servisler tam kalkar iken içlerine girip dağıtmışlardı. Yaşanan süreçleri özetliyordu. Serviste işçiler bildiriye seslice okuyorlardı. "Bunlar bu kadar şeyi nereden biliyor" diye sesler yükseliyordu. Kazanılan prim hakkını devam ettirmek için sendikanın neden haklar için görüşmeye başlamadığı eleştiriliyordu. Bildiriye okuyan herkes hak veriyordu.

Birçok işçi bu politikayı benimsemişti, madem bizim istediğimiz sendika gelmedi. Patron sendikası yetkiyi eline almış dolanıyor, patronla birlikte geziyor, o zaman bizim haklarımız için görüşmelere de başlasın. Görüşmelere başlar ise samimi olduğu ortaya çıkacak, yoksa samimiyetsizliği tekrar kanıtlanacak. Patron sendikasına öfke büyüyordu. Öncüler madem harekete geçmiyordu o zaman biz de işçileri politika altında harekete geçiririz diye düşünüyordu Mahmut. Sonuçta getiriyordu, patron şaşıyordu biz bu öncü 25 kişiyi işten çıkardık. Ortada kimse yok yerlerine yeni işçi aldık, yine fabrikada sular durulmuyor, ne oluyor diye düşünüyorlardı. Müdürler bir o yana bir bu yana dolaşıyorlar, patron sendikasının adamları açık verecek işçi arıyorlardı. Oysa içlerinde duruyordu.

Ertesi gün öğlen sendikacı damlamıştı, tezgah tezgah geziyor herkesle tokalaşıyordu. Mahmutlar'ın tezgâhına geldiğinde Mahmut'a elini uzattı, Mahmut elini vermedi. Şaşkına dönen sendikacı hemen yanındaki yalakasının eline yapıştı. "Arkadaşlar yetki bizde, ortalığı karıştırmak isteyenler var, mahkeme sonucu gelsin, sözleşmemizi yapacağız, ikramiye sosyal haklar ne varsa alacağız" dedi. Mahmut "madem yetkiyi aldın, patronun da itirazı yok, neden sözleşme imzalamıyorsun, yoksa bizi uyutuyor musun?" dedi. Sendikacı "yok öyle bir şey, biz hukuksal olarak işimizi yürütüyoruz." Mahmut "tamam işte hukuk sana yetkiyi vermedi mi?" Bu soru karşısında afallayan sendikacı "senin başka sorunun var herhalde" diye tehditleri savurdu. Sendikacı çok kötü sıkışmıştı, şimdi işçilerin arasında böyle bir şey ağızdan neden

söylemişti ki bu işçi. Yüzünün rengi değişmişti, bütün işçiler Mahmut'a hak veriyorlardı ama hiç kimse de çıkıp bir kelime etmiyordu. Mahmut öne çıktığının farkındaydı ama uzun bir süredir de uğraşıyordu, zaman bu zaman diye düşündü. Belki bu zaman yersiz olacaktı ama öncülerle de az uğraşmamıştı. Artık ne olacaksa olsun diye içinden geçiriyordu.

Mahmut tehditle verilen soruya "benim bir sorunum yok da senin bir sorunun var herhalde" diye tehdidine cevap verdi. Ortalık kızışıyordu patron sendikacısının yanına yaverleri toplandı, Mahmut ise tek kalmıştı karşılarında. Fabrikada onca işçi var iken, lafa geldiği zaman bir şey yapmak lazım diyen işçilerin hepsi, sendikacıya hak veriyordu. Mahmut tek kalmıştı, sendikacı olmadığı zaman küfür edenler sendikacının yanında dolaşıyor ve tartışma da Mahmut'u haksız bulan konuşmalar yapıyorlardı. Hatta bir dönem örgütlendikleri sendika hakkında "bunlar işçinin hakkını aramıyor, işten çıkarılan arkadaşları için de onların da çalışmaya pek niyetleri yoktu zaten" diyorlardı. Mahmut şaşırmıştı "içlerinde de güvenilir işçiler de vardı. Şaşkın, bir o kadar da kızgın işçilerin içerisinde bazılarının gözlerine bakıyordu. Gözler yoktu, etrafa bakınıyorlardı.

Akşam iş çıkışına yarım saat kala Mahmut yukarı çağırılmıştı. İşten çıkışı verildi. Herkesin beklediği haberi ama nedense herkes de bir şaşkınlık hali vardı. Vedalaşmak için arkadaşlarının yanına geldiğinde patron sendikasının gönderdiği işçiler çok şaşırmıştı. Hiç ummadıkları biri idi. Aradıkları kişi yanlarında çalışan arkadaşları idi demek. Şişman yalaka olanın ise gözleri yerinden çıkacak gibi olmuştu. Oysa Mahmut ile ne kadar çok şey paylaşmıştı, onun olabileceğine ihtimal dahi vermiyordu. Şaşkınlığını üzerinden atamadığını çok belli ediyordu. Genç işçiler ile Mahmut vedalaştılar. Eller birbirleri ile buluştuğunda kimi içinden seviniyor, kimilerinin ise içleri kan ağlıyordu. Mahmut ise her sıktığı elin, bilinçleri etkileyen bir sıcaklık ile sıkıyordu.

Mücadele yenilgi ve zaferlerle devam edecekti. Bir yenilgi alınmıştı. Tarihte hep böyle işleiyor muydu? İşçiler çoğu zaman kaybediyor, ama burjuvaziye karşı verilen her mücadele işçi sınıfı tarihine de bir zafer olarak geçiyordu. Mevzi güçlendirilemeden sermayenin organize saldırıları sonucunda verilen onca emek yavaş yavaş sıfır noktasına yaklaşıyordu. İşçi sınıfı kaybederek öğreniyordu. Büyük isyan günlerine hazırlık fabrikalarda hayalet olup dolaşmaya, patron sendikasına ve patronlara korku salmaya devam ediyordu.

U. Tarhan - Z. Kızılaslan

Mücadele tarihimizden bir sayfa: Tariş Direnişi

Tariş Direnişi, siyasallaşan bir işçi direnişidir. Militanlık açısından hem geleceği noktaya işaret etmiş hem de sendikal bürokrasiyi zorlamıştır.

Türkiye işçi sınıfı, mücadele tarihinde birçok deneyim biriktirmiştir. Militanlığı ile göze çarpan Tariş Direnişi bunların en önemlilerinden biridir. İşçi sınıfının ve sınıf devrimcilerinin dikkatle okuması ve dersler çıkarması gereken bir deneyimdir.

Bu direniş, dünyada krizlerin, özelleştirmelerin olduğu, bu saldırılara karşı toplumsal muhalefetin güçlü olduğu ve faşist cuntaların yaşandığı bir dönemde gerçekleşti. Tüm dünya çapında yetmişli yıllarda yaşanan kriz ortamı ile beraber bir dizi ülkeye yapılan emperyalist müdahalenin yanı sıra özelleştirme politikaları sermaye açısından bir zorunluluk haline gelmişti. Fakat dünya çapında “sosyal devlet”ten arı özel sermaye sistemine geçiş birçok açıdan tamamlanmışken devlet kapitalizminin bir gelenek gibi görüldüğü Türkiye bu açıdan tarihin çok gerisinde kalmıştı. Birçok işletme henüz devletin elindeydi. Bu özelleştirme ve neoliberal politikaların uygulanmaya çalışılması Türkiye’de kendini o dönem için “24 Ocak Kararları” olarak gösterdi. Fakat dünya çapında olduğu gibi Türkiye’de de toplumsal muhalefet, sermayenin ekonomik-politik saldırıları karşısında direniyordu. İşte bu çelişki ilerleyen zamanda gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbe ile sermaye lehine çözülecekti.

Tariş Direnişi, dünya ve Türkiye işçi sınıfının, sermayenin bu saldırılarına karşı direnen yanının bir parçasıydı.

Tariş’in 10 binin üzerinde çalışanı vardı. Ve bir nevi belediyelerde olduğu gibi siyasal iktidarların denetiminde olduğu ve iktidara geldiklerinde kendi kadrolarını yerleştirdikleri bir kuruluştur. 1975-1977 yılları arasında iktidar olan 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti, Tariş’ten yüzlerce işçiye işten çıkardı ve yerlerine faşistleri yerleştirdi. Aynı zamanda siyasal iktidar Tariş’i faşistlerin üssü haline getirdi.

Tariş’te çalışan işçilerin oturdukları mahalleler aynı zamanda devrimcilerin faaliyet yürüttükleri alanlardı. 1977 yılında CHP hükümete gelince, bu defa da Ecevit hükümeti Tariş’te faşistlerin etkinliğini kırmak ve kendi kadrosunu oluşturma yönünde hareket ederek, sol ve devrimcileri Tariş’e aldılar. Bu dönem DİSK Tariş’te yoğun olarak örgütlenme çalışmaları yürüttü. Faşistlerin baskısından kaynaklı işçiler devrimcilerin

yanında yer almaya başladılar.

1979’da Ekim ayında ara seçim oldu. CHP hükümetten çekildi. Ve 3. MC hükümeti kuruldu. Bu hükümetin icraatları arasında, daha önceki MC hükümetlerinin yaptığı gibi, yeniden kamu kuruluşlarında ve Tariş gibi yerlerde operasyonlar yapmak vardı. 15 Ocak tarihinde İçişleri Bakanlığı’nca İzmir Mülki Amirliği’ne gönderilen gizli bir genelgede “Tariş’i temizleyeceksiniz” deniyordu. Belli illerden getirilen faşistleri Tariş’e yerleştirmeye çalışıyorlardı. Buna karşı Tariş’te bulunan örgütlü-devrimci işçiler “Devrimci Eylem Birliği” adı ile bir deklarasyon yayınlayarak bu metni olabildiğince yaydılar. Hem fabrikada hem de İzmir’in ilerici bir takım semtlerine ulaştırarak olası bir saldırıya karşı direnme çağrısında bulundular. Bu esnada burjuva medya da kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda “müdahale için daha ne bekliyorsunuz” tarzında başlıklar atıyordu.

22 Ocak 1980 günü sermaye devletinin müdahalesi başladı. Sermayenin katil polis sürüleri otobüslerle fabrika önüne geldiler. “Silah araması” bahanesi ile gelen polisler panzerlerle kapıları kırarak içeri girmeye

çalıştılar. Özellikle Çiğli’de bulunan fabrikada işçiler militan bir şekilde direndiler. Polisi fabrikaya sokmadılar. Bu direnişte kadın işçiler en ön saftaydı. İşçiler, yaptıkları değerlendirme sonucunda, üretimi durdurarak fabrikayı terketmeme kararı aldılar. Ve üç talep ileri sürüldü. Can güvenliği, gözaltına alınan işçilerin serbest bırakılması ve işletmedeki hasarlardan polisin sorumlu olduğunun açıklanması idi. DİSK eylemin bitirilmesi konusunda başından beri geri bir tutum aldı. Oysa başından beri işçilerin böyle bir durumdaki beklentisi DİSK’in genel grev çağrısı yapmasıydı. Rıdvan Budak “bu direniş kamuoyunda farklı yansımaya başladı. Bizim genel greve başlamamız için bu direnişin bitmesi gerekiyor. Gönen’e gidelim genel grev kararı alalım” dedi. Karar alınmadı. Buna karşı işçiler tepkilerini “direnişi kıranın kafasını kırarız” sloganlarıyla karşıladı. Fakat sonuç değişmedi. DİSK direnişi bitirdiğini duyurdu ve işçiler iş başı yaptılar. Direnişin birinci aşaması bitti.

7 Şubat günü biten direniş tekrar başladı. 7 Şubat’ta üzüm işletmesinde, 10-11 Şubat’ta iplik fabrikasının etrafında işçilerle polis arasında çatışmaya varan eylemler oldu. Yaşanan bu son direnişi de 10 bin kadar polis-asker ile bastırabildiler. Fabrikadaki direniş bastırıldıktan sonra bu sefer işçi mahallelerine yönelen polis buralarda da operasyonlar gerçekleştirdi. Fabrikaları kapattılar ve İzmir’de sıkıyönetim ilan ettiler.

Tariş Direnişi yol gösteriyor!

Tariş Direnişi sonuç olarak sınıf hareketi tarihine yazılmış önemli direnişlerden biridir.

Bu direniş aynı Tekel Direnişi’nde olduğu gibi yerel bir alanda kalmasına rağmen sesini fazlasıyla duyurmayı başarmıştır. Ayrıca siyasallaşan bir işçi direnişidir. Militanlık açısından hem geleceği noktaya işaret etmiş hem de sendikal bürokrasiyi zorlamıştır.

F. Deniz

Ankara’da seçim semineri

Ankara BDSP tarafından beş başlık altında planlanan seçim seminerlerinin ikincisi gerçekleştirildi.

“Yerel seçimler ve devrimci tutum” başlığı ile gerçekleştirilen seminerin ilk oturumunda konuya ilişkin yapılan sunumda, demokrasinin sınıflar üstü bir kavram olmadığı hatırlatılarak, kapitalist sistemin temel sınıfları olan burjuvazi ve proletarya için demokrasinin ne anlama geldiği ve nasıl işlediği ifade edildi.

Temel olarak ise seçimlere yaklaşımın “Seçimler için bildirge değil, devrimci bildirgeyi uygulamak için seçimler” şiarı ile özetlenebileceği söylenerek bu dönemlerin devrimci politikayı en etkin şekilde kitlelere taşıyabilmek için bir araç olması gerektiği ele alındı. Bu çerçevede reformist solun kurulu düzeni demokratikleştirme eksenli politikaları da teşhir edildi.

Seminerin ikinci bölümünde Haziran Direnişi’nin ardından ortaya çıkan tablo ile birlikte seçimler karşısındaki tutumun nasıl ele alınması gerektiği tartışıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Birlikte üretmek ve paylaşmak için...”

Aralık ayı sonunda Kartal’da açılan Üç Fidan Gençlik Kültür Evi çalışanları ile düzenin gençliğe yönelik saldırıları ve kültür evinin çalışmaları üzerine konuştuk.

- Bugün gençliğin yaşadığı sorunlardan söz eder misiniz?

- ‘Günümüz dünyasında ve Türkiye’de gençliğin yaşadığı sorunlar nelerdir’ diye sordüğümüzda onlarca farklı cevapla karşılaşabiliriz. Tüm işçi ve emekçilerin yaşadığı sıkıntılardan bağımsız bir sorunlar bütünü değil elbette. Gençlik olarak daha özelleşen sorunlarla karşılaşyoruz. Hatta gençlik kendi içinde de temelde aynı ama özelde farklılaşan sorunlarla karşı karşıya.

Liseliler gençliğin, üniversiteli gençliğin, işçi ve işsiz gençliğin ortak ve en temel sorunu aslında geleceksizlik. Bu çürümüş sistem hiçbirimize bir gelecek sunmuyor. Eğitim sisteminin bu çürümüş düzenin bir yansıması olduğu gerçeği dersane ve özel eğitim kurumları üzerinden yürütülen tartışmalarda tekrar tekrar açığa çıktı. İşçi ve emekçi çocuklarına kapatılan üniversite kapıları, staj sömürsü, diplomalı işsizlik... Bu sorunlar saymakla bitmeyecek denli fazla. Baskısının şeklini değiştirse de uygulamada özünde bir değişiklik olmuyor. Liselerde disiplin suçu işlemek diyor, üniversitede soruşturma terörleri. Sokakta ülkücü çeteleri, kolluk güçleri, evde aile baskısıyla topyekûn saldırıyor.

İster fabrikada ister okulda olsun, sistem gençliğe ayrı bir önem veriyor. “Ağaç yaş iken eğilir” mantığı temelde burada da işliyor. Bunların yanı sıra çürümüşlüğüne üstünü örtmek için alabildiğine yozlaştırıyor her kolundan. Uyuşturucu kullanımının en yaygın olduğu kesimin gençliğin ve daha önemli olanın işçi ve emekçi gençliğin olması bir tesadüf değil. Sırf kendi sorunları ile ilgilenmesinler, kendi gelecekleri ile ilgili karar vermesinler, uyanmasınlar diye tüketim çılgınlıklarının yanı sıra uyuşturucuyu yaygınlaştırıyor.

“Ne kadar çok tüketirsen o kadar önemlisin” algısını dayatan, yaygınlaştıran sistem bireysel çöküş yolları sunuyor gençliğe “bireysel kurtuluş” adıyla.

- Kartal’da bir gençlik kültür evi açmak hangi ihtiyacın ürünü oldu?

- Gençliğin karşı karşıya kaldığı sorunlardan bahsettik. Sistem bunca yüklenmeyi boşuna yapmıyor. Burada buna karşı koyabilecek bir dinamik olduğunu çok net biliyor. Bunu Haziran Direnişi’nde tekrar görmek ve dostla düşmana göstermiş olmak önemliydi.

O süreçte ölümsüzlüğe uğurladığımız arkadaşlarımız, bu topraklarda devrim mücadelesinde ölümsüzlüğe uğurladıklarımız birer fidandılar. Tohumunu ve toprağını işçi sınıfına dayandıranlar onca fidanını göğe yıldız olarak asanlar elbette koskocaman bir altüst oluşu bekleyeceklerdir. Bu topraklarda fidanları yaşatabilmenin devrim mücadelesini büyütmeyle geçtiğini biliyoruz. Üç Fidan Gençlik Kültür Evi olarak Kartal’da bunun gençliğe yönelik mütevasi bir adımını atmış olduk.

Kartal bölge olarak fazlasıyla genç dinamik ve

potansiyel barındırıyor. Ancak, kültürel-sosyal anlamda çok şey yapılıyor gözükse de nitelikli bir üretimin olmadığı bir yer.

“Yarin yanağından gayrı paylaşmak için her şeyi” dediğimiz bir yolda birlikte üretmenin ve paylaşmanın hakim olduğu bir Gençlik Kültür Evi’ne ihtiyaç fazlası ile vardı. Bu ihtiyaca bir cevap ürettik.

- Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’nin hedefleri nelerdir? Önüne nasıl bir faaliyet programı koymakta?

- İlk olarak açılışımızı toplantı şeklinde gerçekleştirdiğimiz için yapılan etkinliklerle birlikte Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’ni duyurmayı yaygınlaştıracaktır. Programlarımızın, kurslarımızın olduğu broşür ve takvim çıkartıyoruz.

Planlanmış kurs programlarımız var. Bunları yeniliyoruz. Bağlama, gitar, matematik kurslarının yanı sıra Üç Fidan Tiyatro Topluluğu’nun ilk çalışmasını başlattık.

Devrimci Liseliler Birliği’nin oluşturduğu Üç Fidan Şiir Topluluğu ile şiir atölyesini geliştireceğiz. Halk oyunları ekibi oluşturma planlarımız var.

Ve en temelde ise gençliğin geçmiş devrimci geleneğini günümüzde yaşatma amacı ve çabasını güdeceğiz. Onların, yani Denizler’in, Mahirler’in, İbrahim ve daha nice devrimcinin bize, gençliğe bırakmış olduğu muazzam bir devrimci miras var. Bugün yaşadığımız sorunların çözüm yeri onların uğruna canlarını verdiği devrim mücadelesidir. Bu açıdan devrimci miras ve güncel gelişmeler bunun yakıcılığını gösteriyor.

Derdimiz bu mirası, onlara yakışır şekilde yaşatmak ve ileri taşımaktır. Bugün geçmişin devrimci mirasını sahiplendiğini iddia eden ve düzenin icazet sınırlarında dahi davranmayanlar gibi değil, düzenin ufkunu ve yaratılan gerici, yoz, baskıcı, kültürü fidanlarımızın gösterdiği yoldan ilerleyerek aşmak.

Bu açıdan daha önümüze koyduğumuz hedefler var. Bir kısmında mesafeler aldık. Ve destekçilerimiz sayesinde de birçoğuna ulaşacağımızı düşünüyoruz.

Kızıl Bayrak / Kartal

EÜ’de devrimci faaliyet

Genç komünistler 9 Ocak günü Öğrenci Çarşısı’nda stand açarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı yaptılar. Yolsuzluklara ve Gezi tutsaklarına dikkat çeken pankartlar hazırlanarak kullanıldı. Gezi tutsakları için hazırlanan imza föyü masada yerini aldı. Tutsaklar için onlarca imza toplandı. Standa gelen öğrencilerle din, sermaye ve kültür üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

15 Ocak’ta da Edebiyat Fakültesi önünde stand açılarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Ayrıca öğrencilerden Gezi tutsakları için başlatılan imza kampanyasına destek olmaları istendi.

Renkli kartonlara Gezi tutsakları, yolsuzluklar ve “Direniş, örgütlen!” kampanyası ile ilgili şiarlar yazıldı. Oldukça ilgi çeken standda öğrenci gençliğin yanı sıra üniversitedeki emekçiler de geldi. Faaliyet sırasında onlarca imza toplandı.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

Devrimci faaliyetlerden...

Sınıf devrimcileri, dört bir tarafta mücadeleyi büyütme çağrısını yükseltiyor.

İzmir’de sınıf devrimcileri Çiğli merkez ve Güzeltepe ile Aliğa bölgesine “Bu pisliği devrim devrimler!” şiarlı BDSP afişlerini yaptılar.

Gebze’de ise Liselilerin Sesi dergisinin son sayısı Gebze Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi ve Fatih Sultan Mehmet Anadolu Lisesi öğrencilerine ulaştırıldı. Dağıtım esnasında liseliler mücadeleye çağırıldı. Ayrıca liselilerin geçiş noktalarına DLB stickerları yapıştırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Gebze

Devlet çocuk evlerinde taciz ve fuhuş!

Devlete ait çocuk “koruma” ve “sevgi” evlerinde yaşanan taciz ve fuhuş haberlerine yenileri eklendi.

Sivas'ta ve Afyonkarahisar'da iki ayrı çocuk yurdunda taciz haberleri çıkması üzerine soruşturma açıldı.

Afyonkarahisar'da çocuk evlerinde fuhuş yaptırıldığı iddiası üzerine polis, teknik ve fiziki takip başlattı. 1 Ocak'ta 19 adrese eş zamanlı operasyon düzenleyen polis, 30 kişiyi gözaltına aldı. 18 yaş altındaki kız çocuklarına cinsel saldırıda bulunan ve fuhuş yaptıran 30 sanık da tutuklandı.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı İl Müdürü Alper Sezer'se kurumun masum olduğunu ileri sürerek ihbarı kendilerinin yaptığını açıkladı. Geçen yıl aynı kız yetiştirme yurdunun müdür ve müdür yardımcısını fuhuş nedeniyle görevden aldığını aktardı.

Müdür Sezer “bizde geçici kalan kızlardı” diyerek kurumu savunmaya çalışsa da geçen yıl müdürü ve müdür yardımcısının aynı nedenle görevden alınmış olması kurumdaki kirli ilişkilere de işaret ediyor. Ayrıca tacize uğrayan çocuklardan biri kurumun yemek işini üstlenen kişinin yurttaki tacizlerine dikkat çekiyor.

Benzer bir cinsel taciz haberi de Sivas'tan geldi. Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü bünyesindeki 7-12 yaş Sevgi Evleri'nde kalan çocukların bazılarının

cinsel istismara uğradıkları iddia edildi.

Sevgi Evleri Çocuk Yuvası ve Kız Yetiştirme Yurdu'nda görevli Sosyal Hizmet Uzmanı E.Ç., dilekçe yazarak erkek çocuklar arasında cinsel istismar bulunduğunu aktardı. Dilekçenin ardından E.Ç. huzurevine ‘tayin’ edildi.

E.Ç., Sivas Cumhuriyet Savcılığı'na bir dilekçe yazarak çocukların birbirleri arasında taciz olayları yaşandığını, yetkililerin ise bu durumu örtbas ettiğini ifade etti. Savcılık soruşturmasında 6 çocuğun sağlık kontrolünde tacize yönelik bulguya ulaşamadığı açıklandı. Fakat uzmanlar böyle bir taciz bulgusunun dört gün içinde kaybolacağına dikkat çekti.

2013 yılının Temmuz ayında yine aynı yurttaki çocuklar arasında benzer taciz olayları görüldüğü yansımıştı. 16 yaşındaki S.İ. ile 15 yaşındaki M.K. tarafından engelli bir çocuğa cinsel istismarda bulunulduğu açığa çıkmıştı.

Devlet korumasındaki fuhuş ve taciz düzeni

Devlet ‘korumasındaki’ çocukların maruz kaldığı taciz ve fuhuş olayları sık sık gündeme geliyor. Yargı soruşturmalarında ise konu kapatılmaya çalışılırken yaşanan tüm örnekler “münferit” gösterilmeye çalışılıyor. Geçen yıl Ekim ayında Taksim'de aynı fuhuş ve cinsel saldırı ortaya çıktığında eski Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin hemen savunmaya geçmiş, hesabından şunları ifade etmişti: “*Aile bakanlığı olarak korumamız altındaki çocuklarımıza yönelik suistimal konularında çok hassas davranıyoruz. Bu konuyu da mahkeme safahatında sonuna dek takip edip, suçluların en ağır cezaları almalarını sağlayacağız.*”

Fakat aradan geçen aylar ve yaşanan yeni örnekler de gösteriyor ki devlet, koruması altındaki çocukların cinsel istismara uğramasını engellemiyor, hatta ortaya çıkan davaların üzerini örtmeye çalışıyor.

130 bin Kader Erten var!

Siirt'te 14 yaşında hayatını kaybeden Kader Erten'in ardından çocuk gelin tartışmaları yeniden gündeme geldi. Özellikle eğitimdeki 4+4+4 yasasıyla birlikte çocuk yaşta evlendirmenin artacağına dikkat çekilirken, son 3 yılda zaten yüz bini aşan sayıda çocuğun evlendirildiği bilgisi yansıdı.

İçişleri Bakanlığı'nın Haziran 2013 verileri, Türkiye'de çocuk gelin sayısına dair bir veri sunuyor. 18 yaş altında evlenenlerin toplam sayısı 134 bin 629 olarak açıklanırken; bunlardan 5 bin 763'ünün erkek, 128 bin 866'sının ise kız çocuğu olduğu belirtildi.

“Çocuk yaşta evlendirmeye karşı ayrı suç tanımı zorunludur”

Uzmanlar, erken yaşta evlenmenin çocuklarda ağır psikolojik tahribata neden olduğuna dikkat çekiyorlar. Yaşar Üniversitesi Psikoloji Bölümü Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Ilgın Başaran konuya ilişkin şunları ifade etti: “*İlköğretim çağındaki çocukların evlendirilmesi hem duygusal hem de fiziksel istismara girer. Bu çocuklar kendi kişiliklerini de kaybedebilirler.*”

Yaşar Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Burcu Dönmez ise, “15 yaşın altındaki bireylerin zorla evlendirilmeleri kesinlikle bir insanlık suçudur.” diyerek tepki gösterdi. Dönmez, çocuk gelinlerin önlenmesi için “Ülkemizde de zorla evlendirmeyi ceza gerektiren bir haksızlık olarak nitelendirmek ve ayrı bir suç tipi olarak düzenlemek zorunludur” dedi.

Türkiye 7. sırada

Türkiye, dünyada Kongo, Uganda, Nijer, İran ve Afganistan'dan sonra en çok çocuk evliliğinin görüldüğü ülke olarak üst sıralarda yer alıyor. BM, yüzde 35 oranıyla Türkiye'nin, dünyada en çok çocuk evliliğinin görüldüğü 7. ülke olduğunu ifade ediyor.

Birleşmiş Milletler zorla evlendirmeyi modern köleliğin bir türü olarak tanımlıyor. Avrupa Birliği'yse zorla evlendirmeyi önlemek amacıyla 2002 ve 2006 yılları arasında 11 yönerge çıkardı.

“Kader'in sorumlusu AKP'dir!”

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu 14 Ocak'ta Galatasaray Lisesi önünde “Kader'in hesabını soracağız” yazılı pankart açarak basın açıklaması yaptı.

Eylemin açılış konuşmasında, Kader Erten'in şüpheli bir şekilde hayatını kaybettiği, intihar etmiş olsa dahi, çocuk yaşta üzerine yüklenen sorumluluklar nedeniyle Kader'in ölümünün cinayet olduğu ifade edildi. Yeni Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam eleştirildi.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Genel Temsilcisi Gülsüm Kav ise Kaderleri ancak kendilerinin kurtarabileceğini ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan Ayfer Özkoç, Kader'in ölümünden hükümetin sorumlu olduğunu ifade etti. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın da sorumlu olduğu, davaya müdahil olma çabalarının ise bu gerçeği gizleyemeyeceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

12'sinde ‘gelin’ 14'ünde ölü!

Siirt'in Pervari ilçesinde 12 yaşında evlendirilerek, 13'ünde anne olan Kader Erten, ikinci çocuğunun ölümünün ardından evinde silahla vurulmuş olarak bulundu.

Hayatını kaybettiğinde 14 yaşında olan Kader Erten, 2,5 yıl öncesine kadar Van'ın Çatak ilçesinde yaşıyordu. Erten ailesi 12 yaşındaki kızları Kader'i Mehmet Atak ile evlendirdi. Kader, böylece 12 yaşında iken Pervari'ye bağlı Dügümcüler köyüne, Atak ailesinin yanına gitmek zorunda kaldı.

12 yaşında hamile kalarak, 13'ünde ilk çocuğunu doğuran Kader, bir yıl sonra da ikinci çocuğuna hamile kaldı. Bu sırada Kader'in ‘eşi’ Mehmet Atak askere gitti. 14'ünde olan Kader ise ikinci çocuğunu erken doğum sebebiyle kaybetti.

12 Ocak sabahı ise Kader, odasında silahla vurulmuş şekilde ölü bulundu.

Kader'in cesedi otopsi için Diyarbakır Adli Tıp Kurumu'na kaldırılırken, Atak ailesi ise Cumhuriyet Başsavcılığı'na verdikleri ifadede çocuk gelinlerinin ikinci çocuğunu kaybettikten sonra bunalıma girdiğini, bunun üzerine intihar ettiği iddia etti.

Atak ailesi olayın üzerini örtmek için Kader'in nüfus bilgilerinin doğru olmadığını iddia etti ve “Geçen yıl onun gerçek yaşını belirlemek adına kemik yaşı tespiti yapılması için mahkemeye başvurduk. Halen mahkeme sürüyor” şeklinde açıklama yaptı.

Roboski'de ailelere saldırı!

Roboski'de köylüler ve katliamda yakınlarını kaybeden aileler, sınırda denetime gelen valiye ve bölgede yapımına devam edilen "Güvenlik Yolu"nu 15 Ocak'ta protesto etti.

Şırnak Valisi Hasan İpek'in Roboski bölgesinde "Güvenlik Yolu"nu denetlemeye gelmesi üzerine katliamda yakınlarını kaybeden aileler eylem için buluştu. Aileler "Güvenlik Yolu" yapımını protesto etmek için 34 kişinin katledildiği 15 No'lu sınır taşına doğru yürüyüşe geçti.

Ailelerin eylemine asker azgınca saldırdı. Saldırı sırasında kitlenin üzerine ateş açıldığı belirtildi. Ayrıca hedef alınarak atılan gaz bombalarından biri Serhat Encü'nün ağır yaralanmasına neden oldu. Serhat Encü hemen Uludere Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Katliamda asker-MİT işbirliği

Roboski Katliamı'nın üzerinden iki yıl geçti.

Katliamın sorumluluğuna dair süren çarpıtma girişimleri askeri savcılığın Genelkurmay Başkanı'nı tek sorumlu ilan eden kararıyla sürmüştü. Askeri savcılığın hazırladığı takipsizlik kararında köylülerin PKK'lı "zannedilmesi", "Fehman Hüseyin'in grubun içinde olduğunun söylenmesi" aktararak "yanıldıkları" ve "sorumlu kimsenin olmadığı" ifade ediliyordu. Savcılık kararında MİT'e ilişkin herhangi bir suçlama yer almadı.

Taraf gazetesinden Mehmet Baransu ise Milli İstihbarat Teşkilatı'nın istihbarat raporlarında, bombalama emrine gerekçe sayılan "Fehman Hüseyin'in geçişine dair kesin bilginin" verildiğini açıkladı. Baransu tarafından yayınlanan belgelerde, istihbarat raporlarının komutanlığa ulaşmasından sonra TSK'yı telefonla arayan MİT yöneticisinin, Fehman Hüseyin'in hudut hattını geçtiğini söylediği belirtiliyor.

Ferhat Encü'ye yeni dava!

Roboski Katliamı için askeri savcı takipsizlik kararını açıklarken köylülere yönelik baskılar yeni soruşturmalarla devam ediyor.

Roboski Ailelere yönelik baskının bir parçası olan dava Encü'nün "jandarmaya hakaret ettiği" gerekçesiyle açıldı. Savcı Hasan Serdar Çelikkbilek'in iddianamesinde, Encü'nün kendisini yolda durduran jandarmalara "sana ne", "sizden nefret ediyoruz" şeklinde hakaret ettiği ileri sürülüyor.

Encü, "Adliye gitmeyeceğim, duruşmalara katılmayacağım. Hak, hukuk gözetmeyen yargıyı da biz tanımıyoruz. Katliamı değil bizi soruşturuyorlar" diyerek açılan davaya tepki gösterdi.

Encü, "Kamu görevlisine karşı görevini yapmasını engellemek amacıyla, cebir veya tehdit" ve "kamu görevlisine karşı görevinden dolayı hakaret" suçlamalarıyla dört yıla varan hapis istemiyle yargılanacak.

"Sehven" gözaltılar, açılan davalar...

Encü, Roboski Katliamı'ndan 16 Ağustos 2012'ye dek aynı iddiayla altı kez gözaltına alınıp bırakıldı. "Yanlışlıkla oldu" denilerek açıklanan gözaltılar için suç duyurusunda bulunan Encü'ye Şırnak Ağır Ceza Mahkemesi, "hakkında soruşturma olduğu" yanıtını vermişti.

Şırnak İl Jandarma Alay Komutanı Osman Aslan'ın tehditlerini kaydettiği için de geçtiğimiz yıl Ferhat Encü'ye soruşturma açılmıştı. Şırnak İl Jandarma Komutanı Albay Osman Aslan, 10 Ağustos 2012 tarihinde Gülyazı Beldesi'nde Encü'ye, "Ferhat ben seni biliyorum. Sen başkalarının güdümüyle hareket ediyorsun. Senin de zamanın gelecek" diyerek tehdit ettiği kayıtlara dava açılmamıştı. Fakat aynı kayıtlardan Encü soruşturmada ifade verdi. "Gizli kayıt almaktan" açılan soruşturma kısa süre sonra kovuşturmayla yer olmadan kapatılmıştı.

Encü "34 kişinin failini ortaya çıkartamayanların beni baskı altına almaya çalışması düşündürücüdür" demişti. Aradan geçen zamana rağmen değişen bir şey yok. Katliam aklanırken aileler gözaltılarla, asker baskısıyla, açılan davalarla korkutulmaya ve yıldırılmaya çalışılıyor.

Cumartesi Anneleri 459. kez buluştu

Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan Cumartesi Anneleri, faili devlet olan Güçlönok Katliamı'nın sorumlularının yargılanmasını istedi.

Güçlönok'ta katledilen Ahmet Kaya'nın kızı Emine Erbek Kaya ise, babasını katledenlerin yargılanması için 18 yıldır mücadele ettiklerini belirterek "Biz katillerin yargılanmasını istiyoruz. Kanımızın son damlasına kadar bunun için mücadele edeceğiz" dedi.

Bu haftanın basın metnini okuyan Hacer Elçin, Güçlönok Katliamı'nın failinin devlet olduğunu belirterek şunları söyledi: "Güçlönok'tan Roboski'ye devleti yöneten akıl değişmedi. Evlatlarımızı devlet gücüyle katledenlerin cezazsız kalmaya devam etmesi bunun göstergesidir. Bizler hakikati dile getirmeye devam edeceğiz. Yalnız kaybedilen, katledilen evlatlarımızın değil, kaybedenlerin, katledenlerin de unutulmaması için hakikate sahip çıkmaya devam edeceğiz."

Devrimci tutsaklardan mesajlar...

Devrimci tutsakların gazetemize gönderdiği mesajları paylaşıyoruz...

Güzel günler göreceğiz
Güneşli günler
Motorları maviliklere süreceğiz

Nazım

Nazım ustanın dediği gibi güzel günler göreceğiz. 20. yy devrimler çağı olmuştur. 21. yy kapitalist-empyeryalist düzenin yok olacağı yüzyıl olacak. 2013 yılı Türkiye ve dünyada devrimlerin fitilinin ateşlendiği yıl oldu. Milyonların sokakları, meydanları zaptettiği bir Türkiye gördük. 2014 yılında işçi sınıfının burjuvazinin bağına kızıl bayrağı saplayacağı, sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın filizleneceği bir başlangıç olmasını diliyorum.

Devrim yürüyüşümüzde tüm sınıf devrimcilerine, yoldaşlarıma başarılar ve kolaylıklar diliyorum. Marksizmin ve Leninizmin ışığı hep sizlerle olsun...

İzmir Haziran Direnişi Ekim Gençliği tutsağı
M. Yunus Kızıltaş

Nasırlı ellerin, sömürülen bedenlerin özgürleştiği, Emegün, bilginin ve hayatın alınıp satılmadığı, Ulusal kimliği, ana dili, kültürü farklı olduğu için insanların horlanmadığı, Üniversitelerin sermaye güdümünde ilerlemediği, toplum için bilim şiarını sahiplendiği

Taciz-tecavüz ve ölümlerin kadın yaşamından çıktığı,

Yeni Ethemler'in, İsmailler'in, Ahmetler'in, Medeniler'in, Abdullahlar'ın, Mehmetler'in kavgaya ve yaşama veda etmedikleri,

Kısaca tüm ezilenlerin ve ötekileştirilenlerin işçi sınıfı önderliğinde en ufak kırıntısına kadar özgürleştiği, Gezi Direnişi'nde ektiğimiz tohumun yeşerip, serpildiği ve ümidin, coşkunun artacağı bir yıl olması dileği ile.

2014 kavganın ve ümidin harlandığı yıl olarak bizleri davet ediyor!

Serdar Gür

Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi B-45

Sen yürürsün rüzgar yürür
Dağlar eğilir
Yapraklar secde eder yürüyüşüne
Sular kabarıp dalgaları
Köpüklü başlarıyla selamlar seni
Ne tanrılar kalır önünde
Ne beyler ne krallar
Seninle yazılır en büyük destan
En güzel tarih seninle başlar.

Adnan Yücel

Değerli Dostlar Merhaba,
Rojava'dan Gezi'ye, Kürt halkından kadınlara, emekçilere dek her yerde halkların görkemli yürüyüşü, iktidarsız ve devletsiz, özgür dünyanın destansı tarihini yazmaya devam etti bu yıl.

2014 yılında bu büyük, soylu ve onurlu mücadelelerin birlik, dayanışma ve ortak mücadelelerle daha büyümesi ve başarılarla dolu geçmesi umudu ve dileğiyle, yeni yılınızı kutluyoruz.

Ser sala we piroz be.

27 Aralık 2013

Deniz, Zeynep, Hicran
Deniz Tepeli

Kadın Kapalı Cezaevi F-1 Sincan / Ankara

Sevgili Dostlar,

2013 beyinlerdeki zincirleri "birkaç ağaç"la parçaladı. "olmaz", "beklenmez", "mümkünü yok" denileni yaşamla buluşturdu. "Bu daha başlangıç" diye hep bir ağızdan haykırınların sesi, yaratan elleri büyük zaferlerin ayak seslerinin müjdeleyicisi gibiydi.

Zalimlerin ektiği rüzgar fırtınaya gebe. Coşkunumuz, an'a, saate, güne, geceye, geleceğe olan inancımız büyük. Ve yine inanıyoruz ki 2014 avuçlarımıza daha fazla ışık dolduracağımız bir yıl olacak. Bu duygularla yeni yılınızı kutluyor, kucak dolusu sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

Umutla kalın.

Eylem Baş / Tutsak Partizanlar
Kadın Kapalı Hapishanesi A-10
Gebze / Kocaeli

Değerli Dostlar Merhaba,
Hepinizi en içten duygularla kucaklıyor, kucak dolusu selamlarımı yolluyorum.

Direnişlerle, zaferlerle bir yılı daha geride bıraktık. İşçi-emekçi, öğrenci, memur... Tüm halkımız için tam anlamıyla bir direniş yılı oldu 2013. Pek çok işçi direnişine sahne oldu. Kazova işçileri gibi pek çoğu zaferle sonuçlandı. Hele Haziran Ayaklanması'yla halkların direniş tarihine silinmeyecek harflerle yazıldı 2013. Bedeller de ödendi, ödetildi. Ali İsmailler, Ethemler, Medeniler... Şanlı Alişanlar, Muharremler, Hasan Feritler... Yeni yıla onlarsız ama onlarla girdik.

Kavgamızda yaşayacak; ekmek, adalet, özgürlük mücadelesinde önderlik etmeye devam edecekler. Anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Geride bıraktığımız yıl halkımız tarafına direniş ve ayaklanma yılı olarak tarihe geçti, öte yandan egemenler tarafına ise tüm pisliklerinin ortaya saçıldığı, çürüyen, kokuşmuş düzenlerinin gözler önüne serildiği bir kepezelik, utanç yılı olarak yazıldı. Çürümenin tüm bedeni sarmış olduğu bu düzene bir temizlik elzemdir. Pisliği ancak devrim temizler. Bugün halkımız bunu daha net görebilmekte, algılayabilmekte ve istemektedir. Onlara önderlik edecek, umut, inanç ve cesaret taşıyacak insanlara ihtiyaçları vardır. Bu görev ve sorumluluk devrimcilerindir.

Bu duygu ve düşüncelerle yeni kavgaya yılını kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Ayrıca, Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği yayınları düzenli olarak geliyor. Teşekkür ediyorum.

Sevgiler, saygılar...

08.01.2014

Yusuf Yılmaz

F Tipi Hapishane / Bolu

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/03 * 17 Ocak 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezi Özman Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

**Bir haberim var size,
Telgraf direklerinin
Demir saçaklarını titreten
bir haber.**

**Fakat en büyük tehlike
En büyük keder
Ayıramaz birbirine kenetlenen
kolların zincirlerini.**

**Kenetlenin!
Öldü LENİN!**

Nazım Hikmet

**PROLETARYANIN BÜYÜK ÖNDERİ LENİN'İ
ÖLÜMÜNÜN 90. YILINDA
SAYGIYLA ANIYORUZ...**